

ΕΠΙΘΕΤΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΙΔΩΤΕΡΩΣ ΜΕΤ' ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΠΑΡΕΒΙΣΤΟΤΟΙ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΑΔ. 40

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟ-
ΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

4 ΔΡΧ.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
Γραφεία:
Εὐριπίδου 8 (Μέγαρον Τσαγγάρη, Κεν-
τρικὸν Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων). Ἐμδ-
ατά, ἐπιτάγαι κτλ. ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ι-
διοκτῆτου.

ἈΤΛΑΝΤΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ:
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Ἐσωτερικὸν: Ἑτησίᾳ Δραχ..... 200
Ἐξωτερικὸν: Ἑτησίᾳ Δραχ..... 110
Ἐξωτερικὸν: Ἑτησίᾳ Δολλάρια..... 1
Ἀγγλίας Σελίνια..... 30

ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 40

ΑΘΗΝΑΙ 28 Δεκεμβρίου 1935

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΠΙΑΣ

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 4

Ἀνάρπαστον!

Τὸ προηγούμενον πανηγυρικὸν Χριστου-
γεννιάτικο τεύχος ἔγινε κυριολεκτικῶς
ἀνάρπαστο. Καὶ ἦταν ἐπόμενο! Ἡ πλου-
σιωτάτη ἐμφάνισίς του, ἡ ὥραία καὶ τερ-
πνὴ ὕλη τοῦ καὶ οἱ ἐκλεκτὲς συνεργασί-
ας του, δὲν μποροῦσαν ν' ἀφήσουν ἀσυγκί-
νητον τὸν ἀναγνώστη πού ξέρει νὰ ἐκτι-
μᾷ ὅ,τι καλὸ τοῦ προσφέρεται.

Ὡστόσο, αὐτὴ ἡ ἐπιτυχία δὲν πρόκει-
ται νὰ εἶνε ἡ μοναδική. Σκοπὸς μας εἶνε
καθ' ἕνα φύλλον μας νὰ εἶνε καὶ μιὰ ἐπιτυ-
χία, κάθε φύλλον μας νὰ εἶνε ὠραιότερο
καὶ καλύτερον ἀπὸ τὸ προηγούμενον.

Αὐτὴ ἄλλωστε, νομίζουμε, ὅτι θὰ εἶνε
καὶ ἡ ἀπαίτησι κάθε ἀναγνώστου μας.
Γι' αὐτὸ καὶ οἱ προσπάθειές μας θὰ τεί-
νουν πάντα στὸ νὰ ἱκανοποιούμε καὶ τὸν
πρὸ ἀπαιτητικὸν ἀναγνώστη μας.

★

Ὁ ἀριθμὸς 38

Τὸ τελευταῖον Χριστουγεννιάτικο φύλλον
μας ἔπρεπε νὰ ἔχῃ κανονικῶς αὐξὸντα ἀ-
ριθμὸν 38. Κάποιο μοιραῖο ὅμως λάθος
τοῦ χρωμολιθογραφείου μας πού ἐκτυ-
πώνει τὰ πολύχρωμα ἐξώφυλλά μας ἠθέ-
λησε τὸ προηγούμενον τεύχος μας νὰ φέ-
ρῃ τὸν ἀριθμὸν 39. Οἱ τακτικοὶ ἀναγνώ-
στες μας, οἱ κρατοῦντες τὴν σειρὰν τοῦ
περιοδικοῦ μας θὰ ἀντελήφθησαν ἀσφα-
λῶς ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀσυγχωρή-
του λάθους, λάθους ὅμως τὸ ὅποιον ἡ-
μεῖς ἀναγκαστήκαμε νὰ συγχωρήσωμεν
εἰς τὸν λιθογράφον μας λόγω τῶν... Χρι-
στογεννίων.

Πιστεύουμε ὅτι τὸ ἴδιο θὰ ἔκαμαν ἀπέ-
ναντί μας καὶ οἱ ἀναγνώστες μας.

Εἰς τὴν προσεχῇ
«Ἀτλαντίδα»

ἀναμείνεται

καὶ ἄλλες ἐκπλήξεις
θὰ παρουσιάσωμε

Περιεχόμενο καὶ ἐμφάνισι ἐντελῶς
πρωτοφανῇ γιὰ τὸν ἑλληνικὸ πε-
ριοδικὸ τύπο.

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΟΛΟΙ
ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ

«Ἀτλαντίδα»

Αἱ συνεργασίαι

αὐτοῦ τοῦ φύλλου

Στὸ φύλλον αὐτὸ κατὰ σειρὰν γράφουν
αἱ συνεργάται τῆς «Ἀτλαντίδος» κ. κ.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΟΓΡΗΣ
ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΧΡ. Π. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Δ. Ν. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΣΥΛΒΙΟΣ
ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ
ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ
Γ. Α. ΑΣΗΜΑΚΗΣ
Β. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ
Μ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

Ἀπὸ τὸ φύλλον αὐτὸ ἀρχίζει ἡ πρώτη
πράξις τοῦ «ΑΡΧΟΝΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ»
τοῦ κ.

ΤΙΜΟΥ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗ

Ὁ «Ἀρχοντας τοῦ κόσμου»

Ἡ ἐπιτυχία τῆς δημοσιεύσεως τοῦ πε-
ριφήμου θεατρικοῦ ἔργου τοῦ κ. Τ. Μω-
ραϊτίνῃ «Ὁ ἀρχοντας τοῦ κόσμου» ὑπε-
ρέβη κάθε προσδοκία μας. Τόσο ἐκείνοι
πού εἶδαν στὸ θέατρο ὅσο καὶ οἱ λοιποὶ
πού γιὰ πρώτη φορὰ τὸ διαβάζουν, μᾶς
στέλνουν συγχαρητήρια γράμματα καὶ
μᾶς παρακαλοῦν νὰ δημοσιεύσωμε «ὅσο
μποροῦμε περισσότερην ὕλη» σὲ κάθε φύ-
λλον. Εἶνε συγκινητικὴ ἡ διαπίστωσις τῆς
στοργῆς καὶ τῆς ἐκτιμήσεως μετὰ τὴν ὁ-
ποία περιβάλλει τὸ ἑλληνικὸ ἀναγνωστικὸ
κοινὸ τὸν μεγάλον μας συγγραφέα. Καὶ ἡ
«Ἀτλαντὶς» χαίρεται ἰδιαίτερος διότι τι-
μᾷ τις σελίδες τῆς ἡ συνεργασίας του,
συνεργασία ἡ ὁποία κυριολεκτικῶς ἐνθου-
σιάζει.

★

Ἡ γυναίκα σελίς

Μιὰ ἀπὸ τὰς ἀνακαινίσεις τοῦ περιοδι-
κοῦ μας εἶνε καὶ ἡ ἀνάθεσις τῶν γυναι-
κεῖων σελίδων μας εἰς παλαιὰν συνεργά-
τιδα περιοδικῶν μόδας καὶ μοναδικὴν
γνώστριαν τῶν γυναικεῖων ζητημάτων,
κρυπτομένην ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον ΛΙΛΑ.
Ἡ κ. Λίλα τυγχάνει, ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ
γνωστὴ λογοτέχνης. Εἴμεθα θέτοισι ὅτι
ὁ πολυπληθὴς ὠραιόκοσμος τοῦ περιοδι-
κοῦ μας θὰ ἐξυπηρετηθῇ ὅσον ποτὲ ἄλ-
ποτε μετὰ τὴν νέαν μας αὐτὴν ἀνακαινίσιν,
θρίσκοντας στὶς δύο πλουσιωτάτας σὲ ὕ-
λη καὶ εἰκόνες γυναικεῖες σελίδες μας,
ὅ,τι νεώτερον καὶ καλύτερον ἔχει νὰ πα-
ρουσιάσῃ ἡ Μόδα.

Ἡ ἰατρικὴ στήλη

Ἡ νέα Διεύθυνσις τῆς «Ἀτλαντίδος»
ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ τῆς πληρεστάτης ἐξυπηρε-
τήσεως τῶν ἀναγνώστων τῆς ἐξησφάλισε
τὴν συνεργασίαν διακεκριμένων ἱατρῶν,
πρὸς τοὺς ὁποίους οἱ ἐπιθυμοῦντες ἱατρι-
κὰς συμβουλὰς ἢ ὁδηγίας δύνανται νὰ
ἀπευθύνωνται δι' ἐπιστολῆς τῶν. Ἡ ἀ-
πάντησις θὰ δίδεται ἀπὸ τῆς οἰκείας στή-
λης κατ' αὐστηροτάτην σειρὰν προτεραιό-
τητος.

Ἀπάντησις δύνανται νὰ δοθῇ καὶ δι' ἱ-
διαίτερας ἐπιστολῆς, ἰδίᾳ ὅταν τὸ εἶδος
τῆς ζητουμένης συμβουλῆς ἀποκλείει τὴν
δημοσιότητα ἢ ἀφορᾷ σοβαρὰς περιπτώ-
σεις. Διὰ τὰς ἰδιαίτερας ἐπιστολάς, δέον
νὰ ἐμβάζεται τὸ γραμματόσημον τῆς ἀ-
παντήσεως.

Αἱ πρὸς τὸν ἱατρὸν ἐπιστολαὶ πρέπει
νὰ εἶνε ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερον σα-
φεῖς ἀναφέρονσαι ἐκτενὲς ἱστορικὸν καὶ
τὴν παροῦσαν κατάστασιν τῆς νόσου δι'
ἣν ζητεῖται ἡ συμβουλή.

★

Τὰ δύο μυθιστορήματα

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου, εἰς τὴν
«Ἀτλαντίδα» θ' ἀρχίσουν δημοσιευόμενα
αἱ συνέχειαι τῶν προσωρινῶς διακοπέν-
των ἀναγνωσμάτων μας «Τὸ χρυσὸ τρί-
γωνον» καὶ «Ὁ τελευταῖος τῶν Ἀτλαντι-
δῶν». Διὰ τὴν ἐπὶ δύο συνεχῇ φύλλα δια-
κοπὴν αὐτῶν, ζητοῦμεν συγγνώμην ἀπὸ
τοὺς ἀναγνώστας μας, ἀλλὰ τοῦτο ἐπε-
βάλλετο ἀπὸ λόγους ἀνωτέρας βίας. Πάν-
τως δηλοῦμεν κατηγορηματικῶς, ὅτι πα-
ρόμοιαι ἀταξίαι δὲν πρόκειται νὰ παρα-
τηρηθοῦν εἰς τὸ μέλλον.

Αἱ συνέχειαι τῶν μυθιστορημάτων αὐ-
τῶν μεταφραζόμενα ἀπὸ εἰδικὸν συνερ-
γάτην μας θὰ εἶνε ἐντελῶς ἄρτια εἰς τὸ
μέλλον.

Εἰς τὴν προσεχῇ
«Ἀτλαντίδα»

ἀναμείνεται

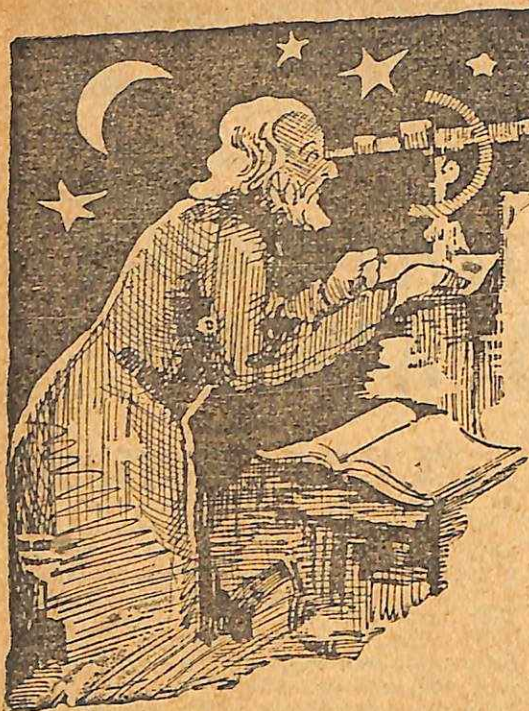
καὶ ἄλλες ἐκπλήξεις
θὰ παρουσιάσωμε

Περιεχόμενο καὶ ἐμφάνισι ἐντελῶς
πρωτοφανῇ γιὰ τὸν ἑλληνικὸ πε-
ριοδικὸ τύπο.

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΟΛΟΙ
ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ

«Ἀτλαντίδα»

Ο ΚΑΖΑΜΙΑΣ ΤΗΣ "ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ,"

Ἄθις σκοπεύει ἀνθρώπους καὶ ἐπιτυχ-
χάνει πετεινά, καθ' ὃν χρόνον ὁ σύζυγός
της σκοπεύει νὰ τὴν τουλουμείται εἰς τὸ
ξύλον. Διὰ τοῦ ὑπερκαεανείου «Πορμαν-
δία» ἀφικνοῦται Ἄγγλοι περιηγηταί, ἀ-
νερχόμενοι περίπου εἰς δύο, οἵτινες ἐπι-
σκέπτονται τὰς ἐλληνικὰς ἀρχαιοτάτας,
δηλαδή τὸ θέατρον Ἡρώδου τοῦ Ἀττι-
κοῦ, τὸν Παρθενῶνα καὶ τὸν κ. Ἰωάν-
νην Δαυβέρην. Ἀρχεται τὸ τριῶδιον.
Εἰς τὰς ὁδοὺς ἐμφανίζονται μασκαράδες.
Ὁ κ. Μυλωνάς, πάντοτε ἐκκεντρικός,
ἐγκλείεται εἰς τὸν οἶκον του. Ἡ ρίς τοῦ
κ. Παπαναστασίου ἐκλαμβάνεται ὡς κο-
τιγιὸν καὶ ὡς τοιαύτη διανέμεται. Μεγί-
στη ἀτυχία ἀναμένει καὶ τὸν μῆνα τοῦ-
τον: Ἐνῶ δὲν εὐρίσκεται παρὰ εἰς τὴν
δεκάτην πέμπτην του, καταθροῦνθίζεται
ὑπὸ τοῦ κ. Ἰαπωνίδου καὶ οὕτω, πανικό-
βλητοι, εἰσερχόμεθα εἰς τὸν Μάρτιον.

Ἀφικνεῖται τὴν
πρώτην τοῦ μηνὸς
καὶ τοῦ ἔτους ὁ
Ἅγιος Βασίλειος
κοιμῶν πλούσια
δῶρα, ἥτοι: Εἰς
τὸν κ. Παπανα-
στασίου δωδεκά-
δα τραπεζομανθί-
λων, ὅστις τὰ δέ-
χεται λέγων «Εὖ-
χαριστῶ διὰ τὰ μανθίλια!». Εἰς τὸν κ.
Δεμέστιχαν ἕνα στόλον ἐξ ἐλαφρῶν καὶ
βαρέων σκαφῶν, διὰ νὰ ἔχη ἐπὶ τέλους
ἰδιοκτητὰ πλοῖα καὶ νὰ μὴ ἀφαιρῇ τὰ
τῆς Ἑλλάδος, ὅταν θέλῃ νὰ διασκεδάσῃ
διὰ κινήματος. Εἰς τὸν κ. Κονδύλην ἕν
κτιόν ντεπιλατουάρ. Εἰς τὸν κ. Παλαμῶν
ἕνα θεατὴν τῆς «Πρισεύγνης». Ὁ τελευ-
ταῖος ὅμως, προτοῦ παραδοθῇ εἰς τὸν
πρῶτον, ἀποθνήσκει ἐκ καλπαζούσης πλή-
ξεως. Καὶ εἰς τὴν κ. Λίναν Τσαλδάρη ἕ-
να κάδον, ἵνα, πληροῦσα τοῦτον ὕδατος,
ἀφυπνίσῃ ἐκάστοτε τὸν σύζυγόν της, ἐφ'
ὅσον ὁ τελευταῖος ἀδυνατεῖ ν' ἀφυπνισθῇ
δι' ἄλλου τρόπου. Εἰς τὴν προθήκην κεν-
τρικοῦ καταστήματος τῶν Ἀθηνῶν ἐκτί-
θενται τὰ λυρόηχα καὶ αἱ βιολύρες τὰ ὅ-
ποια ἐφεύρεν ὁ κ. Ἀλμπέρτης καὶ εἰς ἐ-
τέραν προθήκην ὁ κ. Ἀλμπέρτης, τὸν ὅ-
ποιον ἐφεύρεν τὰ λυρόηχα καὶ αἱ βιο-
λύρες. Ὁ κ. Θ. Συναδινός, ἀγανακτῶν,
θραύει τὰ λυρόηχα καὶ τὰς βιολύρας ἐ-
πὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ κ. Ἀλμπέρτη καὶ τὰ
νάπαλιν.

Ὁ Φεβρουάριος
καθ' ὃ χρόνος, ἐγ-
γράφεται μέλος
τῆς Ἐνώσεως Ἀ-
ναπήρων καὶ ζη-
τεῖ νὰ τοῦ ἀνοιχθῇ
περίπτερον. Καθι-
εροῦται πλέον ἐπι-
σήμεως, ὡς γυναι-
κεῖον σπόρ, ἡ σκο-
ποβολή. Γνωστὴ

Ὁ κ. Βενιζέλος
περιβάλλει τὸν
δείκτην του μὲ
ἐμάρτην διὰ νὰ
μὴ μαυρίσῃ κατὰ
τὰς ἐκλογάς, αἱ
ὁποῖαι ἀποφασίζε-
ται πλέον νὰ γί-
νωνται κατὰ Κυ-
ριακὴν, διὰ νὰ
περνᾷ ἡ ὥρα. Ἀν-
θίζουν εἰς τοὺς κήπους αἱ ἀμυγδαλαί,
καὶ εἰς τὴν ρίνα τοῦ κ. Παπαναστασίου
φραγκόσκυτα. Ἡ ἀναμενόμενη μεγάλη ἐ-
πιθεσις τοῦ ἰταλικοῦ στρατοῦ γίνεται ἐπὶ
τέλους. Οἱ δύο ἀντίπαλοι στρατοί, χωρὶς
νὰ συναντηθῶσιν οὐδαμῶς, εἰσερχονται,
ὁ ἰταλικὸς μὲν εἰς Ἀδδισ-Ἀμπέμπα, ὁ
ἀθιοσυνικός δὲ εἰς Ρώμην. Κατόπιν αὐ-
τοῦ ὁ κ. Λαβᾶλ πανηγυρίζει, ὁ δὲ κ.
Χόαρ καταθροῦνθίζει τὸν κ. Ἐντεν. Ὁ κ.
Ἰαπωνίδης ἐκφράζει τὴν λύπην του, διό-
τι, μὴ παρευρισκόμενος εἰς Λονδίνον, ἔ-
χασε τοιοῦτον μεζέν. Εἰς ἔνδειξιν δὲ δια-
μαρτυρίας, καταθροῦνθίζει καὶ τὸν Μάρ-
τιον.

Τὴν 1ην τοῦ μη-
νὸς ὁ κ. Γ. Παπαν-
δρέου δηλοῖ ὅτι
εἶνε μέγας πολιτι-
κὸς καὶ ὅπερ χει-
ρότερον, τὸ πι-
στεύει. Ὁ κ. Ἀν-
δρέας Μιχαλάκο-
πουλος ἐπιβιβάζει
δλόκληρον τὸ
κόμμα του αὐτοῦ
κινήτου ταξὶ καὶ ἐκτελεῖ τὸν γύρον τῆς
πρωτευούσης. Πάχα. Ἀμνοὶ φήνονται
εἰς τοὺς δελιάσκους τῆς Ὀμονίας, οἱ
ὅποιοι ἀποκτοῦν ἐπὶ τέλους προορισμόν.
Εἰς τὸ θέατρον τοῦ Διονύσου ὁ κ. Ἀγ-
γελος Σικελιανὸς δίδει τὸν νέον του δι-
θύραμβον. Ἐπεμβαίνει ὁ μπόγιας, ὁ ὅ-
ποιος συλλαμβάνει καὶ τὸν κ. Σικελιανόν
καὶ τὸν Διονύσον, καὶ ἀφίνει ἐλευθέρον

Ὁ μὴν τῶν ἐρώ-
των καὶ τῶν ἀνθέ-
ων. Οἱ ἔρασταὶ
δρέπουν ρόδα εἰς
τοὺς κήπους καὶ
οἱ ρόδες δρέπουν
ἔραστὰς εἰς τὰς
ὁδοὺς. Ἐορτάζε-
ται φιλσύγχος ἡ
ἐργατικὴ Πρωτο-
μαγιά. Οἱ νεκροὶ
ἀνέρονται εἰς χιλίους καὶ οἱ τραυματῆαι
κατέρχονται εἰς τὸν Ἀδην. Ἡ Ἀθρο-
νία, στερουμένη πολεμοφοδίας, παραγ-
γέλλει εἰς τὴν Ἑλλάδα μεγάλας ποσο-
τητας σταφιδωφύμου. Οἱ Ἰταλοὶ χάνουν
ἐντελῶς τὸ ἥθικόν των. Γίνεται νέα ἐκθε-
σις τῶν σκίτσόγραφων, στερουμένη ὑπὸ
ἀφαντάστου ἐπιτυχίας. Εἰς φιλότεχνος
κύριος ἀγοράζει μίαν κορινθίαν ἐκλεκτὴν
ἔργου. Ἀγγέλλεται ὡς προσεχῆς νὰ
στενὴ συνεργασία τῶν μεγάλων μας προ-
ταγωνιστῶν Κυβέλης καὶ Μαρίκας. Κα-
τόπιν αὐτοῦ, τὰ ἐμπλαστρα καὶ τὰ πα-
ρότα ἀνατιμώνται εἰς τὴν ἀγοράν. Ὁ κ.
Ἰαπωνίδης τρώγει τὰ ἐμπλαστρα, τὰ
τοιρότα καὶ τὸν Μαῖον.

Ἀρχίζουν αἱ ἐν-
δρομαί. Ὁ τωρι-
σμός, διὰ τὴν
ἐμπρέτησιν τῶν
ορειβάτων, ἰσχυ-
ρὸν περὶ τὸν
πᾶν τῆς ρινὸς τοῦ
κ. Παπαναστα-
σιου. Ἀρχίζει ἡ
καλοκαιρινὴ πε-
λὸς τῶν θεατῶ-
ν τοῦ Πειραιῶς ἀνατινάσσει τὴν γέιτο-
ν ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ
μὲ τὸν Χάρρυ Μπάρ, ἐνῶ ἡ Ἀννακί-
κλίνει συμβόλαιον μὲ τὴν Ἐλβιανὴν
βέρναν. Ὁ κ. Τίμος Μαυρατίνης πα-
σῦρει καὶ διαμελίζει ἐν αὐτοκίνητον.
κ. Ἀλέκος Λιδωρίκης χειρὶ νέον, κα-
ρὲς ἐνδιαφέροντος, δημοσιογραφικὸν
ἐξείδιον εἰς τὰς Φιλιππίνas, ὅπου τὸν
κολοῦθε καὶ ὁ κ. Κοκκινάκης. Ἐκεῖ
ἐκδίδεται ἐπὶ τέλους καὶ ἡ «Ἐλευθέρη
Γνώμη». Ὁ κ. Ἰαπωνίδης τρώγει τὸν
Ἀλέκον Λιδωρίκην, τὸν κ. Κοκκινά-
την «Ἐλευθέρην Γνώμην», τὰς Φιλιππίνas
καὶ τὸν Ἰούνιον.

Ἀρχονται τὰ
κυνικά καύματα.
Κρούσματα ἡλιά-
σεως σημειοῦνται
ἀφθονά. Οἱ πα-
λαιομερολογίται
ὅμως, εἰς πείσμα
τοῦ καύσανος, ἐμ-
φανίζονται εἰς τὰς
ὁδοὺς τουρτουρι-
ζοντες. Ὁ κ. Πα-
ναστασίου ἐκτελεῖ ἐπιχωματώσεις τῆς
ῶν του καὶ προσθέτει εἰς αὐτὴν δύο
ῶν δρόμους. Ἐφημερὶς τῶν Ἀθηνῶν
ἀγγέλλει νέα λαχεῖα. Οἱ τυχεροὶ ἐπὶ
προσκομίσει τριακοσίων ἐξήκοντα
ἀθλίων καὶ διακοσίων μετοχῶν τῆς Ἑ-
λικῆς Τραπεζῆς, θὰ λαμβάνουν τὰς
πανουργίας τοῦ Μπερτόλδου. Ὁ κ. Σχι-
ῶς ἐκλέγεται διὰ βοῆς πρόεδρος τῆς Ἑ-
πείρας «ψιλικῶν ἐρευνῶν». Εἰς τὴν
λυφάδα τὰ λουτρά εὐρίσκονται εἰς ὁ-
ν των τὴν δόξαν. Κοσμικὴ κυρία ἐμφα-
ζεται μὲ ἀμφίσειν πλάξ ἀποτελουμένην
ἐντὸς μίας δεξιᾶν καλτσοδέταν. Ὁ κ. Ἰα-
πωνίδης, προγευματίζων ἐλαφρῶς, τρώ-
ει τὴν Γλυφάδα, τὴν κυρίαν, τὴν καλτσο-
δέταν, τὸν ὑπ' αὐτὴν μὴρόν καὶ τὸν Ἰού-
λιον.

Ὁ μὴν οὗτος,
ἐνθουσιάζων ὅτι
ἄλλοτε ἤτο Ἀυτο-
κράτωρ τῆς Ρώ-
μης, παρακαλεῖ
θερμῶς τὸν κ.
Κονδύλην νὰ τὸν
ἐπαναφέρῃ εἰς τὸν
θρόνον του. Ὁ κ.
Κονδύλης δέχεται
νὰ πράξῃ τοῦτο,
ἀνδρῶν τοῦ Αὐγούστου εἰς τὸν θρόνον.
Ἀκούεται παρ' αὐτοῦ ἀστόργως. Ἀκο-
υῖται ὁ κ. Κονδύλης βαρυθυμῶν, προσ-
καλεῖ εἰς τὸν Σεπτέμβριον. Ἡ κ. Εἰρή-
νη Φιλοσόφου, μήτηρ τῆς γνωστῆς καλ-
τέχνιδος, ἰσχυρὸν νέον θίασον καὶ φρε-
σκομεῖον διὰ τὰς γυναῖκας αἱ ὁποῖαι ἰ-
σχυρὸν θιάσους. Ὁ γνωστός ἀρχιζήλω-
ν τοῦ Πειραιῶς ἀνατινάσσει τὴν γέιτο-
ν ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ
μὲ τὸν Χάρρυ Μπάρ, ἐνῶ ἡ Ἀννακί-
κλίνει συμβόλαιον μὲ τὴν Ἐλβιανὴν
βέρναν. Ὁ κ. Τίμος Μαυρατίνης πα-
σῦρει καὶ διαμελίζει ἐν αὐτοκίνητον.
κ. Ἀλέκος Λιδωρίκης χειρὶ νέον, κα-
ρὲς ἐνδιαφέροντος, δημοσιογραφικὸν
ἐξείδιον εἰς τὰς Φιλιππίνas, ὅπου τὸν
κολοῦθε καὶ ὁ κ. Κοκκινάκης. Ἐκεῖ
ἐκδίδεται ἐπὶ τέλους καὶ ἡ «Ἐλευθέρη
Γνώμη». Ὁ κ. Ἰαπωνίδης τρώγει τὸν
Ἀλέκον Λιδωρίκην, τὸν κ. Κοκκινά-
την «Ἐλευθέρην Γνώμην», τὰς Φιλιππίνas
καὶ τὸν Ἰούνιον.

Τὴν 1ην τοῦ μη-
νὸς ἀννίζονται αἱ
μετακομίσεις. Οἱ
ἰδιοκτῆται τοπο-
θετοῦν εἰς τὰς ὁ-
δοὺς πολυβόλα,
μὲ τὰ ὅποια κυνη-
γοῦν τοὺς ἐνοικί-
αστάς. Εἰς τὰς ἐ-
φημερίδας δημοσι-
εῖται ἀγγελία,
ὡς ἡ ἀκόλουθος: «Ἐνοικιάζεται διαμέρι-
σμα ἐκ πέντε δωματίων, ἀντὶ δραχμῶν
τριῶν χιλιάδων, προσφερομένων ὡς μη-
νιαῖον ἐπίδομα ἐκ μέρους τοῦ ἰδιοκτῆτου
πρὸς τὸν τυχόν ἐνοικιαστὴν καὶ μιάς φα-
σουλάδας κατὰ Τετάρτην. Ὁ δήμαρχος
Ἀθηναίων κ. Κ. Κοτζιάς ἀναχωρεῖ εἰς
Ἀμερικὴν, προσκληθεὶς ὑπὸ τῶν δημάρ-
χων τοῦ Νέου Κόσμου. Ἡ ἀναχώρησις
γίνεται τμηματικῶς. Ἦγουν: Πρῶτοι ἀ-
ναχωροῦν οἱ πόδες τοῦ κ. Κοτζιά, δευτέ-
ρος ὁ κορμός του καὶ τρίτῃ ἡ κεφαλὴ
τοῦ, ἡ ὁποία εἶνε χιονοσκεπής. Ὁ κ.
Τσαλδάρης ἀφυπνίζομενος πρὸς στιγμήν,
ἐρωτᾷ τὴν σύζυγόν του: «Τί μῆνα ἔχο-
μεν;» «Σεπτέμβριον» τοῦ ἀπαντᾷ ἐκείνη.
«Ἔτος;» «1936». «Μόνο;» Πρόσεξε καὶ
μὲν νὰ μὲ ἐμπλήσῃς τὸ 1940. Τότε ἔχω
ἕνα ἐπείγουσαν ραντεβού. Ὁ κ. Ἰαπωνίδης,
δειπνῶν, τρώγει τὸν κύριον, τὴν κυρίαν
Τσαλδάρη καὶ τὸν Σεπτέμβριον.

Ἀρχονται αἱ
θρογαί. Ὁ ἄνθρω-
πος ἀποφασί-
ζει τὴν ἀποξή-
ρανσιν τῆς ὁδοῦ
Πατησίων, τῆς ὁ-
ποίας τὰ ὕδατα
κυλίσονται παφλά-
ζοντα. Ἀποφασί-
ζεται ὁ δπως τοῦ
λοιποῦ αἱ παρα-
στάσεις τοῦ «Βασιλικοῦ Θεάτρου» γίνων-
ται εἰς τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνον, πρῶτα-
γωνιστοῦνται τῶν ἱερῶν, αἱ δὲ λειτουρ-
γίαι, οἱ γάμοι καὶ αἱ κηδεῖαι εἰς τὸ «Βα-
σιλικὸν θέατρον», χοροστατοῦνται τῶν
κ.κ. Βεάκη, Δενδραμὰ καὶ Μωωτή. Ἀ-
νοίγονται τὰ νέα κρασιά. Ἐφ' ὃ ἐπανεμ-
φανίζεται εἰς τὴν πολιτικὴν κόνιστραν ὁ
ἀπὸ τινος ἐξαφανισθεὶς κ. Ι. Ράλλης.
Ἀρχαιοκάπηλοι Ἄγγλοι ἐκλείπουν τὸν
Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους. Ἡ Κυβέρνησις
ἀποφασίζει ἀμέσως ν' ἀντικαταστήσῃ τοῦ-
τον διὰ τοῦ κ. Δεμερτζή, στερουμένη οὖ-
τω τοῦ ἐκλεκτοῦ προέδρου τῆς, κοσμοῦ-
σα ὅμως τὴν Ὀλυμπίαν μὲ γνήσιον ἀντι-
προσωπευτικὸν τύπον τοῦ ἐλληνικοῦ κάλ-
λους. Ὁ κ. Μουσσολίνι κηρύσσει τὸν πό-
λεμον ἐναντίον τῆς Σουμάτρας, τῆς Ἰά-
βας καὶ τῆς Νέας Γουίνεας, ἰσχυρίζομε-
νος ὅτι αἱ νήσοι αὗται ἀποτελοῦν γνη-
σίαν ἰταλικὴν κτῆσις. Ὁ κ. Ἰαπωνίδης
τρώγει τὴν Σουμάτραν, τὴν Ἰάβαν, τὴν

Νέαν Γουίνεαν καὶ τὸν κ. Μουσσολίνι,
λησμονῶν νὰ φάγῃ τὸν μῆνα.
Ψυχὸς δριμύτα-
τον ἐπικρατεῖ. Ἀ-
νάπτονται πυρὰ
ἐπὶ τῆς ρινὸς τοῦ
κ. Παπαναστασίου
πλησίον τῶν ὁποι-
ων θερμαίνονται
οἱ πολῖται. Ἀνοί-
γουν οἱ χειμερινοὶ
κινηματογράφοι.
Εἰς τὴν εἰσοδὸν ἐ-
νὸς ἐξ αὐτῶν ἀνευρίσκεται ἑκθετον, τὸ
ὅποιον ἀποδεικνύεται ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν
Γκρέταν Γκάρμπο. Ἐκρήνυνται πυρκαῖα
εἰς τὰς ὀφρὺς τοῦ κ. Βοζίκη. Τὸ πύρ,
βοηθούμενον ὑπὸ ἀνέμου, ἀποφιλάνει ἑ-
κτασὶν πενήκοντα στρεμμάτων. Εἰς τὰ
συσσίτια τοῦ «Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος»
ἀρχίζει νὰ συχνάζῃ ὁ κ. Παπαστράτος,
μαζί μὲ ἄλλους πένητας.

Ὁ μὴν οὗτος
διαμαρτύρεται ἐν-
τόνως διότι εἶνε
τελευταῖος, συν-
τάσσει δὲ καὶ σχε-
τικὸν ὑπόμνημα.
Τὸ Ὑπουργεῖον
τῆς Παιδείας τὸν
μεταθέτει εἰς τὸ
θέρος καὶ οὕτω
ἀρχίζουν ἐκ νέου
τά μπαλν-μίζε. Τὸ ψυχὸς κατέρχεται ὑπὸ
τὸν κ. Καφαντάρην.
Ἀθωνίδης ὁ κ. Ἰαπωνίδης ἐπεμβαίνει
καὶ τρώγει ὅλους τοὺς μῆνας μέχρι
τοῦ 1960 καὶ μὴ ἀρκούμενος εἰς αὐτούς,
ἀναζητεῖ καὶ ἕτερον ἔδεσμα. Τοιοῦτον
εὐρίσκει πρόχειρον καὶ ἐνοχλητικώτατον
ἐμπροσθέν του, οὕτω δὲ, μετ' ὀλίγον, ἀ-
ναπαύεται εἰς τὸν στόμαχον τοῦ διαπρε-
ποῦς Ἑλληνοκαλλιδοῦ καὶ τῆς «Ἀ-
τλαντίδος».

ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ...

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Γιατροί της Αυστραλίας

Οι Ιθαγενείς της Αυστραλίας είναι εκ των ατόμων εκείνων που είναι οι πιο άγριοι του πλανήτη. Είναι εξαιρετικά ευπίστοι. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν οἱ μάγοι των, τοὺς ὁποίους ὀνομάζουν μαύρους ἰατροὺς, χαίρουν μεγάλης φήμης καὶ ἔχουν μεγάλην ἰσχὺν καὶ ἐπιρροὴν εἰς τὴν φυλὴν των.

Ὅπως οἱ περισσότεροι μαῦροι τῆς Ἀφρικῆς, καὶ οἱ Αὐστράλοι ἔχουν τὴν πεποίθησιν πὺς οἱ μάγοι των ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ προκαλέσουν βροχὴν. Πιστεύουν ἀκράδαντος μάλιστα πὺς οἱ μαῦροι ἰατροὶ ὅταν θέλουν μποροῦν νὰ ἀνυψωθοῦν εἰς τοὺς οὐρανούς καὶ φυσικῶς τῷ λόγῳ καὶ νὰ κατέλθουν πάλιν.

Ὁ μαῦρος ἰατρός ἔχει εἰς τὸν στόμαχόν του μιά ἀνεξάντλητη πέτρα, τῆς ὁποίας τεμάχια μποροῦν νὰ μετατεθοῦν εἰς τὸν στόμαχον τῶν ἐχθρῶν του.

Ὁ μαῦρος ἰατρός φέρει συνηθῶς μίαν μαγικὴν ράβδον, τὸ «πλόγγκ», ἀπὸ κλάδον ἀκακίας. Ὅταν διὰ τῆς ράβδου των αὐτῆς ἀγγιξοῦν ἄνθρωπον κοιμώμενον, χωρὶς χρονοτριβὴν τὸν κάμουν νὰ πέσῃ ἄρρωστος.

Ὅταν κανεὶς θέλῃ νὰ ἐκδικηθῇ ἀπευθύνεται εἰς τὸν μαῦρον ἰατρόν. Ὁ ἰατρός τότε ἀναλαμβάνει τὴν ἐκδίκησιν ἀντὶ ἀμοιβῆς. Οἱ μαῦροι ἰατροὶ δὲν εἶναι πολὺ ἀπατητικοί. Ἀνταμείβονται συνηθῶς μερικὰ κουρέλια, μ' ἓνα κομμάτι σπαμένου καθρέπτου, μὲ ὅπλα κλπ.

Οἱ Αὐστράλοι δὲν μποροῦν νὰ ἐννοήσουν τὸν θάνατον. Νομίζουν πὺς ὁ θάνατος ὀφείλεται στὴ μαγικὴν ἐπέμβασιν τοῦ μαύρου ἰατροῦ, διὰ τὸν λόγον αὐτὸν εἶνε πολὺ προληπτικοί. Ἀποφεύγουν τὰ μέρη ὅπου μένουν οἱ ἰατροὶ των, οἱ ὁποῖοι ἐπωφελοῦνται τῆς προλήψεως των αὐτῆς.

Καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἀκόμη οἱ μαῦροι ἰατροὶ εἶναι ἰσχυρότατοι στὴ φυλὴ των. Ἐνα πρᾶγμα εἶνε ἀξίον ἀπορίας, πὺς οἱ μαῦροι αὐτοὶ ἰατροὶ κατάρθωσαν νὰ ἐμπνεύσουν στοὺς ἰθαγενεῖς τὴν ἐμπιστοσύνην των.

Εἰς ὠρισμένας ἐποχὰς τοῦ ἔτους οἱ μάγοι ἐκείνοι συναθροίζονται καὶ ἀναμφιβόλως θὰ γελοῦν ἀναμεταξύ των διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τους αὐτὴν.

Κατὰ τὰ συμβούλια αὐτῶν αἱ γνωμοδοτήσεις των ἀμειβοῦνται γενναῖα.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῆς φυλῆς τοὺς ἐκτιμῶν καὶ τοὺς σέβονται καὶ δὲν κάμνουν τίποτε χωρὶς νὰ τοὺς συμβουλευθοῦν. Χάρης εἰς τὴν εὐπιστίαν των ἰθαγενῶν οἱ μαῦροι ἰατροὶ ζοῦν πλουσιοπάραχα καὶ ὅταν ἀκόμη δολοκλήρος ἡ φυλὴ ὑποφέρῃ. Εἶνε ἰσχυρότεροι καὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀρχηγούς τῆς φυλῆς. Εἶνε ἄτομα πὺς ξέρουν νὰ κάμουν καλὰ τὴν δουλειά τους!....

Ἀκουπισμένοι εἰς τὰ κάγκελλα τῆς ταρασσας τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου ὁ Ἑρρίκος Στῆβεν παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα τὶς φορητὰς καμπίνες πὺς ἔφεραν τοὺς κολυμβητὰς καὶ τὶς κολυμβητρίες πρὸς τὴν θάλασσαν πὺς ἦταν στὴν ἀμψωτὴ.

Στὴν ἀμμουδιά, οἱ περιπατῆται ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐβάδιζαν ἀνάμεσα στὶς σκηνές μὲ τὶς πολυχρώμες ἀκτίνες ὑπερπιδνωτὰς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὰ μικρὰ βουναλάκια καὶ τὰ προχώματα πὺς σχηματίζαν τὰ παιδιὰ μὲ τὴν βρεμένη ἄμμο.

Ἀξάφνα ἓνα ρίγος διέτρεξε τὸ σῶμα του, ὅταν τὸ βλέμμα του ἔπεσε ἀπάνω σὲ μιά κυρία μαυροφορεμένη, ἡ ὁποία ἀπεμακρύνετο σιγά πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς Ρῶσ-ῶ-Μουέτ.

Περὶερὴν ὁμοιότης, εἶπε. Ἡ μακρινὴ πυρκαϊὰ πὺς προκαλοῦσε ὁ ἥλιος στὴ δύση του, τοῦ ἐμπόδιζε τὴν θέαν, γι' αὐτὸ ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του γιὰ νὰ σκιάσῃ τὰ μάτια του.

Τὸ πρόσωπο πὺς τὸν ἐνδιέφερεν ἐξακολουθοῦσε τὸ δρόμο του ἀδιάφορο σὲ ὅ,τι συνέβαινε γύρω.

Ἀπ' τὸ ἴδιο παράστημα, ἀπ' τὸ ἴδιο βάδισμα, ἀπ' τὴν αὐτὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου του ἀπὸ ὅτι τοῦλάχιστον μὲρῶν ν' ἀντιληφθῇ ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν αὐτὴν, ἐξακολουθοῦσε νὰ μονολογῇ ὁ Στῆβεν, ἐὰν δὲν φοροῦσε τὰ πένθιμα αὐτὰ ρούχα, τὰ ὁποῖα δὲν μποροῦ νὰ ἐξηγήσῃ, δὲ ὀρκιζομύνα πὺς εἶνε αὐτή... Πρέπει νὰ βεβαιωθῶ.

Ἀφῆσε τὸ παρατηρητήριό του καὶ μὲ μιά ἀρκετὰ ἐπιτυχημένη λοξοδρομία κατάρθωσε νὰ διασταυρωθῇ μὲ τὸ πρόσωπο ἐκεῖνο.

Αὐτὴν τὴν φορὰ, ἐκεῖνη ὠχρίασε, ἀλλὰ ὅταν παρετήρησε τὴν κίνησιν του τὴ στιγμή πὺς ἐτοιμαζόταν νὰ τὴν χαιρετήσῃ ἔστρεψε γρήγορα τὸ κεφάλι γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν χαιρετισμόν. Συγχρόνως ἐπετάχυνε τὸ βῆμα καὶ ὅταν ἔφθασε στὴ Λὰ Ρῶς, ἡ νέα γυναῖκα, κάθησε ἐπειδὴ τὰ πόδια τῆς κοβόνταν. Κάθησε ἐκεῖ μὲ τὰ μάτια ἐστραμμένα πρὸς τὴν θάλασσαν. Ξαναθυμήθηκε τότε τὸν κοινόν της γάμον.

Ἐκεῖνη ἐγκατάλειμμένη ἀπὸ ὀπισθοδρομικοὺς γονεῖς ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύψῃ στὴ θέλησιν του καὶ νὰ συνάψῃ γάμον συμφεροντολογικόν. Ἐκεῖνος μαγεμένος ἀπὸ τὴν ὠμορφίαν τῆς κόρης, ἀπὸ τὸ πρῶτο βράδυ τὴν ἐτρόμαξε, τὴν συγκινούσε καὶ ἔπειτα τὴν παρεξηγοῦσε γιὰ τὴν ἀμάθειά της καὶ τὴν ντροπὴ της.

Τὸ χάσμα πὺς εἶχε σχηματισθῇ γινόνταν τώρα μεγαλύτονον. Ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἀκόμη ὑπέφερε τὸν ἄνδρα τῆς μέχρι τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος βαρεμένος ἀπὸ τὴν ψυχρότητά της, τῆς ἐδήλωσε καθαρά:

— Ἀγαπητὴ μου Ἐλένη, δυὸ χρόνια πᾶνε τώρα πὺς εἴμεθα παντρεμένοι, καὶ πιστεύω νὰ κατὰλαβες πὺς δὲν εἴμεθα κα-

μωμένοι ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλον. Μιά ἀσυνφώνια χαρακτήρος ὑπάρχει μεταξὺ μας. Ὁ καθένας μας ἔχει μιά μικρὴ περιουσία ὥστε νὰ ζῇ ἀνεξάρτητα. Δὲν ἔχουμε παιδιὰ... Σοῦ προτεῖνω τὸ διαζύγιο.

— Ὅπως θέλεις φιλε μου, τοῦ ἀπήντησε ἐκεῖνη στὸν αὐτὸν ἀδιάφορο τόνο πὺς εἶπε «ναὶ» εἰς τὸν δήμαρχον τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου της. Ἀποσύρθηκε στοὺς γονεῖς της καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνοι εἶχαν τὴν μονομανίαν τοῦ γάμου, τὴν ξαναπάντρεψαν μάλιστα τὸ κατῶρθωσαν.

Ὁ Ἑρρίκος ταξίδευε, καὶ συχνὰ θὰ μῶνταν τὴν ὥρα τὴν γυναικα, τὴν ὁποία δὲν κατῶρθωσε νὰ μύσῃ εἰς τὰ μυστήρια τοῦ ἔρωτος.

— Κατὰ βάθος, ἔλεγε, ἴσως αὐτὸ νὰ προήλθε καὶ ἀπὸ ἐμένα.

Ἐταί πέρασαν πέντε χρόνια. Ἡ Ἐλένη εἶχε χηρέψει. Ὁ Στῆβεν, εἶχε στρέψει λίγες ἐβδομάδες πρὶν καὶ ἐκεῖνὸ τὸ βράδυ μόνον τὴν συνήντησε. Ἀγνοοῦσε τί τῆς εἶχε συμβῇ, τὸν καινούργιον γάμον της, τὴν χρεῖα της. Γι' αὐτὸ ἀπόρριψε τὴν εἶδον μαυροφορεμένη. Ἄλλ' ἐκεῖνη πὺς ἀγνοοῦσε ἀκόμη περισσότερον ἦταν ἡ λάμψιν πὺς εἶχε πάρει ἡ ὠμορφία της εἶχε διατηρηθῇ καλὰ ὡς τότε.

Εἶδε λυπηθῇ ἀκόμη περισσότερον γιὰ τὴν εἶχε δευτεροεὶς νὰ τὴν συγκαταστήσῃ. Ἐπέστρεψε κατηφὴς στὸ ξενοδοχεῖο, ἔφυγε χωρὶς ὄρεξι, ἔβαλε τὸ σμάκιν του καὶ πῆγε στὸ καζίνο μὲ τὴν ἴδια διάθεσιν πὺς θὰ πῆγαινε σὲ μιά κηδεῖα.

Ἐξήτησε νὰ ἐξαχάσῃ τὴν λύπη του πᾶζοντας μπακαρά, ἔβαλε μεγάλα ποσά, ἐπείσωσε, καὶ ἄρχισε νὰ χάνῃ πολλά. Εἶχε κάμει μπάνκο, ἓνα τόσο μικρό, πὺς ἦταν ἔτοιμος νὰ πτωχεύσῃ, ὅταν τὴν σταμάτησε ἡ ἀντίδοσιν τῆς μάτιας, εἶδε γιὰ παρτίδα σηκώνοντας τὰ μάτια, εἶδε μπροστὰ τὴν Ἐλένην. Μὲ μιά ἀσυνφώνια τὴν κίνησιν τῆς προσέφερε τὰ χαρτιά γιὰ νὰ σπῇ. Ἐκεῖνη δέχθη. Ἀπὸ τότε τὸ παιχνίδι γύρισε καὶ ἄρχισε νὰ κερδίζῃ σημαντικὰ ποσά. Ὅταν κατῶρθωσε νὰ ἐγκαταστήσῃ πᾶζον, ἔπαιζε μὲ τὴν Ἐλένην.

Καὶ ἡ μικρὴ ἐκεῖνη ἀνόνητὴ τὴν ὁποίαν δὲν κατῶρθωσε νὰ κατακτήσῃ, δὲν εἶνε τώρα πλέον ἡ ἴδια... Σὰς ὑπόσχομαι... Γι' αὐτὸ θὰ ἀργήσῃτε νὰ ἀκούσετε τὸ ναί... Πολὺ ἄσχημα πιασθήκατε τὴν φορὰν αὐτὴν. Ἐνα δεύτερον πείραμά δὲν μὲ στεναχωρεῖ καθόλου.

Πράγματι ἡ Ἐλένη δὲν εἶπε ναί. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ ζέστη αὐξάνει, καὶ ἡ νύχτα ἦταν ἀρκετὰ ἐκνευριστικὴ, ἐπαυλώθηκε πάλιν σὲ μιά πολυθρόνα τοῦ πάρκου πὺς ἦταν ἐκεῖ. Κατὰ σύμπτωσιν καὶ ἄλλη μιά εὐρίσκειτο κοντὰ της. Πλησίασαν καὶ κρατιόνταν ἀπὸ τὰ χέρια.

Στὸν οὐρανὸν τρεμόσβυναν τὰ ἀστρα. Ὅθ' ἦταν ἀδιακρίσια νὰ ἐξακολουθήσωμε.

Ἀν καὶ ἡ Ἐλένη δὲν εἶπε «ναὶ» δὲν εἶπε ὅμως καὶ «ὄχι». Γιατί, στὰ μεσάνυχτα, ἐνῶ ἡ ὀρχήστρα ἔπαιζε τὸ φινάλε ἀπ' τὸ γνωστὸ τραγουδάκι «Ἦταν πολὺ νέος καὶ δὲν ἤξερε», ὁ Ἑρρίκος καὶ ἡ Ἐλένη ὁ ἔ-

...ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ἡ τύχη ἦταν ἡ μόνη αἰτία τῆς σημερινῆς μας συναντήσεως. Ἀλλὰ πιστεύω νὰ συμφωνήτε μαζί μου ὅτι ἐκεῖνο πὺς κάμνει ἡ τύχη μπορεῖ νὰ τὸ χαλάσῃ ἢ θέλῃ. Θέλω νὰ καταλήξω εἰς τὸ ἐξῆς: Ἐχοντας πεποιηθῇ στὴν λεπτότητά σας σὰς συμβουλεύω νὰ ἀλλάξετε ἐξοχήν.

— Ὅθ' ἦταν ἀδιακρίσια νὰ ἐξακολουθήσωμε.

— Ὅπως καὶ σεις ἄλλοτε, κύριε.

— Ὅστε μὲ μισεῖτε;

— Ὅχι.

— Τότε γιατί μὲ διώχνετε;

— Γιατί δὲν θέλω νὰ εἶμαι γιὰ σὰς μιά μασκότ, ὅπως ἀκριβῶς χθὲς τὸ βράδυ.

Καὶ ἔπειτα ἀπὸ μιά σιωπὴ:

— Ὅθ' ἔχετε φαίνεται πολλές μασκότ!

Ἀναμφιβόλως, ὁ Στῆβεν δὲν ἀνεγνώριζε τὴν ντροπαλὴν σύζυγόν του.

— Ποιὸς τὴν ἄλλαξε τόσο; ρωτοῦσε τὸν ἐαυτὸ του.

— Ἀξάφνα μιά ἰδέα τοῦ ἦλθε στὸ μυαλό. Φοροῦσε πένθιμα. Καὶ ὅμως δὲν εἶχε χάσει κανένα συγγενὴ της, γιὰτί ἀλλοίως θὰ τὸ εἶχα μάθει.

— Εἰσθε χήρα; τὴν ρώτησε.

— Μάλιστα κύριε, παντρεφθῆκα ἐκ δευτέρου καὶ τώρα εἶμαι χήρα.

— Ὅστε δι' ἄλλην μίαν φορὰν εἰσθε μόνη;

— Ὅπως τὸ λέτε.

Παρετήρησε πὺς τὸ μάτι του λαμποκοποῦσε στὸ σκοτάδι.

— Πῶς; τοῦ εἶπε. Μήπως θὰ μοῦ προτείνετε νὰ μὲ παντρεφθῇτε πάλιν μὲ τὸν αὐτὸν ἱπποτικὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον μοῦ προτείνετε τὸ διαζύγιο;

— Ἐλένη, τῆς εἶπε ἐκεῖνος, παίρνοντάς της τὸ χέρι:

— Καλὰ. Καὶ νομίζετε πὺς θὰ σὰς πᾶναι, ὅπως τὴν πρώτην φορὰν... σὰν μιά μικρὴ ἀνόνητὴ πὺς ἦμουν τότε; Λοιπόν, ἀγαπητὴ μου πέρασε καιρὸς ἀπὸ τότε. Καὶ ἡ μικρὴ ἐκεῖνη ἀνόνητὴ τὴν ὁποίαν δὲν κατῶρθωσε νὰ κατακτήσῃ, δὲν εἶνε τώρα πλέον ἡ ἴδια... Σὰς ὑπόσχομαι... Γι' αὐτὸ θὰ ἀργήσῃτε νὰ ἀκούσετε τὸ ναί... Πολὺ ἄσχημα πιασθήκατε τὴν φορὰν αὐτὴν. Ἐνα δεύτερον πείραμά δὲν μὲ στεναχωρεῖ καθόλου.

Πράγματι ἡ Ἐλένη δὲν εἶπε ναί. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ ζέστη αὐξάνει, καὶ ἡ νύχτα ἦταν ἀρκετὰ ἐκνευριστικὴ, ἐπαυλώθηκε πάλιν σὲ μιά πολυθρόνα τοῦ πάρκου πὺς ἦταν ἐκεῖ. Κατὰ σύμπτωσιν καὶ ἄλλη μιά εὐρίσκειτο κοντὰ της. Πλησίασαν καὶ κρατιόνταν ἀπὸ τὰ χέρια.

Στὸν οὐρανὸν τρεμόσβυναν τὰ ἀστρα. Ὅθ' ἦταν ἀδιακρίσια νὰ ἐξακολουθήσωμε.

Ἀν καὶ ἡ Ἐλένη δὲν εἶπε «ναὶ» δὲν εἶπε ὅμως καὶ «ὄχι». Γιατί, στὰ μεσάνυχτα, ἐνῶ ἡ ὀρχήστρα ἔπαιζε τὸ φινάλε ἀπ' τὸ γνωστὸ τραγουδάκι «Ἦταν πολὺ νέος καὶ δὲν ἤξερε», ὁ Ἑρρίκος καὶ ἡ Ἐλένη ὁ ἔ-

ΜΙΚΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἐνα παράξενο ὄνειρο

Ἐκεῖνη ἔμεινε στὴν πλευρὰ τοῦ λόφου, στὴν ἄκρην ἑνὸς χωραφιοῦ ἀπὸ ἀραβόσιτο, κοντὰ στὴν πηγὴ πὺς ἀναδύεται μὲ γελαστὰ κυματάκια, ἀνάμεσα σὲ θαθεῖς σκιὰς παλῶν δέντρων.

Οἱ γυναῖκες πῆγαιναν ἐκεῖ νὰ γεμίσουν τὶς στάμνες τους, καὶ ὁδοποροὶ καθόντανε ν' ἀναπαυθοῦν καὶ νὰ μιλήσουν.

Ἐνα δειλινὸ ὁ ξένος ἦλθε κάτω ἀπ' τὴν συννεφοσκεπασμένην κορυφὴν τοῦ βουνοῦ: οἱ πλεξοῦδες του ἦταν μεπερδεμένες σὰ ναρκωμένα φεῖδια.

Ρωτήσαμε μ' ἀπορία, «Ποιὸς εἶσαι»; Δὲν ἀπάντησε, μόνον κάθησε κοντὰ στὸ φλύαρο ρυάκι καὶ σιωπηλὰ ἔβλεπε τὴν καλύβαν πὺς ἐκεῖνη κατοικοῦσε.

Οἱ καρδιές μας τρεμουλιασάν μὲ φόβο καὶ πήγαμε πίσω σπῆτι ὅταν νύχτωσε.

Τὸ ἄλλο πρωτὶ, ὅταν οἱ γυναῖκες ἦλθαν νὰ πάρουν νερὸ ἀπ' τὴν πηγὴν κοντὰ στὰ δένδρα, βρῆκαν τὶς πόρτες τῆς καλύβας τῆς ἀνοιχτές, μὰ ἡ φωνὴ τῆς εἶχε χαθῇ. Ποῦ ἦταν τὸ γελαστὸ πρόσωπό της;

Ἡ ἄδεια στάμνα κείτετο στὸ πάτωμα καὶ ἡ λάμπα στὴ γωνιά σβύστηκε. Κανεὶς δὲν ἤξερε πὺς πέταξε πρὶν ξημερῶσῃ, καὶ ὁ ξένος εἶχε φύγει. Τὸ Μάιο μῆνα, ὁ ἥλιος ἦταν δυνατός καὶ τὸ χιόνι ἔλυνε. Κι' ἐμεῖς καθήσαμε στὸ ρυάκι καὶ θρηνοῦσαμε.

Ἀπορροῦσαμε μὲ τὸ νοῦ μας. «Υπάρχει πηγὴ στὴ χώρα πὺς πῆγε, καὶ πὺς μπορεῖ νὰ γεμίξῃ τὴν στάμναν της;» αὐτὲς τὶς καυτερές, διχαλῆες μέρες; Καὶ ρωτοῦσαμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον μὲ φόβο. «Υπάρχει ἀρὰ γι' ἡ πέτρα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς λόφους πὺς κατοικοῦμε;»

Ἦταν καλοκαιριάτικὴ νύχτα ἡ αὐρὰ φυσούσε ἀπ' τὸ νοτιά καὶ κάθησαν στὴν ἐρημωμένην κάμαρά της, ὅπου ἡ λάμπα ἦταν ἀκόμα σβύστη.

Ὅταν ἀξάφνα μπρὸς ἀπ' τὰ μάτια μου οἱ λόγοι χάθηκαν σὰν παραπετάσματα πὺς τ' ἀποτραβήξαν. «Ἄ, εἶνε αὐτὴ πὺς ἐρχεται!»

— Πῶς εἶσαι παιδί μου; Εἶσαι εὐτυχισμένη;

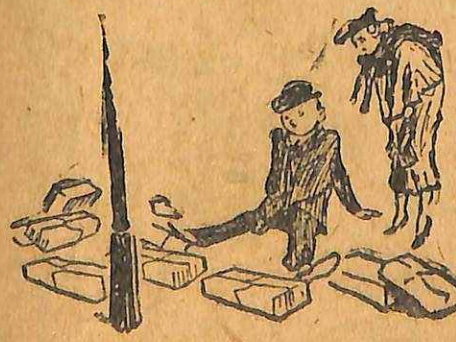
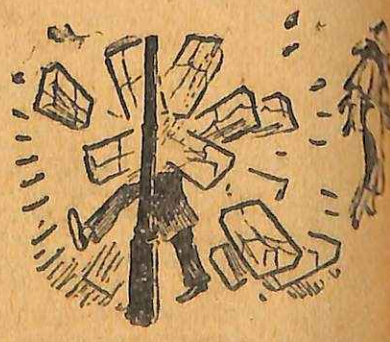
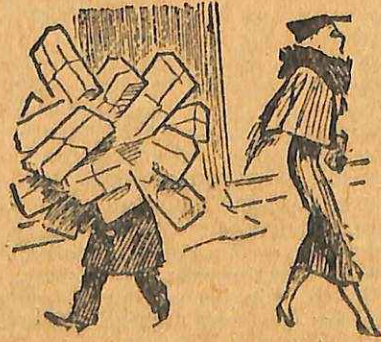
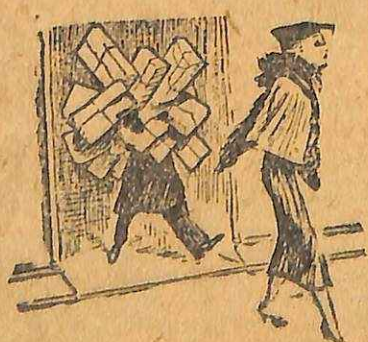
— Μὰ, πὺς βρίσκεσαι ἄστυλο σ' αὐτὸν τὸν ἀνοιχτὸ οὐρανόν; Κι' ἄλλοιμονο! τὸ ρυάκι μας δὲν εἶνε ἐδῶ νὰ καταπραῖνῃ τὴν δίψαν σου!.

«Ἐδῶ εἶνε ὁ ἴδιος οὐρανός» εἶπε, «μόνον εἶν' ἐλεύθερος ἀπ' τοὺς λόφους πὺς φράζουν».

«Ὅλα εἶν' ἐδῶ», ἀναστράνα, «μόνον ἡμεῖς δὲν εἴμαστε». Χαμογέλασε θλιβερά καὶ εἶπε: «Εἰσθε μέσ' στὴν καρδιά μου».

Ἐπληρῆσαι καὶ στὴ νύχτα, ἀκουσα τὸ κελάρυσμα τοῦ ρυακιοῦ καὶ τὸν ψιθύρο πὺς κᾶναν τὰ φύλλα τῶν δένδρων.

ΠΙΕΡ ΛΙΒΕ

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΕ ΘΕΑΤΡΟ... ΠΑΛΗΟ ΡΟΛΟΪ

ΤΟΥ Κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

μου γεμάτο μεγάλα κι' ώραία όνειρα... Είχα ξεκινήσει απ' την πατρίδα μου, για νάρθω στην πρωτεύουσα, ένα φτωχό παιδί άγνωστο μέσα στους άγνωστους... Τότε σέ γνώρισα... Θυμάσαι 'Αννέτα;...

ΕΚΕΙΝΗ: "Αν θυμάμαι... Καθόμουν στην όδον 'Ερεσσού τότε, στο πατρικό μου... Ένα δειλινό καλοκαιριάτικο, θειάζοντας στο ξύλινο μπαλκόνι για να ποτίσω τα γεράνια, σ' είδα να περνάς... Έδωε ο ήλιος, μακρυνά, προς τη Σαλαμίνα, χρυσώνοντας με τις στερνές του άχτίνες το έρημο δρομάκι. Πήγαινες θιαστικός, με το πλατύ καπέλλο στο χέρι, με τα μαλλιά που παιχνιδιζε άνάμεσά τους ένα δροσερό, μυρωμένο αεράκι. (Σιγά)... Σήκωσες τα μάτια σου και μ' είδες... Κοκκινίσαμε άμέσως κι' οί δύο μας... Έγώ από ντροπή, έσύ από ευχαρίστησι... Έγώ, γιατί άφησα τα μάτια μου να μαρτυρήσουν εκείνο που ξαφνικά πλημμύρισε την ψυχή μου, έσύ γιατί μόρρεσες να συναντήσης την προδοτική ματιά μου. Μου γέλασες... Σου γέλασα και γώ, κι' ύστερα —έτσι, αθόρμητα— ξεκαρφώνοντας ένα γαρύφαλλο, ποδυα καρφωμένο στο στήθος, σου τώρριξα και μπηκα μέσα,

κλείνοντας απαλά την μπαλκονόπορτα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: ...Ξαναπέρασα τη νύχτα με κάτι φίλους... Ο ένας έπαιζε κιθάρα, ένώ μαζί με τους άλλους τραγουδούσαμε... Η νύχτα ήταν ύπεροχη... Η πλαγιά του Λυκαβήττου άσημωνόταν από μιάν όλόγιομη αλήνη... Οί φωνές σινοσθύνανε γεμάτες αγάπη... Κι' ή γρίλλια σου τρεμούλιαζε σάν παιχνιδίσμα έρωτευμένου θλεφάρου, που άφινει να γλυστήρησιν ένα δάκρυ ευτυχίας: 'Η γρίλλια σου άφησε να γλυστήρησουν δυό μπούκλες σου, δυό χρυσαφένιες μπούκλες σου... Γιατί τότε τα μαλλιά σου ήταν χρυσά, κι' όχι άσπρα, δέν είν' έτσι 'Αννέτα;... ('Εκείνη άναστενάζει σιγά). "Όταν γύρισα τη νύχτα εκείνη στο μικρό μου υπερώο, το ρολόι έδειχνε διόμιση ύστερ' από τα μεσάνυχτα. Χτυπούσε ήσυχο, άτάραχο... Και κοντά σ' εκείνο χτυπούσε κι' ή δική μου καρδιά, σάν τρελλή από ύπερβολικήν ευτυχία. Άπό τότε άρχισαν οί συναντήσεις μας, σπάνιες στην άρχή, πυκνότερες ύστερα. Όλα τ' άθηνάικα περίχωρα άκουσαν τους όρκους μας, χαράζαμε τα όνόματά μας σε χιλιάδες δέντρα, το θραδυνό αεράκι πήρε έναν κόσμον όλόκληρο φιλιών μας... Και το ρολόι —τό ίδιο αυτό το ρολογάκι μας— μου θυμίζει πάντα την ώρα που με περίμενες, με ξυπνούσε με τη βαθιά καμπάνα του, με πετούσε απ' το κρεβάτι και μ' έστελνε κοντά σου...

ΕΚΕΙΝΗ (πολύ σιγά): 'Αγαπημένο ρολογάκι... ΕΚΕΙΝΟΣ: "Υστερα παντρευτήκαμε... 'Ημουν φτωχός, ήσουν φτωχή, ή καμα-

ρούλα άγκάλιασε στοργικά την αγάπη μας, το ρολόι είδε προστατευτικά την ένωσί μας... Χτυπούσε πάντα, τα λεπτά προχωρούσαν για να κάνουν τις ώρες, οί ώρες για να κάνουν τους μήνες, οί μήνες τα χρόνια... Το ρολόι —τό ίδιο πάντα άγαπημένο ρολόι — μάς εύρισκε τις Πρωτοχρονιάτικες παραμονές, σάν άπόψε... Και πάντα κυττάξαμε περιμένοντας να χτυπήσουν μεσάνυχτα, να άρχισή ο καινούργιος γρόνος... Κι' ύστερα χτυπούσαν μεσάνυχτα, σβύναμε τ' όφως, φιλιόμαστε και καθόμαστε με χαρά στο τραπέζι μας... Δέν ήταν πάντα πλούσια τα φαγιά μας... Συχνότερα ρουφούσαμε φιλιά, κρασί σπανιότερα και σαμπάνια ποτέ... 'Εμείς όμως είμαστε ευτυχισμένοι... Και τώρα πέρασαν χρόνια και χρόνια, το ρολόι χτύπησε τόσες φορές άναγγέλλοντάς με το χαρούμενο ήχο του την Πρωτοχρονιά, σβύσαμε τα φώτα τόσες φορές... Όλα άλλαξαν γύρω μας... 'Αλλάξαμε και μεις... "Ασπρίσαν τα μαλλιά μας, κάναμε παιδιά, τα παιδιά μας άλλα παιδιά, το υπερώο μας έγινε άνάμνησι, έσθυσαν τα όνειρα της καρδιάς μας —μα το ρολόι δέν έπαψε ποτέ να χτυπά... 'Ετσι κι' άπόψε, σέ λίγα δευτερόλεπτα, θα χτυπήσει πάλι, σάν καμπάνα χαρούμενη που πανηγυρίζει την άνατολή του καινούργιου χρόνου... Νάτο... Χτυ-

πάει... (Το παλιό έκρεμές χτυπάει δώδεκα φορές. Σβύνουν τα φώτα. 'Απ' την τραπεζαρία άκούονται χαρούμενες φωνές: <Χρόνια πολλά... Με ύγεία ό καινούργιος γρόνος...>. Ξαναάδουν τα φώτα ('Εκείνος συνεχίζει παλύ άργά): Χρόνια πολλά 'Αννέτα... Μπα; Δέν άκούεις; (Την κυττάζει). Κοιμήθηκε... Καυμένη 'Αννέτα... Πόσο γέρασες... Πόσο γεράσαμε...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΊΤΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

1936...

ΤΟΥ Κ. ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

"Εχώ τη γνώμη ότι ό σοφός άλλ' άγνωστος έφευρέτης της ύποδιξι-ρέσεως του χρόνου, —έκείνος δηλαδή, που ανάκάλυψε τους αιώνες, τα έτη, τους μήνες, τις βδομάδες, τις ήμέρες, τις ώρες, — δέν κινήθηκε, για να φτάσιν στην πραγματοποίηση της έφευρέσεώς του, από λόγους λογιστικούς, όπως πιστεύεται, αλλά από λόγους καθαρά άνθρῳπιστικούς. Θέλησε, ό μεγάλος αυτός έφευρέτης, να δώση έλπίδα στον άνθρωπο, και μάλιστα σε προκλητικωτάτη ποικιλία. Θέλησε να τον κάνει να ξεχάση τη μεγάλη αλήθεια ότι ή ζωή είνε πάντοτε μία και ή αυτή, και να τον κάνει να πιστέψη, ότι, άλλο ή 10η π.μ. κι' άλλο ή 11η; ότι, καμμία σχέση δέν υπάρχει μεταξύ Τετάρτης και Πέμπτης, ότι, άλλο ό Μάρτιος κι' άλλο ό 'Απρίλης, κι' ότι, — ούου! — τίποτα το κοινό μεταξύ 1935 και 1936. Κι' έδω που τα λέμε, τα κατάφερε μιά χαρά. Κι' έτσι, όλοι μας, ναυαγούντες την Τετάρτη διακρίνουμε σάν ναυαγιστικό ό Δευτέρα, χαντακωνόμενοι τον 'Οκτώβριο στηρίζουμε το μέλλον μας στο Νοέμβριο, και άπελπιζόμενοι το 1935 δέν άυτόκτονουμε περιμένοντας το 1936...

...Κι' ότι... το πατάμε! 1936!... Καινούργιος γρόνος... Τό έτος ύστερ' από τήν αιώνα που δέν μας πολυσκοτίζει, είνε ή μεγαλύτερη ύποδιαίρεσις του χρόνου, και κατά συνέπειαν ή έλπίδα του είνε ή πιο μεγάλη κι' ή πιο τολημή. Όλα θά μπούνε στού θεού τ' όρόμο: Ούτε ό σπιτονοικοκύρης θά διαμαρτύρεται ούτε ό έδωδιμοπώλης θά φωνάζη, ούτε ό έαυτός σου θά παραπονιήται, και θά βρεθί άσφαλώς άγοραστής της κοιμωτάτης αυτής άχροκίτρινης αεροδυναμικής κούρας, με τις βυτινιές ρίγες, που — λές και τό έέρανε πώς είσαι έρωτευμένος, της έφτιαξαν μονάχα δυό θέσεις: μιά για σένα, και μιά για εκείνη! Κι' από λεπτά; να τρών κι' οί κόττες!... 'Αλλά μόνον αυτό; Ο γρόνος είνε μεγάλος, ή τουλάχιστον μάς φαίνεται μεγάλος, κι' ή έλπίδα παίρνει τόν κατήφορο. Τις ήμέρες της πρωτοχρονιάς όνειρευόμαστε ξυπνητοί. Νομίζουμε ότι τό παρελθόν θά κοπή, κι' ή ζωή μας θά συνεχισθί επί... νέων βάσεων...

"Όλα θ' αλλάξουνε, όλα θά στρώσουνε, όλα θά τακτοποιηθούνε: 'Η κυρά- Κατίνα δέν άμφιβάλλει καθόλου ότι θά πέσῃ τό λαχείο, για να συμπληρωθούνε και

τά προικιά της 'Ανδρομάχης — μωρέ δέν την έκανε ό θεός άγόρι! — Ο τρισάθλιος αυτός άνεργος βάζει τό χέρι του στο Εύ-αγγέλιο, ότι, ταχύτατα θά άναγνωρισθί ή αξία του και θ' άποζημιωθί, για τα μέχρι τούδε βάσανά του, με μιά καταπληκτική άργομισθία. Ο άνόητος εκείνος νέος στέλνει γράμμα στα Ναυπηγεία του Λίβερπουλ, με την βεβαιότητα ότι, μέσ' τό χρόνο, θά μόρρεση ν' άγοράση την θαλαμηγό που είδε φωτογραφημένη σ' ένα 'Εγγλέζικο περιοδικό, με την όποιαν — γιάλο-γιάλο — θά γυρίση όλόκληρο τόν κόσμο ψάχνοντας νάβρη την άραιότερη γυναίκα. Κι' ή χαριτωμένη αυτή δεσποινίς, με τα δευξεναρισμένα μιλιά και τα βαθυπράσινα μάτια, άγοράζει έναν κονδυλοφόρο της μελάνης για να ύπογραφή τα τσέκι, που θά της δίνη με τό τσουβάλι ό άδικαιολογίτως καθυστερών νυμφίος.

Σούμε με την ψευδαίσθησι ότι κάποια μεγάλη τύχη μάς περιμένει. Ο διάολος θά σπάση τό πόδι του, ή κακομοιριά θά πάη περίπατο, και τό γουρί θά μάς πάρη σβάρνα. Και, καθώς ή βία είνε τό μεγαλύτερον έλάττωμα του ανθρώπου, άρχίζουμε τους πειραματισμούς από την παραμονή, με τό κομψο ή της τράπουλας. "Α, ή δοκιμή πρέπει όπωσδήποτε να γίνη απ'...

την παραμονή. Όλα τα παιχνιδία έπιστρατεύονται: Ρουλέττα, μπακαράς, πόκερ, πόκα, πλακάκια, τζμπολά! 'Η έκδοσις του παιχνιδιού της παραμονής άποτελεί τρόπον τινα κάποια προφητεία για την όλη έκδοσις του χρόνου. Αυτό όμως δέν είνε ακριβές. Θυμάμαι ένα περιεργότατο περιστατικό, που συνέβη την προπέρσυνη παραμονή πρωτοχρονιάς, στο Καζίνο Λουτρακίου. Τελείως χαμένος έγώ, συνήντησα δυά φίλους μου σχεδόν τελείως χαμένους κι' αυτούς. Τους είχαμε μείνει, δηλαδή, τρεις μονάχα μαρκες των 100 δραχμών. Ξαφνικά ό ένας τους είχα μιά παράδεξη έμπνευσι:

— Ξέρεις πώς θά τις παίξουμε; είπε. — Πώς; — Θα ποντάρουμε τις τρακόσιες μας δραχμές σε τρεις μπιλλιές, παίζοντας σε κάθε μπιλλιά τόν πρώτο αριθμό που θά βλέπουμε μπροστά μας, έκτός, βέβαια, από τό δίσκο της ρουλέττας και τα ταμπλώ. Στόν άλλον άρεσε ή ιδέα: — Σύμφωνοι! Κι' άρχισαν να ψάχνουν γύρω με τό βλέμμα τους για ν' άνακαλύψουν κανέναν αριθμό. "Υστερα από πολλές έρευνες ξετρύπωσαν σε μιά γωνιά της σάλας ένα μικρό ήμερολόγιο που έφερε τόν αριθμό της παραμονής: 31. 'Επέταξαν

άπάνω του ένα έκατοστάρικο. Ο μπιλλιέρης επί τό έργον του:

— Δέν πάει άλλο... Τριανταένα! Τρισημί χιλιάδες καθάρεις. 'Α-βίζο τώρα για τόν δεύτερο αριθμό. Μπα, δέν μπορούσαν ν' άνακαλύψουν κανένα. Φάγανε με τα μάτια τους δώδεκα τους τοίχους. Ξαφνικά ό ένας τους παρετήρησε τό ρολόι που έλεγε 11 άκριβώς.

— Έντεκα, φώναξε. Ο άλλος έσυμφώνησε και γαρνίρησεν γενναία τόν αριθμό αυτό.

— Δέν πάει άλλο... Έντεκα!...

Μεγάλη ή έμπνευσις και μεγάλα τα κέρδη. Και τώρα ό τρίτος αριθμός — έτσι είχαν συμφωνήσει. 'Αλλά ό τρίτος δέν βρισκόταν πουθενά, μά άπολύτως πουθενά. Βαθυστή λύπη έπλασίωσε προς στιγμήν τα πρόσωπα των δύο φίλων. 'Αλλά την τελευταία στιγμή έγένετο αντίλη-πτόν τό μενταγίον της αντικρουής τους κυρίας που έφερε τόν μυστηριώδη αριθμό 13. Τό έποντάρισαν πλουσιώτατα.

— Δέν πάει άλλο... Δεκατρία!...

Μάλιστα! 'Η τύχη των δύο μου φίλων δχι άπλως έμειδιάσε, αλλά έσκασε στα γέλια. 'Ωστόσο από προφητεία... μηδέν! Γιατί έκτός του γεγονότος ότι τό κερδθέν ποσόν άπωλέσθη την έπομένην, την αυτήν ώρα, στην αυτή ρουλέττα, στο αυτό κάθισμα, και κατά τόν αυτόν τρόπον, αλλά και όλόκληρος ό γρόνος δέν είχε καμμία άναλογία με τό έξαιρετικόν αυτό φαινόμενο τύχης.

"Ωστε ή χαμένη, ή κερδισμένοι τό ίδιο κάνουν. Μπορεί να χάσης κι' ό γρόνος να πάη καλά, όπως μπορεί και να κερδίσης και 'Απρίλη-Μάη να... σε χάσουνε! "Ας παίξουμε, λοιπόν, μιά και τό θέλει και τό έθιμο, κι' άς άφίνουμε τελείως άνεπηρέαστα τα μεγάλα μας όνειρα που γεννήθηκαν με τόν καινούργιο γρόνο, "Ας ζούμε για λίγο μέσα στη γοητεία των θελκτικωτέρων μας όνείρων, κι' άς πλανώμαστε πιστεύοντας πώς αύριο-μεθαύριο, 'Ιούλιο-Αύγουστο, μέσα μιά φορά στο 1936 θά γίνη ό,τι επιθυμούμε... 'Ε, κι' αν δέν γίνη πάλι δέν θά χαλάση και ό κόσμος... Δίνουμε τόπο στην όργη και περιμένουμε το 1937...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΛ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΡΕΥΝΗΤΗΡ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

'Η γυναίκα

ΤΟΥ ΓΚ. ΜΑΝΣΟΥΡ

—Μην άκούτε όσα σας λένε αυτοί οι ιεραπόστολοι για τη γυναίκα, έλεγε ο γέρω - Χάντμαλ, ο άνθρωποφάγος, στα παιδιά του. Αυτή δεν πλάστηκε με την πάστα την δικιά μας κι' άπ' την καρδιά της θγαίνει το αίμα μαύρο. Δεν λυπάται, δεν συγκινείται, δεν αγαπάει. Ός και το δάκρυ που καμιά φορά χύνει, φαρμάκι είναι κι' αυτό.

—Ακούστε αυτό το παράμυθάκι και μη τó ξεχάσετε σ' όλη σας τη ζωή, αν θέλετε να μη στενάξετε μία μέρα μέσα από τά φυλλοκάρδια σας:

«Μία φορά κι' ένα καιρό, πριν ακόμη πατήσουν τó χρώμα μας ιεραπόστολοι και Άγγλοι, ένα παλληκάρι πεινασμένο, έπιασε έναν αδύναμο άντρα κι' ήθελε να τον φάει για να χορτάσει την πείνα του. Ο κακόμοιρος ο αδύναμος άντρας, που ήταν από άλλη φυλή, άρχισε να ίκετεύει για τη ζωή του και με τά κλάμματα του κατώθωσε να συγκινήσει τó παλληκάρι και αν δεν πεινούσε τρομερά, ίσως-ίσως να τον άφινε να φύγει. Η πείνα όμως τó θέριζε κι' έκλεισε τ' αυτιά του στις ίκεσίες του αδύναμου άντρα. Έτοιμαζόταν λοιπόν να τόν σφάξει, όταν ξαφνικά παρουσιάστηκε μπροστά του ένας ηλικιωμένος λευκάνθρωπος. Ο αδύναμος άντρας, μόλις αντίκρυσε τόν ηλικιωμένο, άρχισε να κλαίει πιο γοερά.

—Βοήθεια, πατέρα, έλεγε μ' άναφυλλήτα. Αυτός ο νέος θέλει να με φάει!

—Τί; ρώτησε ο ηλικιωμένος τó παλληκάρι; Θέλεις να φάς τó παιδί μου;

—Άφου πεινώ;

—Πεινάς; Αν τó φας, θά μου τó πληρώσεις, γιατί διαφορετικά θά ξεσηκώσω τη φυλή μου και δεν θ' αφήσουμε ούτε έναν από τούς δικούς σου.

—Νά στο πληρώσω. Δεν λέω όχι. Τί ζητάς;

—Νά. Θά μου δώσης αυτό τó κολλιέ από νύχια λιονταριού που έχεις στον λαιμό σου.

—Α, όχι! Λέει τó παλληκάρι. Μου ζητάς πολλά. Αυτό τó κολλιέ δεν τó δίνω.

—Τότε κι' εγώ δεν σου έπιτρέπω να φάς τó παιδί μου και πάω κιόλας να σου στείλω τó γιού του.

Και πριν περάσουν λίγα λεπτά, ενώ τó παλληκάρι αναρωτιόταν αν έπρεπε να φάει τόν αδύναμο άντρα ή όχι, έφθασε τρέχοντας ένα άλλο παλληκάρι:

—Τί μου είπε ο παππούς μου; Θέλεις να φάς τόν πατέρα μου και να μη τόν πληρώσης;

—Πεινώ πολύ και ο παππούς σου μου ζητάει πολλά. Ένα όλόκληρο κολλιέ για έναν άντρα! Πού άκούστηκε αυτό;

—Ας είναι. Δεν θά τά χαλάσουμε. Σου επιτρέπω να τόν φας, αν μου δώσης αυτή την άσπιδα από δέρμα ίπποποτάμου.

—Μά συ είσαι πιο άκριβος άπ' τόν παππού σου.

—Πιο φτηνά δεν στόν δίνω. Άν τόν φας χωρίς να μου δώσης την άσπιδα, θάχης να κάνης μαζί μου.

Έφυγε και τó παλληκάρι κι' ο πεινασμένος άρχισε πιά να σκέπτεται ν' αφήσει τόν αιχμάλωτό του και να ψάξει μέσα στην ζούγκλα να βρει τίποτα ρίζες για να χορτάσει την πείνα του, όταν είδε ναρχεται θιαστική πρós τó μέρος του μία γυναίκα, που τόν πλησίασε γελαστή:

—Τί έμαθα από τó γιού μου κι' από τόν πεθερό μου; Θέλεις να φάς τόν Μπέκ-μπιλ, τόν άντρα μου;

—Ναι, γιατί με θερίζει ή πείνα.

—Καλή όρεξι! Κι' ήταν άνάγκη, καλό μου παλληκάρι, να ζητήσης την άδεια;

Εγώ σου τόν χαρίζω.

ΓΚΙΝΤΙ ΜΑΝΣΟΥΡ

ΠΩΣ ΑΛΛΗΛΟΒΛΕΠΟΝΤΑΙ...

Η δημοσφία του κ. Τσαλδάρη. — Πώς έτέθη τελευταίως ύπό... άπαγόρευσει. — «Τί γίνονται οι έν άτυχία συνάδελφοι;» —Οί γνώμες του κ. Τσαλδάρη για τούς κ. κ. Βενιζέλον και Κονδύλην. — Τά εύφυσολογήματα του κ. Κονδύλη. — Ο που έμφανίζεται και ή... ρομφαία!

Η «Ατλαντίς» θέλει να μάθει κάτι τó ενδιαφέρον: Ποιές είναι οι μεταξύ των σχέσεις των διαφόρων πολιτικών άρχηγών, τί λέει ο ένας για τόν άλλον, πώς αλληλοχαρακτηρίζονται και πώς σκέπτονται, προκειμένου περί έαυτών και άλλων.

Πρέπει να όμολογηθί ότι ή ιδέα είναι θαυμασία. Πράγματι τó κοινόν δεν ενδιαφέρεται μονάχα διά την «δημοσίαν ζωήν» των σπουδαίων προσώπων. Μπορεί να πη κανείς ότι έξ ίσου, αν όχι περισσότερο, καί ή ιδιωτική των ζωή προ-

—Τί γίνονται οι έν άτυχία συνάδελφοι;

καλεί άμέριστον τó ενδιαφέρον της κοινής γνώμης.

Ο ύποφαινόμενος έχει την εύτυχία ή την άτυχία — όπως θέλετε — να εύρίσκει κοντά εις τούς πολιτικούς άρχηγούς όλων των κομμάτων και όλων των παρατάξεων. Και άκριβώς γι' αυτό τού άνετέθη ή έντολή να μεταβάλει εις πραγματικότητα την όραία ιδέα της «Ατλαντίδος».

Από ποιόν όμως ν' άρχισή κανείς για να μη γεννήση παράπονα και διαμαρτυρίες; Τό πρόβλημα είναι δύσκολο αλλά μπορούμε να τó λύσωμε άρχίζοντας από τόν κ. Π. Τσαλδάρη που ως προχθές ήταν ο άρχηγός της πλειοψηφίας.

Λοιπόν, ο κ. Τσαλδάρης, που είναι ένας άνθρωπος συμπαθέστατος και άξιαγάπητος, έχει άρκετην θυμοσφίαν όταν όμιλη περί των άλλων πολιτικών άρχηγών. Κατά τας ημέρας της Κονδυλικής παντοκρατορίας όποτε οι μέν δημοκρατικοί άρχηγοί έτέλουν ύπό ίωξιν και ο κ. Τσαλδάρης ύπό... άπαγόρευσει, ο άρχηγός του Λαϊκού κόμματος ήρώτα τούς έπισκεπτομένους αυτόν δημοσιογράφους περί των άλλων ήγετών:

—Τί γίνονται οι έν άτυχία συνάδελφοι;

Περί του κ. Κονδύλη ο κ. Τσαλδάρης είχε άλλοτε την άρίστην ιδέαν. Τώρα έχει την χειρίστην, άλλ' άποφεύγει να την εκδηλώσει. Τούναντιον δεν λησμονεί να έκδηλώσει συχνά την ιδέαν την όποιαν έχει περί του κ. Βενιζέλου.

—Βρέ άδελφέ, αυτός ο άνθρωπος δεν έννοεί να καθήση ήσυχος!

Του συνεργάτου μας

Άλλά και ο κ. Βενιζέλος δεν πηγαίνει πίσω. Τόν συνήντησα εις μίαν από τας πλέον συνταρακτικές στιγμάς της σταδιοδρομίας του: εις την Ρόδον, πέντε ημέρες μετά την άποτυχία του κινήματος της 1ης Μαρτίου. Ήτο έξαιρετικώς νευρικός, όσον και αν προσεπάθει να συγκρατηθί.

—Αυτοί οι άθλιοι!... έλεγε, όμιλών περί του κ. Τσαλδάρη και των φίλων του.

Έννοείται ότι εις τας στιγμάς της κοινοβουλευτικής ήρεμίας, όταν οι Φιλελεύθεροι ήσαν πανίσχυροι εις τά 1928, ο κ. Βενιζέλος εξέδήλωνε έξαιρετικόν ενδιαφέρον περί του κ. Τσαλδάρη και τόν περιέβαλλε με... τρυφεράς περιποιήσεις. Άλλ' ο κ. Τσαλδάρης, όπως έλεγε κατόπιν, ένεθάρρυνε τόν έαυτόν του από τόν κίνδυνον των ανεπιθυμητών αυτών περιποιήσεων μονολογών και ψιθυρίζων κατ' ιδίαν:

—Τό νού σου, Παναγιή!...

Ο κ. Κονδύλης πάλιν έχει μερικάς στιγμάς κατά τας όποιās λέγει όραϊότατα πράγματα. Όταν εαχηματίσθη ή Κυβέρνησις Δεμερτζή ήρωτήθη από τούς δημοσίους ράφους, εάν γνωρίζη ποίαν στάσιν θά τηρήσθ ο κ. Τσαλδάρης. Και ο κ. Κονδύλης άπήντησε:

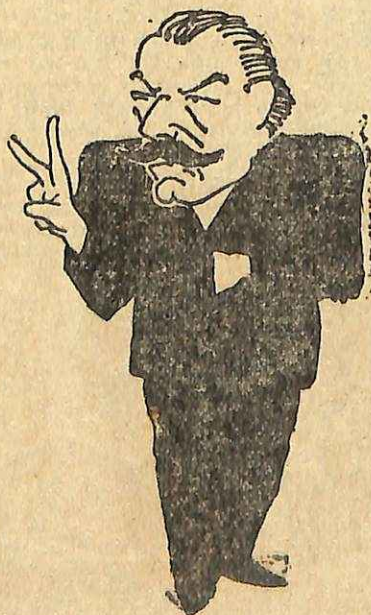
—Μά φαντάζομαι ότι θά ύποστηρίξη και... δεν θά ύποστηρίξη την νέαν Κυβέρνησιν!...

Άσπονδος φίλος του κ. Παπαναστασίου ο κ. Κονδύλης, έλεγε μίαν ήμέραν περί αυτού:

—Καλός κι' αυτός ο Παπαναστασίου!... Τό μόνον τó όποιόν δεν εξήγησε ακόμη είναι να τόν διορίσωμεν πρωθυπουργόν. Διότι μόνον με διορισμόν θά ξαναγίνη. Με έκλογην ποτέ!...

Τελευταίως ο κ. Κονδύλης είχε την ιδέαν ότι ο κ. Βενιζέλος είχε... παραφρονήσει. Έπ' έσχάτων όμως μετέβαλε άπόφαισις και άνεγνώρισεν ότι ο τέως άρχηγός των Φιλελευθέρων είναι ακόμη ίσορροπημένος. Έφ' ο και έλεγε προχθές χαριτωλόν:

—Τελείωσε! Δύο δυνάμεις υπάρχουν

—Δύο δυνάμεις υπάρχουν εις την Έλλάδα...

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΑΣ ΑΝΔΡΕΣ

Ο κ. Καφαντάρης στην έξορία. — Ένα τρομερό φραστικό λάθος. — Ο εκ... Πολιτευτίας Κορινθευτής. — Ο κ. Μεταξάς άρχηγός των... Φιλελευθέρων. — Η ήρσις του κ. Μεταξά. — Και όλίγα περί τού σημερινού πρωθυπουργού κ. Δεμερτζή.

Δ. Ν. Χρονοπούλου

στην Έλλάδα: Ο Βενιζέλος με τó καλό του και εγώ με την... ρομφαία!...

Άλλο πράγμα ο κ. Καφαντάρης. Ήθος και μειλίχιος άνθρωπος έχει έκτασεις έξαιοετικές θυμοσφούς. Όταν πελείτο ο ύπό τού κ. Κονδύλη έκτοπιζόταν εις την Σαντορίνην, έλεγε πρós κ. Καφαντάρη:

—Καλός άνθρωπος ο Κονδύλης, κυρία κυρία. Μας στέλνει εις την Σαντορίνην να θά φάμε την περίφημη φάβα, ή δόξα έννοείται ότι έχει κάποιον λάκκον! Περί του κ. Βενιζέλου ο κ. Καφαντάρης έχει παραδόξους ιδέας: Όταν συμπήκτη μαζί του τόν άποκαλεί:

—Ο άρχηγός της Άντιπολιτευσεως, ο οποίος δοδότατα και δικαιοτάτα...

Όταν όμως εύρίσκεται εις τά μαχαίρια ο κ. Καφαντάρης, πολλάκις συνελήφθη μονολογών:

—Κατάλαβες, φίλτατε, να μου λήη τέτα πράγματα ο Βενιζέλος!... Μά ύπερ, κατάλαβες, τά όρια πιά!...

Κάποτε ο κ. Καφαντάρης όμιλών από θέματος της Βουλής ήθέλησε ν' άναλέσθ τόν κ. Τσαλδάρην «Κύριε έκ Κορινθίας πολιτευτά». Άλλά παθών σύγγλωσσης, τόν άπεκάλεσε:

—Κύριε εκ... Πολιτευτίας Κορινθευτά! Και ή Βουλή έχειροκρότησε.

Και έπειδή ήλθαμε εις τά άπό τού θήματος άπρόοπτα παραθέτω δύο σχετικά μεταξύ των άρχηγών σχέσεων:

Όταν εις τά 1932 ο κ. Τσαλδάρης έπρεπε διά πρώτην φοράν πρωθυπουργός, ήτήθη διά κάποιο ζήτημα από τόν κ. Βενιζέλον, ο οποίος τότε ήτο άρχηγός Άντιπολιτευσεως. Και ο κ. Τσαλδάρης, πρωθυπουργός είπαμε, άπαντών ήρπεν ως εξής την άπάντησιν του:

—Κύριε Πρωθυπουργέ... Τελευταίως πάλιν, εις την έναρκτήριον έκδήρσιν της διαλυθείσης Ε. Ήθνοσυνέσεως ο κ. Τσαλδάρης άπευθυνόμενος πρós τόν κ. Μεταξάν, άρχηγόν, ως τούτον των Έλευθεροφρόνων, τόν προσέφωρεν ως εξής:

—Κύριε εκ... Πολιτευτίας Κορινθευτά...

—Κύριε άνηγέ των... Φιλελευθέρων!...

Ο κ. Μεταξάς ήγήρθη διαμαρτυρόμενος άλλ' ο κ. Τσαλδάρης έσπευσε να προσθέση μειδιών:

—Με συγχωρείτε. Δεν είχα κανένα σκοπόν να σας προσβάλω!...

Έννοείται ότι αί κακά γλώσσαί λέγουν ότι ο «πονηρός Κορίνθιος» κάθε άλλο παρά λάθος έκαμε.

Οι ύπόλοιποι άρχηγοί δεν παρουσιάζουν, από της συζητουμένης άπόψεως τί-

...Αυτοί οι άθλιοι!...

ποτε τó έξαιρετικόν. Ο κ. Μεταξάς, που, ως γνωστόν, άποτελεί ισχυράν προσωπικήτητα άποφύγει τας κρίσεις και τας έπικρίσεις, σάν τόν διάβολον. Μόνον έγγραφους και ένυπογράφους δηλώσεις κάμνω» μου έλεγε κάποτε. Άλλ' όσον και αν είναι έπιφυλακτικός είναι προφανές ότι τρέφει άπερίοριστον έκτίμησιν πρós τόν... κ. Κονδύλην και άδελφικήν φιλίαν πρós τόν κ. Τσαλδάρην. Άν έρωτάτε και την γνώμην των άλλων περί του κ. Μεταξά, μάθετε ότι όλοι τόν ύπολογίζουν πάντοτε. Ο δέ κ. Βενιζέλος τόνην τρέφει συμπάθειαν πρós τόν άρχηγόν των Έλευθεροφρόνων ώστε κάποτε έλεγε:

—Αυτός ο Μεταξάς είναι ο κακός μου δαίμων. Πότε ως στρατηγός, πότε ως πολιτικός, πότε ως άρθρογράφος, μου πηγαίνει κόντρα. Και δεν έννοεί να με άφήσθ ο άφιλότιμος.

Έννοείται ότι αυτά έλέχθησαν τελευταίως. Διότι όταν εις τά 1932 ο κ. Βενιζέλος αντίκρυσε διά πρώτην φοράν από τού 1917 τόν κ. Μεταξάν, έσπευσε κοντά του διά να τού σφίξη τó χέρι:

—Τί γίνεσθε; τού είπε. Όμολογώ ότι δεν σας γνώρισα.

—Είνε φυσικόν, κ. Πρόεδρε, άπήντησεν ο κ. Μεταξάς. Μας έκάνατε όλους... άγνωστους!...

Ο κ. Παπαναστασίου έξ άλλου είναι μαχητικός και δεν δυσκολεύεται καθόλου εις τας έπιθετικές εκφράσεις του και τά κοσμητικά έπιθέτα. Όσον άφορά τόν κ. Μιχαλακόπουλον, διακρίνεται διά τó έξαιρετικόν του τάκτι. Άποφεύγει κάθε

Επίκαιρα

ΚΑΙ... ΑΒΗΣ ΣΥΝΙΑΚΑ

Η ΜΟΝΤΕΣΠΑΝ ΚΑΙ ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ

Η περίφημη έρωμένη του βασιλιά της Γαλλίας Λουδοβίκου μαρκισία Μοντεσπάν είχε τρομερό πάθος με τά χαρτιά. Κάθε μέρα έχανε περισσότερα από 100.000 χρυσά σκούδα, τά όποια φυσικά πλήρωνε ο βασιλιάς, δηλαδή... ο γαλλικός λαός. Την παραμονή της πρωτοχρονιάς ενός έτους, έχασε στα χαρτιά, επί παρουσίας του βασιλιά, 700.000 σκούδα. Άλλά τότε την έπιασε τó πείσμα και παίζοντας σε μία μόνο παρτίδα 150.000 πιστόλες (17.500.000 σημερινά φράγκα!) τις κέρδισε πρós μεγάλη χαρά του βασιλέως.

Ο βασιλιάς γυρίζοντας τότε της είπε αινιγματικά:

—Θά προτιμούσα, ώστόσο μαρκησία μου, να χάνατε!

—Και γιατί βασιλιά μου;

—Γιατί ίσως να μη ξαναπαίζατε πιά μετά την πανωλεθρία που θά παθαινατε. Και ή τετραπέρατη Μοντεσπάν τού άπήντησε:

—Ίσως, εάν τó θεωρούσε πανώλεθρία ένας βασιλιάς, τó χάσιμο 150.000 πιστόλες.

ΠΟΤΕ ΕΧΟΥΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΟΙ ΑΒΗΣ ΣΥΝΟΙ

Οι Άθρησσοι, ως γνωστόν, έχουν πάρεϊ τó παλιό μας Ίουλιανό ήμερολόγιο από τούς Κόπτες, με πολλές όμως παραλλαγές. Όλοι οι μήνες τους έχουν... 30 μέρες, έχουν δέ 5 συμπληρωματικές μέρες που τις καλούν «έπαγόμενες». Έτσι, ή πρωτοχρονιά τους πίπτει στής 14 Σεπτεμβρίου, δηλαδή την έχουν ήδη γιορτάσει! Είναι ή γιορτή «Μασκαρέμ» την όποιαν ο Χαϊλέ Σελασιέ φέτος έώρτασε μεγαλοπρεπέστατα επί τη εύκαιρία της θριαμβευτικής προελάσεως των αθιολικών στρατευμάτων κατά των Ιταλών! Νά τούδγη άρά γε γουρλίδικος ο χρόνος;

χαρακτηρισμόν αλλά υπάρχουν στιγμάι που έκδηλώνει την θλίψιν του:

—Εις τά 1929 —μου έλεγε κάποτε που μου έκαμε την τιμήν να με δεχθί εις ιδιαιτέρην συνομιλίαν — ο κ. Βενιζέλος μου ανέθεσε να τού κάμω μίαν έκθεση περί Μακεδονίας. Περιηγήθην όλόκληρον αυτήν την έπαρχίαν, έτόιμασα μίαν έξηκριβωμένην μελέτην υπερεκτόν δακτυλογραφημένων σελίδων και τού την έδωσα. Ξέρετε τί την έκαμε!... Την έκλειδωσε εις ένα ντουλάπι και ούδέποτε την έδιάβασι!...

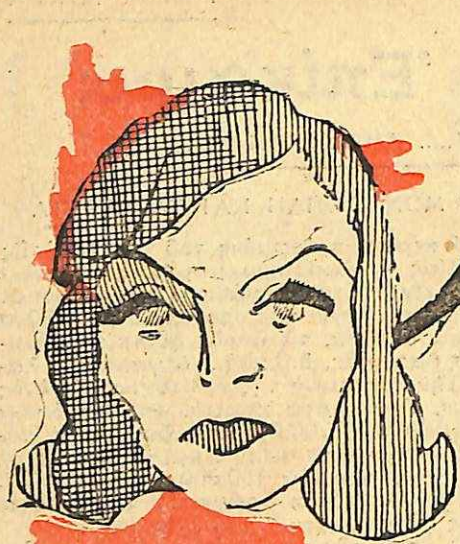
Ο κ. Θεοτόκης πάλιν ο οποίος είναι και... θαρύτονος, δεν λέγει πολλά πράγματα, ίσως διά να μη χαλάση την φωνήν του.

Τελευταίως έμεινε ο σημερινός Πρωθυπουργός, ο κ. Δεμερτζής. Εύχάριστος και όμιλητικός κύριος, σοβαρεύεται άμέσως όταν ή συζήτησις γίνη θαρυσσημαντος. Δύσκολος εις κάθε κρίσιν δεν μόρεσε προχθές όταν οι δημοσιογράφοι τού έθεσαν όπ' όμιν τας συνταγματικές έπιφυλάξεις του κ. Τσαλδάρη να μη μειδιάσθ!

—Αστεία πράγματα!... Αυτά που λέει ο κ. Τσαλδάρης είναι νομικά, τά όποια δεν έχουν σχέση καθόλου με σημερινά δεδομένα, τά όποια είναι μάλλον... δυναμικά!

Αυτοί είναι οι πολιτικοί μας, οι όποιοι θά μας κυβερνήσουν εις τó μέλλον και αυτήν την ιδέαν έχουν περί έαυτών και άλλων. Διαλέγετε και παίρνετε...

Η. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κινημα

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΦΙΛΜ

«ΜΕΣ' ΣΤΗ ΘΥΕΛΛΑ»

νεια τὸ ἀναγνωρίζουν ὡς τὸ «μεγαλείτε-
ρο ρωμάντσο» τους.

Τὸ ἔργο αὐτὸ ὑπάρχει ἐλπίς νὰ τὸ δοῦ-
με ἐφέτος στὸν τόπο μας. Ἡ γνωστὴ κι-
νηματογραφικὴ ἐταιρεία «Φόξ Φιλμ», τὸ
«ἐγύρισε» σὲ νέα ἔκδοσι, ὁμιλοῦσα, φυσι-
κά, αὐτὴ τὴ φορά. Σκηνοθέτης εἶνε ὁ
Χένρυ Κίγκ καὶ πρωταγωνιστὰ του δύο
νέα ἀστέρια, ποὺ σὲ λίγο ὅμως θὰ εἶνε
περίφημα καὶ ἀγαπητὰ σὲ ὅλο τὸν κόσμο:
ἡ ὀρασιώτατη κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν
Ρόσελ Χούντσον καὶ ὁ συμπαθὴς ζὲν πρε-
μιέ Χένρυ Φόντα. Τὸν ρόλο τῆς ἡρωίδος,
τῆς τραγικῆς Ἀννυ Μούρ, ἐπρόκειτο στὴν
ἀρχὴ νὰ τὸν ὑποδυθῇ ἡ γνωστὴ ἐνζενὺ
Ζανὲτ Γκαϊνγορ. «Ὅλα ἐπῆγαιναν κατ' εὐ-
χὴν, ὅταν σὲ μιὰ δύσκολη σκηνὴ τοῦ ἔρ-
γου, ἡ Γκαϊνγορ προσεβλήθη ἀπὸ σοβα-
ρὴ νευρική κρίσι. Οἱ γιατροὶ διέταξαν ἀ-
πόλυτη ἡσυχία καὶ τρίμηνο τοῦλάχιστον
παραμονὴ σὲ σανατόριο. Τὸ γύρισμα τοῦ
φίλμ ἐσταμάτησε καὶ ὁ σκηνοθέτης ἀρχί-
σε ἐντατικές ἐρευνες γιὰ νὰ θρῇ τὴ νέα
πρωταγωνίστρά του.

«Ὅλοι οἱ γνωστοὶ μεγάλοι «ἀστέρες»
ἐγύρισαν δοκιμαστικές σκηνές, ἀλλὰ μὲ
ἀρνητικὰ ἀποτελέσματα. Τὸ φιλμ ἐκινδύ-
νευε νὰ ναυαγήσῃ, ὅταν ὁ
μακαρίτης Οὐίλ Ρότζερς,
ὁ περίφημος χιουμορίστας
καὶ ἡθοιοὶς, ἐπρότεινε
μιὰ νεαρὴ συμπατριώτισ-
σά του ἀπὸ τὴν Ὀκλοχά-
χα, τὴν Ρόσελ Χούντσον.
Ἡ Χούντσον εἶχε λάθει
μέχρι τότε μόνον σὲ δυὸ
ταίνιες μέρος. στὴν ἀμερι-
κανικὴ ἔκδοσι τῶν «Ἀθλί-
ων» ὅπου ὑπεδύετο τὸν ρό-
λον τῆς Τιτίκας καὶ σ' ἑ-
να ἀπὸ τὰ τελευταῖα φιλμ
τοῦ Οὐίλ Ρότζερς. Ἡ δο-
κιμὴ ἔγινε καὶ ἡ Χούντσον
προσελήφθη τὴν ἴδια στι-
γμὴ. «Ὅσοι εἶδαν τὴ νέα
ἔκδοσι τοῦ «Μέσα στὴ θύ-
ελλα», ὁμολογοῦν ὅτι ἡ
Χούντσον εἶνε μιὰ πραγ-
ματικὴ «ἀποκάλυψις» καὶ
ὅτι κατορθώνει νὰ ἐπισκι-
άσῃ ἀπόλυτα τὴν παλῆν
δημιουργία τῆς Λίλιαν
Γκός, ἡ ὁποία πρώτη ἐ-
κρέαρησε τὸν ρόλον στὸ
ἴδιο ἔργον. Αὐτὸς εἶνε ὁ
σφαλῶς ὁ μεγαλύτερος
ἐπαινος ποὺ μπορεῖ νὰ γί-
νῃ στὴ νεαρά καλλιτέ-
χνίδα.

Τὸ φιλμ εἶνε ἀπλὸ στὴν
σύλληψι καὶ στὴν ἐκτέλεσί
του. Ἀλλὰ γι' αὐτὸν ἀκρι-
βῶς τὸν λόγον ἀγγίζει
κατ' εὐθείαν τὴς εὐαίσθη-
τες χορδὲς τοῦ θεατοῦ.
Ἐκτυλίσσεται σχεδὸν ἐξ
ὀλοκλήρου στὸ πνεῦμα,
πράγμα ποὺ ἐπιτρέπει στὸν
σκηνοθέτη νὰ παρουσιάσῃ

ὁρασιώτατα «ἐξωτερικά» καὶ θαυμάσιες ἐ-
γραφικότητες εἰκόνες ἀπὸ τὴν ἀγροτικὴ
ζωή.

Τὸ ΣΕΝΑΡΙΟ ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Μιὰ ὥμορφη ἀνοιξιὰτικὴ μέρα, ἡ Ἀν-
νυ Μούρ (ΡΟΣΕΛ ΧΟΥΝΤΣΟΝ) φθάνει
στὸ χωριό. Ὁλομόναχη στὸν κόσμο, χω-
ρὶς συγγενεῖς, χωρὶς προστάτη, χωρὶς ὀ-
λους, ἀφοῦ ἔχασε καὶ τὴ μοναδική παρ-
γοριά της, τὸ παιδάκι ποὺ εἶχε ἀποκτή-
σει ἀπὸ τὴς ἀκούσιες σχέσεις της μ' ἑ-
να χυδαῖον ἐκδιδάστη, ἔρχεται νὰ ζητήσῃ
γασία στὸ κτήμα τοῦ δημάρχου Μπαρ-
λετ, τοῦ ὁποῦ ἡ γυναίκα ἦταν παιδί
φίλη τῆς μητέρας της.

Νόστιμη, εὐγενική, πρόθυμη γιὰ κα-
ἐργασία καὶ ἐξαιρετικὰ ἱκανή, κατορ-
νίζει ν' ἀποκτήσῃ τὴν συμπάθειαν τοῦ γυναι-
κα τοῦ σπιτί καὶ ἰδιαίτερως τοῦ γυναι-
(ΧΕΝΡΥ ΦΟΝΤΑ), ὁ ὁποῖος δὲν ἀρ-
νὰ τὴν ἐρωτευθῇ παράφορα. Ἡ Ἀννυ
ταποκρίνεται στὸν ἐρωτὰ του, καὶ τὸ κα-
λοκαίρι περνᾷ σὰν ἑνα μαγευτικὸ ὄνειρο.
Μέσα στὴν ἡρεμὴ ὥμορφη τῆς ἐξοχῆς,
τὰν ὅμως ὁ νέος τῆς προτείνει νὰ τὴν παν-
τρεψῇ, αὐτὴ ἀρνείται. Μιὰ θαθεῖα μελα-
χολία τὴν πιάνει ἀπὸ τότε καὶ οὐτε
χαμόγελο δὲν ἀνθίζει στὸ πονεμένο πρό-
σσωπο. Ἀδικὰ ὁ νέος προσπαθεῖ νὰ
νακαλύψῃ αὐτὴ τὴν ἀπότομη μεταβολή
στὸν ἐρωτὰ του καὶ νὰ πείσῃ τὴν ἀρ-
νημένην του νὰ τοῦ φανερώσῃ τὸ μυσ-
τὸν τὸσον τὴν πιέζει. Ἡ Ἀννυ εἶνε ἀ-
δοτῇ.

Ἀλλὰ ἡ κακογλωσσία καὶ τὸ κουτσο-
μπολιό, εἶνε πάντα πρόθυμα νὰ ἐκτε-
ρῶνουν τὸ ἀτιμὸ ἔργον τους. Μιὰ γειτόνισ-
σα ἀναγνωρίζει στὸ πρόσωπο τῆς Ἀν-
νυ ἐρωμένη ἐνὸς γνωστοῦ τῶν Μπαρ-
λετ. Θυμᾶται μάλιστα πὺς ὤψηρε
κάποιο παιδί. Τὸ λέει στὸν δημάρχη
ὁποῖος, παρὰ τὴν δῆθεν μεγαλοψυχία
τὴν διώχνει νύχτα ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἡ κα-
γίδα μαίνεται ἐξω. Ὁ ἀέρας, κρύος,
γυμνός, σφυρίζει σὰν δαιμονισμένος
νῶ τὸ χιόνι, ποὺ πέφτει πυκνὸ, τὴν τυφ-
νει. Ἡ δυστυχισμένη Ἀννυ μέσῃ στὴν
πελπισία τῆς θρίσκειται ἐπάνω στὸν
γυμνὸ ποταμό, ὅταν ἑνα κομμάτι
σπᾶται καὶ τὴν παρασύρει σὲ μιὰ τρα-
κί' ἐπικίνδυνη κούρσα. Ὑψυχῶς ὁ
ποὺ παρ' ὅλα ὅσα ἔμαθε, ἐξακολουθεῖ
τὴν ἀγαπᾷ. ἀγρυπνεῖ. Μὲ κίνδυνον
ζωῆς του κατορθώνει νὰ τὴν σώσῃ καὶ
νὰ εὐτυχισμένον μέλλον, μακριὰ ἀπὸ
κακία τοῦ κόσμου, ἐξανοίγοντα χρυσὸν
δὶνο μπροστὰ τους...

ΒΙΩΝ ΠΑ

Γνωρίζετε ὅτι...

...ὁ Σάρλ Μπουαγιέ θὰ εἶνε ὁ συγ-
γρὰς τῆς Μάρλεν Ντῆτριχ στὸ νέο της
«Πρόσκλησις στὴν εὐτυχία» ποὺ θὰ
ρίσῃ ὁ Ἔρνεστ Λιούμπιτς διὰ τὴν
ραμάνουντ».

...ὁ συμπαθὴς μας Γκάρι Κούπερ
γράψε μακροχρόνιο συμβόλαιο μὲ
«Κολούμπια».

Ζωγράφος

ΟΤΑΝ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΠΕΙΝΟΥΣΑΝ

ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΣΟΥΝ!

Ἄλλοτε, οἱ βιογραφίες τῶν διαφόρων ἐ-
στέρων ἐποικίλλοντο σὲ ἱστορίες ἐξω-
τὴς καὶ παραμυθίες. Σήμερα τὸ κοινὸν
ἔχει πᾶσι νὰ πιστεῖ στὰ παραμυθία
καὶ τοὺς θέλει ἀπλοῦς κοινὸς θνητοὺς
σὰν κι' αὐτὸ.

Ὅταν λοιπὸν οἱ ἀστέρες ἔμαθαν τὴν
πραγματικὴ αὐτὴ ψυχολογία τοῦ κοινου,
ἔπαψαν νὰ τὸ τροφοδοτοῦν μὲ ψευτι-
ες καὶ ἀνοησίες καὶ τοῦ παρουσίαζαν τὴν
πραγματικὴν αὐτὴν ζωὴ, ἀπαγορεύοντας
πιά στὴς ἐταιρείες τους νὰ δημοσιεύουν
τεραστολογίες εἰς βάρος των...

Ἔτσι, ἦρθε ἐπὶ τέλους ἡ στιγμή νὰ μά-
θωμε τὴν πραγματικὴν αὐτὴν ζωὴ.

Ὁ Ραμόν Νοβάρο δὲν ἔχει πιά κανέ-
να μυστικὸ νὰ μᾶς ἀποκρύψῃ. Δὲν ντρέ-
πεται νὰ μᾶς πῇ ὅτι στὰ νειάτα του, ποὺ
ἦταν ἀκόμη ἀγνωστος, ἐργαζόταν...
γκαρσόνι σ' ἑνα καφενεῖο τοῦ Λὸς - Ἀν-
τζελες! Ἀκόμη, καὶ καθαριστής, σ' ἑνα
ρεστωράν τῆς Νέας Υόρκης.

Ὁ Σαρλώ, ὁ μεγάλος Σαρλώ, δὲν...
κοκκίνισε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι κοιμόταν σ'
ἑνα σταῦλο στὸ Τσάτερ στρήτ τοῦ Λον-
δίνου τὸν καιρὸ ποὺ ἐργαζόταν ὑπάλλη-
λος σ' ἑνα κουρεῖο!

Ἡ Πόλλυ Μόραν ὁμολογεῖ μὲ εὐκρι-
νεία ὅτι ἦταν ταμίας σ' ἑνα κατάστημα
τοῦ Σικάγου προτοῦ γνῶρῃς τὴν δόξα.

Ὁ Τζὼν Τζιλμπερτ ἔκαμε νὰ χτυπήσουν
ἑνα ἑκατομμύριο γυναικείες καρδιές, διη-
γούμενος ὅτι κάποτε τὸν ἀπέλυσαν ἀμέ-
σως ἀπὸ τὸ θέατρο γιὰτὶ εἶχε κατεβάσει
δυὸ λεπτὰ νωρίτερα τὴν αὐλαία τοῦ θεά-
τρου...

Ὁ Ρόμπερτ Μονγκκόμερυ δὲν ἀποκρύ-
πτει ὅτι στὰ... παλὰ του χρόνια εἶχε με-
γάλες οἰκονομικὲς στενοχώριες καὶ ὅτι
ἀναγκάστηκε νὰ δεχθῇ τὴν θέσι... μού-
τσου σ' ἑνα θαπὸρι μὲ μηνιαῖο μισθὸ 40
δολларίων.

Ἡ Λεϊλά Χαΐαμς, ἡ ὥραία βεντέττα
τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου εἶνε
περήφανη καὶ καυχᾶται ὅτι πρὸ καιροῦ
ἔχοντας φοβερὲς ἀψιλίες ἀναγκάστηκε
νὰ ποζάρῃ ἐπὶ ἑνα μῆνα ὡς μανεκὲν σὲ
ἑνα κατάστημα, ρεκλαμάροντας μιὰ ὀ-
δοντόκρεμα!

Ἡ Τζὼν Κράουφορντ, κάθε φορά ποὺ
παίει νὰ φωνάξῃ, θυμᾶται μὲ συγκίνησι τὰ
«παλὰ» της, ὅταν ἦταν πωλήτρια σ' ἑνα
κατάστημα νεωτερισμοῦ...

Ἡ Μπέττυ Κόμπσον δὲν διστάζει νὰ
διακηρύξῃ σ' ὅλο τὸν κόσμον ὅτι κάποτε
χρημάτισε... παραμάν, καὶ ὅτι ἄλλοτε
πάλι γύριζε τὰ διάφορα κέντρα διασκε-
δάσεως παίζοντας βιολί!

Τὸ 1920, ἡ Ρέτζιναλ Ντέννυ, δὲν διστά-
ζει κι' αὐτὴ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι κάποτε
χόρεψε... γυμνὴ μπροστὰ στὸν Μαχαρά-
για τοῦ Μυσόρ, ἔχοντας ἀπόλυτην ἀνά-
γκη χρημάτων!

Τέλος, ἡ Νόρμα Σῆρερ ἔχει τὸ... θρά-
σος νὰ λερᾷ ὅτι στὰ... νειάτα της ἦταν
μοντέλλο καὶ ἐπόζερε σὲ διαφόρους ζω-
γράφους, κερδίζοντας μισὸ δολλάριο τὴν
ἡμέρα! Ἀκόμα, ἐπόζερε γιὰ τὴν διαφή-
μισι ὀρισμένων καλλυντικῶν εἰδῶν.
Ὅπως βλέπετε, κανεὶς δὲν γεννιέται

πλούσιος καὶ ἡ φήμη εἶνε ζήτημα τύχης
καὶ ἀξίας μαζί.

Ἀς μὴν ἀπογοητευεῖται λοιπὸν καμμιὰ
καὶ κανένας... ἔχει ἡ ζωὴ γυρίσματα...

Ἡ γλυκυτάτη Μὲγκ Λεμονιέ, σὲ ἡλι-
κία 14 χρονῶν, ὅταν δηλαδὴ ἦταν ἀκό-
μα παντελῶς ἀγνωστὴ, κουβαλοῦσε τὰ
ροῦχα διαφόρων γειτόνων της στὴν... πλύ-
στρα, παίρνοντας γιὰ ἀμοιβὴ μισὸ δολλά-
ριο τὸν μῆνα. Ὅταν κάποτε θαρῆθηκε
νὰ κάμῃ αὐτὴ τὴν δουλειά, φρόντισε καὶ
προσελήφθη σ' ἑνα στιλβωτήριο ὡς τα-
μίας. Ἀλλὰ στὸ στιλβωτήριο αὐτὸ σύ-
χναζαν τόσο χυδαῖοι καὶ ἀπότομοι πελά-
τες καὶ αὐτὴ ἦταν... τόσο ὥραία, ὥστε
γρήγορα παρῆτρε κι' αὐτὴ τὴν δουλειά
γιὰ νὰ μείνῃ ἀνεργὴ ἐπὶ ἑνα χρόνον.

Ὅταν πάλι οἱ φτώχειες τὴν ἐσφίξαν
καὶ ἦρθε σὲ φοβερὲς οἰκονομικὲς στενο-
χώριες, ἀναγκάστηκε νὰ ζητήσῃ πάλι
δουλειά καὶ τότε προσελήφθη ὕστερα ἀ-
πὸ μεγάλους κόπους καὶ μόχθους σ' ἑνα
...τοῖρκο ὡς ταξιδέτης. Ἀλλὰ ἐδῶ ἦταν
ποὺ τὰ θρῆκε σκούρα, γιὰτὶ ἡ ὡμορφία
της ἔγινε ἀφορμὴ νὰ τὴν πειράζουσιν δια-
κῶς ὁ θάνατος πελάτες καὶ νὰ δημι-
ουργοῦνται διαρκῶς ἐπεισόδια εἰς βάρος
της.

Καὶ θὰ ἐξεδιώκετο κι' ἀ-
πὸ δὴ κακὴ κακῶς ἂν δὲν
τὴν ἐρωτευόταν ὁ διευθυ-
ντὴς τοῦ τοῖρκου.

Ἀναγκάστηκε ὅμως νὰ
φύγῃ μιὰ μέρα μόνη της,
ὅταν ὁ ἐρωτευμένος διευ-
θυντὴς τοῦ τοῖρκου τὴν...
ζήτησε σὲ γάμο!

Ἡ Κάθριν Χέμπουργκ ἀρ-
χισε τὸ κινηματογραφικὸ
ἐπάγγελμα τῆς ἀπὸ βοη-
θὸς σωφῆρ σ' ἑνα μεγά-
λο ἐργοστάσιον αὐτοκινή-
των.

Ἡ δουλειά της συνίστα-
το στὸ νὰ μαθαίνῃ στοὺς
πελάτες τοῦ ἐργοστασίου
νὰ σωφάρουν, νὰ τοὺς συ-
νοδεύῃ στὴς δοκιμαστικὲς
κούρσες τους καὶ νὰ τοὺς
διδάσκῃ τὸν χειρισμὸ τῶν
αὐτοκινήτων, ποὺ ἐπρόκει-
το ν' ἀγοράσουν.

Ἀκόμη, συνώδευε τὸν
σωφῆρ τοῦ ἐργοστασίου
στὴς καθημερινὲς κούρσες
του, βοηθώντας τον στὸ
«γκρασάρισμα».

Ἡ Λιάνε Χάιντ χρημάτι-
σε διαδοχικῶς... καθαρί-
στρια, σερβιτόρα, γκαρσό-
να, τραγουδίστρια σὲ καί-
παρέ, παραγγελιοδόχος
φαρμακευτικῶν εἰδῶν, ὀ-
πάλληλος Δημοσίου φόρου
καὶ καπνοπώλης.

Στὰρ ἔγινε ἀπὸ μιὰ...
σύμπτασι. Πούλησε μιὰ μέ-
ρα τσιγάρα στὸν μεγάλο
ἀμερικανὸν σκηνοθέτη Μό-
σαν, ὁ ὁποῖος πρόσεξε τὴν

ὡμορφία της, τῆς πρότεινε ἑνα συμβό-
λαιο καὶ τὴν... ἀνεκήρυξε στάρ!

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

...ἡ γνωστὴ μας «Ραμόνα» «γυρίζεται»
σὲ νέα ἔκδοσι, ἐγχρωστὴ καὶ ὁμιλοῦσα,
μὲ ἐρμηνευτὰς τὴν ὀρασιώτατη Ρόσελ
Χούντσον καὶ τὸν Τζὼν Μπόλς.

...ἡ μικρούλα Σίρλεϋ Τέμπλ, τὸ «κορι-
τσάκι θαύμα» στὸ νέο της φιλμ «Ὁ Λο-
χαγὸς Γενάρης» τραγουδᾷ σὲ ἑξὶ γλῶσ-
σες: γαλλικὰ, ἀγγλικὰ, ρωσσικὰ, γερ-
μανικὰ, ἰταλικὰ καὶ... χαβανέζικα.

...ἡ περίφημη «Βασίλισσα τοῦ Σαβῶ»
θὰ «ἐξαναγυρισθῇ» στὸν κινηματογράφο,
χωρὶς νὰ εἶνε ἀκόμα γνωστὸ μὲ ποιά
πρωταγωνίστρια.

...ἡ προσεχὴς δημιουργία τῆς «θείας
Γκάρμπο» θὰ εἶνε ἡ «Κυρία μὲ τὰς Κά-
μελιās».

...ἡ Σιμόνη Σιμόν ἀρνήθηκε νὰ ἔχῃ ὡς
πάρτναιρ τὸν Οὐάλλας Μπέρρυ στὴν ται-
νία «Μήνυμα στὸν Γκάρτσιαν».

Μιὰ ὥρα φωτογραφία τῆς Σιμόνης Σιμόν, ἡ ὁποία «γυρίζε» τὸ
πρῶτο ἀπὸ δύο συμβόλαια. Ἡ ἑτέρα εἶναι ἡ «Κυρία μὲ τὰς Κά-
μελιās».

Ἡ γνωστὴ μας ἀπὸ τὸ φιλμ «Ὁνειρο θερινῆς νυκτός» ποὺ προ-
εβλήθη στὴν «Τιτάνια» Ἀννίτα Λουῖζ, ὅπως ἐμφανίζεται ἀπὸ κα-
κούργιο ἔργο «Ερωτικὸ τραγούδι».

ΠΡΑΞΙΣ Α

(Σαλονάκι πολύ κομψό στο σπίτι της Νικολέτας. Δεξιά ένα μεγάλο τραπέζι με χαρτιά και βιβλία λογιστικά, και ένα μεγάλο πακέτο χαρτονομίσματα.)

νατά προς το θάθος). "Ερχομαι, μικρό μου, έρχομαι, πάπια μου! (Στόν Παρασκευά): Λοιπόν, άς σάς αφήσω!...

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.

—Ναί, ναί, πρέπει να πάτε, για να μην ανησυχώ και η πάπια σας...

ΝΙΚΟΛΕΤΑ. (Καθώς κάνει να φύγει βλέπει ένα ραδιόφωνο που υπάρχει σε μια γωνία). Καλέ τί είν' αυτό;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Ποιό;

ΝΙΚΟΛΕΤΑ.—Αυτό εκεί...

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. (Κατ' ιδίαν).—Ωχου, ώχου, δεν θα ξεκολλήσω. (Δυνατά). Είναι ασύρματο τηλέφωνο. Μια νέα εφεύρεση του κ. Τζάκ...

ΝΙΚΟΛΕΤΑ.—Μπα! Μά πότε το θάλατε κιόλας καλέ;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Σήμερα το πρωί.

ΝΙΚΟΛΕΤΑ.—Τέλος πάντων, σωστός διαβολάνθρωπος αυτός ο κύριος Τζάκ...

ΤΖΟΥΛΙΑ. (Από μέσα).—Μά, μαμά!...

ΝΙΚΟΛΕΤΑ.—Ερχομαι, έρχομαι, πάπια μου, κορώνα μου (Στόν Παρασκευά): "Ωρθούαρ... (φεύγει).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—"Ωρθούαρ. "Αμα κολλήσω ξεκολλημύ δέν έξει. Εύτυχώς που είνε η πάπια. (Λογαριάζει): "Επτά και τρία δέκα, κι' ένα έντεκα, κι' έπτά δεκαοκτώ... (Παίρνει ένα χαρτονόμισμα και το θάζει στην τσέπη του). "Ένα τό... κρατόμενο!... και τέσσερα, πέντε και όχτώ δεκατρία. (Παίρνει δεύτερο χαρτονόμισμα). "Ένα τό κρατούμενο και τρία, τέσσερα και έννέα δεκατρία και όχτώ είκοσιένα, ένα, δύο τό κρατούμενα (παίρνει δύο χαρτονομίσματα). Δύο τό κρατούμενα και πέντε, έπτά και τρία δέκα. (Χτυπάει το κουδούνι του επιτραπέσιου τηλεφώνου. Παίρνει το ακουστικό). Ποιός; Μάλιστα δέν είν' εδώ. (Ακούει). Πώς, θέβαια! Μπορείτε να μιλήσετε και σέ μένα. Είμαι ο ταμίας του. Τι είπατε; Θέλετε τόν ίδιο τερο γραμματέα του; Μά εγώ είμαι και ό γραμματέας του και ό ταμίας του, και ό οικονομός του. Μάλιστα, σάς ακούω (Ακούει). Ναί... ναί... ναί... Μά ξέρετε πολύ καλά ότι ο κύριος Τζάκ Φόξ Τερριέ έχει τόσες άσχοιές. Τι να σάς κάνη; "Όλος ό κόσμος πάει κι' έρχεται και τό ζητάει ρουσφετιά (Ακούει). Ναί... ναί... ναί... τό ξέρω. Μά δέν μπορεί να πείνη την Κυβέρνηση κάθε λίγο και λιγάκι για φύλλου πήδημα...

Καλά, καλά, τέλος πάντων θά τού τό πώ. "Ωρθούαρ. (Φίνει τό ακουστικό). "Εγώ και σένα ή δουλειά σου. "Αδερφέ, αξιώσεις που σού έχουν. (Λογαριάζει πάλι) "Εγώ και δύο έντεκα και δεκαεπτά. (Παίρνει άλλο χαρτονόμισμα). "Ένα τό κρατούμενο, και δύο τρία και έννέα δώδεκα και όχτώ είκοσι, και έπτά είκοσιεπτά, και όχτώ τριάντα πέντε. (Παίρνει τρίτο χαρτονόμισμα). "Τρία κρατούμενα και τέσσερα πτά και τρία δέκα...

ΣΚΗΝΗ 2α

"Εμφανίζεται από την πόρτα του θάθους ό Τζάκ (ΣΚΗΝΗ 1)

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Πρώτοι διδάξαντες:

Τζάκ Φόξ - Τερριέ (Σατανάς)	Β. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
Παρασκευάς	Ε. ΧΕΛΜΗΣ
Τζούλια	ΓΙΩΤΑ ΛΑΣΚΑΡΗ
Νικολέτα (μητέρα της)	Μ. ΜΑΝΤΙΝΕΙΟΥ
Κος Λούλας	Ι. ΤΑΒΟΥΛΑΡΗΣ
Δνις Ροκοκό	Ν. ΓΑ'ΙΤΑΝΑΚΗ
"Ησυχίος "Αναπαυσιάδης	Α. ΜΑΡΙΚΟΣ
Κος "Αρακάς	Β. ΠΟΛΙΤΗΣ
Κα "Αρακά	ΕΛΛΗ ΑΦΕΝΤΑΚΗ
Κος Κολλητήρης	Α. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ
Κα Κολλητήση	Φ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
Κος Μπούμ	Ξ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
Κα Μπούμ	ΑΝΝΑ ΦΟΥΛΜΑΝ
"Αζώρ (υπηρέτης)	Β. ΚΡΟΝΤΗΡΑΣ
"Ένας άστυνομικός	Α. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

"Επίσης και επιτραπέσιο τηλέφωνο. Ντιβάνι, πολυθρόνες κλπ. Πόρτες δεξιά και άριστερά. "Η μεγάλη πόρτα του θάθους θγαίνει σ' ένα διάδρομο, ό οποίος οδηγεί στο διαμέρισμα της Νικολέτας).

ΣΚΗΝΗ 1η

("Ο Παρασκευάς καθήμενος στο τραπέζι λογαριάζει).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—"Οχτώ και δύο δέκα, και δύο δώδεκα. "Όχι, δέν είν' έτσι. "Οκτώ και δύο δέκα και δύο δώδεκα κι' έξη δεκαοχτώ! Βέβαια, έτσι είνε, και έξη δεκαοχτώ.

(Εισέρχεται από τό θάθος ή Νικολέτα κρατάει ένα δισκάκι μ' ένα φλυτζανάκι καφέ).

ΝΙΚΟΛΕΤΑ.—Τόν καφέ σας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. (Σηκώνεται για να πάρη τό δίσκο από τά χέρια της).—"Ω, κυρία Νικολέτα, έοείς; Μά γιατί δέν τόν δίνετε στόν υπηρέτη;

ΝΙΚΟΛΕΤΑ.—"Ε, δέν πειράζει... δέν θά πέσουνε τά χέρια μου...

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Ευχαριστώ!

ΝΙΚΟΛΕΤΑ. (Βλέπει τό πακέτο με τά χαρτονομίσματα).—Πώ! πά! Καλέ τί χρήματα είνε αυτά;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Νά, έχω να κάνω διάφορες πληρωμές σήμερα...

ΝΙΚΟΛΕΤΑ.—Μά τόσα λεπτά; Αυτά είνε μιά περιουσία!...

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—"Α, τί περιουσία... 22 χιλιάδες δραχμές.

"Ισα τά έξοδα της ήμέρας...

ΝΙΚΟΛΕΤΑ.—"Ε, πώς σάς φαίνεται λοιπόν τό διαμέρισμα, "Υποθέτω πως θά είνε εύχαριστημένος ό κύριος Τζάκ.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—"Α, πολύ εύχαριστημένος. (Κατ' ιδίαν): "Αμα κολλήσω αυτή ή γυναίκα, δέν ξεκολλάει.

ΝΙΚΟΛΕΤΑ.—Κι' άπ' την περιποίησι;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—"Ε, μά θέβαια... "Απ' την περιποίησι πιό πολύ.

ΝΙΚΟΛΕΤΑ.—Νά σάς πώ: Εγώ δέν θά τό νοίκιαζα σέ κανένα αυτό τό διαμέρισμα τόσο φθηνά, γιατί είνε πάρα πολύ πολυτελέστατον. Μά όταν είδα τέτοιους κυρίους.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—"Α, εύχαριστώ. (Κατ' ιδίαν): Δέν φεύγεις επί τέλους!...

ΝΙΚΟΛΕΤΑ.—Μά είνε θαυμάσιος άνθρωπος ό κύριος Τζάκ. "Η Τζούλια είνε ξετρελαμένη μαζί του. Κάθε μέρα πιά όλο για τόν κύριο Τζάκ και για σάς μου μιλάει.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Είνε πάρα πολύ καλή ή δεσποινίς Τζούλια. (Ακούγεται από μέσα δυνατά ή φωνή της Τζούλιας).

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Μαμά!...

ΝΙΚΟΛΕΤΑ.—Νάτην, 1 (δου-

λάς). Είνε πάρα πολύ κομψά ντυμένος, φορεί μονόκλ, όλο γάντια και κρατεί λεπτό μπαστούνι με χρυσή λαβή). ΤΖΑΚ.—Καλημέρα! ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—"Α, ήλθατε, κύριε; ΤΖΑΚ.—Είνε τίποτα καινούργιο; ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Απολύτως τίποτα. ΤΖΑΚ. (Ένθ' θγαίνει τά γάντια του). Δέν με ζήτησε κανείς; ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Κανείς άπολύτως; ΤΖΑΚ.—Όύτε στό τηλέφωνο; ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Όύτε στό τηλέφωνο!... ΤΖΑΚ. (Ανάθοντας ένα τσιγάρο).—Πώς; Όύτε στό τηλέφωνο; Ξέρω ότι στό τηλέφωνο με ζήτησαν. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Μάλιστα... Σάς ζήτησαν... ΤΖΑΚ.—Γιατί, λοιπόν, λές ψέματα; ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—"Εκτελώ τάς διαταγάς σας. ΤΖΑΚ.—Ποιάς διαταγάς μου; ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Μου είπατε ότι τό ψέμα σας εύχαριστεί, ότι την αλήθεια δέν την χωνεύετε! ΤΖΑΚ.—Ναί... σ' αυτό έχεις δίκη. "Αλλ' είνε και μερικές αστάσεις που μου χρησιμεύει. Ποιός με ζήτησε; ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Πολλοί... όρα πολλοί... ("Εξετάζει κάσμιείώσεις που είνε στό απέζι). "Εχω σημειώσει έ-μερικούς. "Όλοι ρουσφετιά γυρεύουν. ΤΖΑΚ. (Κάθεται). Για λέ-λοιπόν... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. (Παίρνει πρώτη σημείωσι). "Εδω με μιά άναφορά ενός Συνδέ-ου κακοποιών. ΤΖΑΚ.—Συνδέσμου κακοποιών; Τι θέλουν; ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Σάς παρακαλούν να μεσολαθήσετε ήν Κυβέρνησι να μην κατα-κωνται όταν διαπράττουν μένα αδίκημα. ΤΖΑΚ.—Και ποιός να κατα-κεται; ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—"Ο άδι-μενος! ΤΖΑΚ.—Μά αυτό γίνεται ύ-θέτω. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Μά ίσως θέλουν να γίνεται διά νό-ο! ΤΖΑΚ.—"Όταν γίνη νόμος, τε θά παύση να γίνεται... α κατώ... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. ("Εξετά-άλλη σημείωσι). Αίτησις ας γυγίου! Αυτή μου υπεβλή-πρό όλίγου τηλεφωνικώς. ΤΖΑΚ.—Ποιός ζητεί τό δια-ίο; ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—"Η σύζυ-ΤΖΑΚ.—Για ποιό λόγο; ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Γιατί ό τρας της, λείι, έχει δέκα αηπητικές, κι' αυτήν την αει στο έζλο. ΤΖΑΚ.—Και χωρίζει από έ-τέτοιο λαμπρό άνθρωπο; ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Ξέρω κι' α... ΤΖΑΚ.—Δέν πάω να ρίξω τά μούτρα μου για τέτοιες ύπο-... "Αλλο; ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. ("Αλλη σημείωσις). "Αναφορά του συνε-ου τών γυναικών. ΤΖΑΚ.—Τί θέλουν πάλι οι γυναίκες; ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Θέλουν, λείι, να θγαίνουν μουστάκι. ΤΖΑΚ.—"Ε, άς θγαίνουν! ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Μά υπάρχει και μιά αίτησις άνδρών. ΤΖΑΚ.—Τί ζητούν; ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Αυτό τό θέλουν να μη θγαίνουν μουστάκι! έχουν. (Λογαριάζει πάλι) "Εγώ και δύο έντεκα και ε-νηά και δύο έντεκα και δεκαεπτά. (Παίρνει άλλο χαρτονόμισμα). "Ένα τό κρατούμενο, και δύο τρία και έννέα δώδεκα και όχτώ είκοσι, και έπτά είκοσιεπτά, και όχτώ τριάντα πέντε. (Παίρνει τρίτο χαρτονόμισμα). "Τρία κρατούμενα και τέσσερα πτά και τρία δέκα...

"Η πρωταγωνίστρια της ελληνικής κωμωδίας Β. "Αργυροπούλου κ. Λάσκαρη—"Αργυροπούλου, πρώτη διδάσασα τόν ρόλο της Τζούλιας στόν "Αρχοντα του κόσμου".

πά και ασφαλισμένα για δύο εκατομμύρια. Με παρεκάλεσε άν ξέρουμε κανέναν έξ επαγγέλματος έμπρηστή. ΤΖΑΚ.—Τί θά δίνη γι' αυτό; ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Τό ήμισυ της άσφαλείας. ΤΖΑΚ.—Καλά, σκεπτόμεθα γι' αυτό. "Αλλο; ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Τίποτε άλλο πρός τό παρόν! "Α, όχι... ξέχασα. Νά σάς πώ: "Ηρθε και ένας κάποιος κύριος "Ησυχίος "Αναπαυσιάδης. ΤΖΑΚ.—"Ησυχίος "Αναπαυσιάδης; Τί άναπαυσιάδης είνε πάλι αυτός; ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Φαίνεται καλό κοτόπουλο για μάθημα. ΤΖΑΚ.—Μπα!... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Βέβαια. Θέλει ένα δάνειον με οιονδήπο-τε τόκον! Μπορούμε να τού πασάρουμε και μερικές πλαστές όμολογίες. ΤΖΑΚ.—Μά, και θέβαια. Και τί σού είπε, θά ξανάρθη; ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Τού είπα να περάση άργότερα. ΤΖΑΚ. (Τρίβει τά χέρια του). "Α, ωραία, πολύ ωραία!... Τί άλλο μένει; Τους λογαριασμούς τους τελειώσες; ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—"Όχι όλους, ως τό θράδυ θά τους ξεμπερ-δέψω! ΤΖΑΚ.—"Α, αλήθεια, ξέχα-σα να σέ ρωτήσω για τό σπου-δαιότερο: Τί έκανες για τό πλαστό τσέκ τών δύο εκατομ-μυρίων; Τά εισέπραξες; ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—"Όχι, τό άφησα για αύριο. "Ηθελα να σάς μιλήσω γι' αυτήν την ύ-πόθεσι. Δέν νομίζετε ότι είνε λίγο επικίνδυνον; Τό ένα άπά-νω στό άλλο!... Χθές μόλις έ-ξαργυρώσαμε τά πλαστά τσέκ τών τριών και πέντε έ-κατομμυρίων στην ίδια Τρά-πεζα! ΤΖΑΚ.—Ανόητε! "Ακόμα δέν κατάλαβες με ποιόν έχεις να κάνης; Ποιός έπλαστογρά-φησε τίς ύπογραφές τών δι-καιούχων; ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Σεις, τό ξέρω... "Αλλά καμιά φορά μπορεί να σπάση ό διάολος τό πόδι του! (Διορθώνει). "Ω, παρντόν, ξέχασα... ΤΖΑΚ.—"Ελεύθερα, έλεύθε-ρα... "Αλλωστε σήμερα δέν εί-μαι εκείνος που ήμουνα. Εί-μαι ό κύριος Τζάκ Φόξ-Τερ-ριέ! "Ένας κύριος μοντέρνος που αντιπροσωπεύει την έπο-χή του, πολύ σίκ, με τίς κα-λύτερες κοινωνικές σχέσεις, δεκτός σέ όλα τά σαλόνια, ά-γαπημένος τών γυναικών, φί-λος τών ισχυρών, δυνατός, ά-νίκητος και άρσιός! ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Πολύς κόσμος όμως σάς θρίζει. Σάς λείι "Αριβίστο! ΤΖΑΚ.—"Αριβίστο; "Αριβίστο με λένε μόνον οι μοχθηροί. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Σάς κα-τηγορούν ότι άνακατεύεσθε σέ όλες τίς ύποπτες επιχειρή-σεις, σ' όλες τίς θρωμοδου-λειές! ΤΖΑΚ.—Δέν τό καταλαβαίνω γιατί... γιατί κερδίζω πολλά; Και γιατί σέρνω με τόν παρ ά μου από τή μύτη όλους τους Ι-σχυρούς της ήμέρας; ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—"Επειτα τ' όνομά σας δίνει άφορμή στους γελοιογράφους να νειμίζουν τίς έφημερίδες με διάφορες καρικατούρες! Φόξ! Φόξ! Λένε τά σκυλιά. Προχθές σάς είχανε ζωγραφίσει με μιά μούρη σκυλιά και γράφανε από κάτω: Φόξ! Ξί!... Ξί!... ΤΖΑΚ.—Τ' όνομά μου πρέπει να είνε διενθές για να μπορη να τό προφέρη ό καθένας! Λίγο με νοιάζει άν έχω συνονόματο έναν σκύλο! "Ο υπόγιας δέν κάνει ποτέ λάθος! ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Σ' αυτό έχετε δίκη! ΤΖΑΚ.—"Ας είνε. Σήμερα μου είσαι δυσάρεστος, Παρα-σκεύα. Μ'ό λές πράγματα που μου χαλάνε τό κέφι. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Μά δέν μου είπατε να σάς λέω ψέματα; ΤΖΑΚ.—"Ωστε δέν ήταν αλήθεια αυτά που μουπες; ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Μμμ... Τά χειρότερα σάς τ άκρυψα. ΤΖΑΚ. (Θυμώνει). Θέλω να τ' ακούσω. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Μά μήπως δέν τά ξέρετε; ΤΖΑΚ.—"Οτι είμαι καταχραστής, άπατεών, έ; Λέγε, λοιπόν! ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Μμμ... ΤΖΑΚ.—Πλαστογράφος, έ; Μίλα, λοιπόν; ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—"Ε, ναί... θέβαια... ΤΖΑΚ. (Γελάει). Και από πότε ή έπιτηδειότης έγινε έλάτ-

τωμα; Δέν κλέβει, μόνον ένας πού δέν μπορεί καί πού δέν ξέρει νά κλέψη. "Απειρες τιμιότητες, εινε δημιουργήματα της ανικανότητας καί τοῦ φόβου!

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Τότε, λοιπόν, δέν υπάρχει καλόν;
ΤΖΑΚ.—Όχι, δέν υπάρχει κακόν!
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—"Αρα, κάθε κακόν εινε καλόν;
ΤΖΑΚ.—Τό ζήτημα εινε νά συνηθίσω ὁ κόσμος σέ κείνο πού ὡς τώρα τό ἔλεγε κακόν, ὥστε νά φτάσῃ στό σημεῖον ν' ἀπιδάσῃ τήν ἀρετή! "Όταν νῖνη αὐτό οἱ ἐνάρτετοι ἀνθρώποι θά πᾶνε φυλακή κι' ἔτσι θά παγλωθῇ ἡ τάξις. Γιατί ποῖος διασαλεύει σήμερα τήν τάξι; Ποῖος φωνάζει; Ποῖος διαμαρτύρεται; Ποῖος ἐπαναστατεῖ; "Ο ἐνάρτετος!
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Κί' ὕστερα σοῦ λέει φιλήσυχος πολίτης.
ΤΖΑΚ.—Κολοκύθια! "Ο μόνος ταραξίας εινε ὁ ἡθικός. Εἶδες κανένα λωποδύτη ν' ἀνησυχῇ μιά πόλι;
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Μπα! οἱ πῖο φιλήσυχοι ἀνθρώποι! "Α-φοῦ κι' ὅταν περπατοῦν προσέχουν νά... μὴν σέ ξυπνήσουν!
ΤΖΑΚ.—"Ακούσες κλέφτη νά φωνάζῃ;
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Μόνον ὅταν θέλῃ νά φύγῃ ὁ νοικοκύρης!
ΤΖΑΚ.—"Α, οἱ ἐνάρτετοι! Μοῦ ἀρῶσιν αὐτοὶ οἱ ἐνάρτετοι!
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Επὶ τέλους ἄς φύγουν, θρέ ἀδερφέ, νά μᾶς ἀφήσουν νά κάνουμε τῇ δουλειᾷ μας!
ΤΖΑΚ.—Πόσοι μένουν ἀκόμα...
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—"Α, βέβαια... οἱ πῖο πολλοὶ εινε ἐκεῖνοι πού σᾶς ἐπαινούν, εινε οἱ φίλοι σας.
ΤΖΑΚ.—"Όχι οἱ φίλοι μου ἐκεῖνοι πού ἔχουν συμφέρον! Οἱ φίλοι δέν ἐπαινούν ποτέ!
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—"Εγὼ δέν εἶμαι φίλος σου;
ΤΖΑΚ.—Μά κι' ἐσύ, ἀγαπητέ μου Παρασκευᾶ, ὅταν θρεθῇς αὔριο μαζί με ἄλλους τρεῖς-τέσσερις, θά με θρίσῃς. Τρεῖς φίλοι μαζί κάνουν ἕναν ἔχθρο.
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Αὐτό μπορεῖ νᾶναι σωστό, ἀλλά ἐγώ...
ΤΖΑΚ.—Δοκίμασε νά φύγῃς πρῶτος ἀπ' τήν παρέα σου καί θά δῇς τί θά σοῦ ψάλουν ἀπό πίσω. Οἱ φίλοι, μοιάζουν με τὰ ἀνθη, με τὰ ῥαβία καί σπάνια ἀνθη. "Ενας-ένας χωριστά εὐωδιάζει καί γοητεύει! ὅλοι μαζί κλεισμένοι σέ μιά! κάμαρα δηλητηριάζουν.
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Σήμερα λέτε ὅλο τήν ἀ-λῆθεια, κύριε. Τά φτιάξατε μαζί της;
ΤΖΑΚ.—"Όχι, ἀπλῶς ξεκουράζομαι ἀπό τό φέμα.
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—"Ε, μὰ φυσικά. Μιά μικρή ἀνάπαυσις χρειάζεται.
ΤΖΑΚ.—(Συλλογισμένος). "Η κοινωμία! Χμ... Καί τί μπορεῖ νά μοῦ πῇ ἐμένα ἡ κοινωμία;
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Μπα, δέν θαρρεύσαι. Τό πολὺ-πολὺ σ' ἕνα πράγμα μπορεῖ νάχουν δί-κιο. "Ότι εἴσθε λίγο γυναικάς!
ΤΖΑΚ.—Γυναικάς; (Γελᾷ). Καί ποῖος δέν εἶνε γυναικάς; Μ' ἂν ἔχῃ κάτι ῥαῖο ὁ κόσμος πού εἶνε ἀπάνω ἀπὸ κάθε ἄλλη ὡμορφιά, αὐτό εἶνε ἡ γυναικα!
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—"Α, βέβαια! Κάτι μαυρο-μάτες, ἔ; "Αμ' κάτι με μπλὲ μάτια, πού εἶνε σὰν ἀνοιξιάντικος οὐρανός. "Αλῆθεια δέν μοῦ πει-πῶς πάνε αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἱ ἐπιχειρήσεις;
ΤΖΑΚ.—Ξέρεις πῶς αὐτό τὸν καιρὸ ἕνας κα μόνον ἀνθρώπος με θαρραίνει.
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—"Η κόρη τῆς σπιτονοικοκυ-ρας, ἔ, ἡ Τζούλια; Τό Τζουλάκι!... "Ηταν πρὸ ὀλίγου ἐδὼ ἡ μητέρα της καί μοῦλεγε πῶς ἡ κόρη της εἶνε ξετοξελλασμένη μαζί σου...
ΤΖΑΚ.—Τὴν ἀγαπῶ, τὴν θέλω, τὴν ποθῶ, γιατί εἶνε ἀγνή καί ἀθώα!...
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Μά κι' αὐτὴ σ' ἀγαπᾷ.
ΤΖΑΚ.—Κί' ἂν δέν μ' ἀγαποῦσε θά τὴν ἀνάγκασα νά μ' ἀ-γαπήσῃ.
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Δέν πιστεύω. Μόνον ὁ ἔρωσ δέν εἰσπράτ-τεται με πλαστὰ τῶς.
ΤΖΑΚ.—"Α, ἴσα-ἴσα, αὐτὸς εἶνε πού τὴν παθαίνει...
ΣΚΗΝΗ 3η

(Εἰσέρχεται ἀπὸ τὰ θάθος ὁ ὑπηρετὴς "Αζώρ).
ΑΖΩΡ. ("Αναγγέλλει). "Ο κύριος "Ησύχιος "Αναπαυσιάδης ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—"Ω, τὸ κατόπουλο! Δέν στῶπα πῶς θάρῃ;
ΤΖΑΚ. (Στὸν "Αζώρ). Νά περάσῃ, νά περάσῃ. "Όχι, στάσου μιά στιγμὴ. (Στὸν Παρασκευᾶ). "Εχεις ἔτοιμες ἀπ' τίς πλα-στὲς ὁμολογίες;
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Ναί! κομμιά πενηνταριά ἀκόμα!
ΤΖΑΚ.—Φθάνουν. (Στὸν "Αζώρ). "Ας εἰσέλθῃ ὁ κύριος. ("Ο "Αζώρ φεύγει).
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Πᾶω νά ἐτοιμάσω τὰ χαρτιά.
ΤΖΑΚ.—Ναί, ναί, πῆγαινε. Καί ἄμα ἔλθῃ ἡ ὥρα, θά σέ εἰ-δοποιήσω. ("Ο Παρασκευᾶς φεύγει. "Ο Τζᾶκ τρίβει τὰ χέρια του). "Α, λαμπρά, ῥαβία!...
(Εμφανίζεται ὁ "Ησύχιος "Αναπαυσιάδης. "Υφος σχολαστικό, γνύσιμο ἀπλὸ. Καί τὸ ὑποκριτικὸ στοὺς τρόπους του).
"ΗΣΥΧΙΟΣ.—"Ο κύριος Τζᾶκ;
ΤΖΑΚ.—"Ορίστε, παρακαλῶ.
"ΗΣΥΧΙΟΣ. (Αὐτοσυνισπᾷται). "Ησύχιος "Αναπαυσιάδης, εἰ-σοδηματίας.
ΤΖΑΚ.—Χαίρω πολὺ. Καθῆστε, παρακαλῶ. (Κάθεται). Μοῦ

ἐμύλησε γιὰ σᾶς ὁ γραμματεὺς μοῦ πρὸ ὀλίγου.
"ΗΣΥΧΙΟΣ.—"Α, εἰσθε, λοιπόν, ἐνήμερος τῆς ὑποθέσεως;
ΤΖΑΚ.—Πάνω-κάτω!
"ΗΣΥΧΙΟΣ.—Νά μοῖ ἐπιτρέψετε πρὸ πάσης ἄλλης ὁμιλίας κύριε Τζᾶκ, νά σᾶς ἐκφράσω τὸν θαυμασμό μου. "Η φήμη σας ὡς ἀνθρώπου ρέκτου καί προοδευτικοῦ ἔχει φθάσει μέχρι τῶν ἀκροτάτων...
ΤΖΑΚ. (Τὸν διακόπτει). Τί τὰ θέλετε αὐτά. Δέν προχά-ροῦμε...
"ΗΣΥΧΙΟΣ.—"Α, ὄχι, ὄχι. Τέτοιου εἶδους ἀνθρώποι εἶνε σπάνιοι σήμερα! Σᾶς αἰσθάνομαι γιατί εἶμαι κι' ἐγὼ σὰν καί σᾶς. "Ενας ἀνθρώπος τοῦ Θεοῦ, ὅπως λένε...
ΤΖΑΚ.—Δέν κάνω, παρὰ τὸ κοθῆκον μου, κύριε.
"ΗΣΥΧΙΟΣ.—Ναί, ἀλλὰ πόσοι κάνουν τὸ καθῆκον τους σή-μερα, κύριε Τζᾶκ!
ΤΖΑΚ. ("Ιδίᾳ). Φαίνεται πῶς ὅλοι οἱ ἀνθρώποι τοῦ Θεοῦ εἶνε φλύαροι.
"ΗΣΥΧΙΟΣ.—Εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν, κύριε Τζᾶκ, ὅλοι οἱ ἀνθρώποι...
ΤΖΑΚ. (Τὸν διακόπτει).—"Εχετε ἀπολύτως δίκαιο.
"ΗΣΥΧΙΟΣ.—Σὲ τί πράγμα;
ΤΖΑΚ.—Σ' αὐτό πού σκέπτεσθε νά πῆτε! Καί γιὰ νά τε-λειώνουμε, ὁ γραμματικὸς μου μοῦ εἶπε ὅτι θέλετε ἕνα δάνειο δέν εἶν' ἔτσι;
"ΗΣΥΧΙΟΣ.—Μάλιστα!
ΤΖΑΚ.—Τί ποσὸν θέλετε;
"ΗΣΥΧΙΟΣ.—"Εκατὸν πενήντα χιλιάδες.
ΤΖΑΚ.—Μὲ τί ἐγγύησι;
"ΗΣΥΧΙΟΣ.—"Εχω ἕνα τριώροφο σπίτι ἀξίας ἑπτακοσίων χιλιάδων δραχμῶν, καί λέω νά τὸ θάλω ὑποθήκῃ.
ΤΖΑΚ.—Μὲ συγχωρήτε... μιά ἀδιάκριτη ἐρώτησι: Τί σκο-πεύετε νά τὰ κάνετε αὐτὰ τὰ χρήματα.
"ΗΣΥΧΙΟΣ.—Νά σᾶς πῶ: "Εχω μερικὲς λίρες ἀκόμα κα σκέπτομαι νά θάλω μπροστά μιά μικροεπιχειρησούλα μαζί με κάποιον ἄλλον.

ΤΖΑΚ.—Μά γι' αὐτό σᾶς ἐρώτησα, γιατί τ' ἐμᾶντευσά. Νά προσέχετε πολὺ τοὺς συνεταιρι-σμούς. "Εχετε ἐμπιστοσύνη σ' αὐτό τὸ πρῶ-σωπο;
"ΗΣΥΧΙΟΣ.—"Α, εἶνε ἕνας λαμπρὸς ἀνθρῶ-πος...
ΤΖΑΚ.—Τὸν ξέρετε καλά;
"ΗΣΥΧΙΟΣ.—Πολὺ καλά. Λιγάκι ψεύτης εἶ-νε μονάχα, καί τοῦ ἀρῶσιν λίγο οἱ θρωπῶ-δοιολογίαι! Τελευταίως ἔκαμε μιά πλαστογρα-φία. "Αλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ κατὰ τὰ ἄλλα εἶνε τίμιος χαρακτήρ. Τοῦ ἔτυχε, μάλιστα, τοῦ καί-μένου καί ἕνα ἀτύχημα αὐτὲς τίς ἡμέρες.
ΤΖΑΚ.—Κανένα αὐτοκίνητο;
"ΗΣΥΧΙΟΣ.—"Όχι, ἔκανε κάποιο φόνο...
ΤΖΑΚ.—Φόνος;
"ΗΣΥΧΙΟΣ.—Ναί! "Η ἀλήθεια εἶνε ὅτι εἶν-λιγάκι ζόρικος καί δέν σηκώνει λόγια, ἀλλὰ εἶνε τίμιος κατὰ βάθος...
ΤΖΑΚ.—Θά εἶνε πολὺ φίλος σας γιὰ νά μ-λάτε με τόσο ἐνθουσιασμό!
"ΗΣΥΧΙΟΣ.—Μὰ βέβαια! Γνωρίζομαι ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ καί τὸν ἐκτιμῶ πολὺ. "Εχει ὁ-θῆναι μερικὰ ἐλαττώματα πού τὸν κάνουν ἀνυπόφορο, ἀλλὰ εἶνε τίμιος ἀνθρώπος.
ΤΖΑΚ.—Δέν ἀμφισβᾶλλω. "Ωστε, λοιπόν, ἐπιμένετε στὸ σ-νεταρισμὸ σας; "Εγὼ ἔντοῦτοις, ἀγαπητέ μου, ἐπειδὴ σ' ἐξετίμησα πάρα πολὺ καί θέλω νά σᾶς κάνω ἕνα μεγάλο κ-λό, σᾶς προτείνω κάτι ἄλλο...
"ΗΣΥΧΙΟΣ.—Λέγετε...
ΤΖΑΚ.—Λοιπόν, δέν διαθέτετε τὰ χρήματά σας ν' ἀγορ-σετε μερικὲς ὁμολογίες πού θά σᾶς προμηθεύσω ἐγώ; Εἶν-μιά εὐκαιρία πού δέν πρέπει νά τὴν χάσετε.
"ΗΣΥΧΙΟΣ.—"Αν τὸ νομίζετε σεις...
ΤΖΑΚ.—Γιὰ νά σᾶς τὸ λέω, θά πῇ ὅτι ξέρω! Πόσα χρ-ματα διαθέτετε ἐν ὄλῳ;
"ΗΣΥΧΙΟΣ.—Μὰ αὐτὰ πού σᾶς εἶπα.
ΤΖΑΚ.—Λοιπόν, οὔτε σκέψις... Οὔτε σκέψις... Νά τις πάρ-εῖτε... "Αφήστε σέ μένα! Θέλω νά σᾶς εὐεργετήσω.
"ΗΣΥΧΙΟΣ.—Κύριε Τζᾶκ, με συγκινεῖτε!
ΤΖΑΚ.—Σᾶς παρακαλῶ.
"ΗΣΥΧΙΟΣ.—Τί πρέπει νά προκαταβάλω;
ΤΖΑΚ.—Τίποτε ἀπολύτως. Μὴ σκέπτεσθε διόλου χρήμα-πρὸς τὸ παρόν.
"ΗΣΥΧΙΟΣ.—"Ω, μὰ φίλε μου! Θά μοῦ ἐπιτρέψετε νά σ-λέω φίλο μου;
ΤΖΑΚ.—Τιμὴ μου, ἀγαπητέ μου κύριε "Ησύχιε! Θά σᾶς ρ-ριμένω μάλιστα αὔριο τὸ μεσημέρι νά ἐορτάσουμε τὰ ἐγκ-νια τῆς φιλίας μας, με ἕνα ῥαῖο πρῶτο γαλόπουλο.
"ΗΣΥΧΙΟΣ. ("Ενῶ προχωροῦν πρὸς τὴν πόρτα). Εὐχαρισ-τῶ... ὄχι αὔριο, γιατί εἶνε Παρασκευὴ.
ΤΖΑΚ.—Γιατί; Μένετε νηστικός τὴν Παρασκευὴ;
"ΗΣΥΧΙΟΣ.—"Όχι... ἀλλά... κρέας τὴν Παρασκευὴ;
ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

("Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ).

— Παρουσιάστε!

‘Ο στρατηγὸς ‘Αλ. Παπάγος

Τὰ πρῶτα στρατιωτικὰ βήματα τοῦ σημερινοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν. — "Η δρᾶσις τοῦ κατὰ τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους. — "Η ἱκανότης καί ἡ ἐργατικότης τοῦ κ. Παπάγου. — Μία γνώμη τοῦ στρατηγοῦ δια-κρίνει ἑκτακτὸς ὁ-ξύνους, παρατηρη-κότης, βαθύτατη κρί-σις καί παραδειγμα-τική φιλομαθεία. "Ο-σοι ἀξιωματικοὶ εἶ-χον τὴν εὐτυχίαν νά ὑπηρετήσουν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ διατη-ροῦν τὰς καλτέρας τῶν ἐντυπώσεων.

Τοῦ συνεργάτου μας κ. Γ. Α. 'Ασημακῆ

"Αν καί γνωρίζω ὅτι ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν στρα-τηγὸς κ. 'Αλέξανδρος Παπάγος ἀποφεύγει τὴν διαφήμισιν, ἐν-τούτοις δέν δύναμαι νά ἀντιπαρέλθω μίαν προσωπικότητα, ἡ ὁ-ποία εἶνε συνυφασμέ-νη με αὐτὴν τὴν ὑπό-στασιν τοῦ στρατοῦ. "Ο κ. Παπάγος εἶνε υἱὸς τοῦ ἀειμνήστου στρατηγοῦ Λεωνίδα Παπάγου, τοῦ ὁποῦ ἡ δρᾶσις εἰς τὸν στρατὸν δέν εἶνε ἀγνω-στος εἰς τοὺς παλαιότερους. "Εγεννήθη ἐν "Αθήναις τὸ ἔτος 1883. "Αποφοίτησας τοῦ γυμνασίου, μετέβη εἰς νεαρωτάτην ἡ-λικίαν εἰς Βέλγιον ὅπου ἐφοίτησεν εὐδο-δοκίμως καί ἐπανελθὼν ἐνταῦθα κατετά-γη εἰς τὸν στρατὸν με τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπάρχου τὴν 15ην "Ιουλίου τοῦ ἔ-τους 1906. Τὸ 1911 προήχθη εἰς ὑπὶλαρ-χον, τὸ 1913 εἰς Ὑπαρχον, τὸ 1916 εἰς ἐ-πίλαρχον, τὸ 1918 εἰς ἀντισυνταγματάρ-χην, τὸ 1923 εἰς συνταγματάρχην, τὸ 1930 εἰς ὑποστράτηγον καί πρὸ τινος εἰς ἀντιστράτηγον. "Απὸ τοῦ 1910-1912 διε-τέλεσεν ὑπασιπότης τοῦ τότε ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν κ. 'Ελευθερίου Βενι-ζέλου.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου ὑπηρετήσεν εἰς τὸ Γενικὸν "Επι-τελεῖον τοῦ Στρατοῦ. Εἶτα διετέλεσε δι-

Νέα καί περίεργα

ΟΙ ΚΑΦΕΔΕΣ ΤΟΥ ΟΥΛΛΑΜΑΣ

Οἱ βιογράφοι τοῦ ἀποθανόντος πρὸ τι-νὸς διασημοῦ "Αγγλοῦ συγγραφέως "Ε-ντγαν Ουάλλας, φέρουν ἤδη εἰς φῶς μιά σοβαρὴ λεπτομέρεια τῆς ζωῆς του. Λένε, δηλαδή, ὅτι ὁ Ουάλλας ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πῖο μανιώδεις καταναλωτὰς τοῦ... καφέ.
"Επὶ χρόνιά ὀλόκληρα ὁ Ουάλλας ἔ-πινε κατὰ μέσον ὅρον εἰκοσι φλυτζάνια καφὲ τὴν ἡμέρα! "Επίσης δέν μποροῦσε νά ὑπαγορεύσῃ στίς δακτυλογράφους του συνεχεῖς τὸν μυθιστορηματὸν του ἂν δέν ἔπινε προηγουμένως τοῦλάχιστον πέντε καφέδες συνοδευομένους με ἀναρίθμητα τσιγάρα!

"Ηξεύρατε ὅτι ἡ προμήτωρ τοῦ κόσμου καί σύζυγος τοῦ "Αδάμ, ἡ Εὐᾶ, ἔχει καί γὰρ εἰς τὴν γῆν; Καί ὅμως ἔχει. Εἰς τὴν Συρίαν, ἐνάμισυ χιλιόμετρον πρὸς βορρᾶν τοῦ Τεντάχ (ἐπίνειου Μέκκας) εὐ-ρίσκεται τὸ περίεργον αὐτὸ μνημεῖον. "Ε-να μικρὸ σπιτάκι, ὡσάν εἶδος κελλιοῦ, πού ἕνας τοῖχος συνδέει με ἕνα ἄλλο ὅμοιο ἀπὸ ἐκεῖ τὸ μνημεῖον αὐτὸ τὸ ὅποιον ἔχει μῆκος 16 μέτρων καί πλάτος 2½. Μιά ἀ-νατολικὴ ἐπιγραφή λέγει ὅτι κατόπιν φι-λονικίας ἡ Εὐᾶ ἔμεινε καί ἐτάφη ἐκεῖ ἐνῶ ὁ "Αδάμ ἔφυγε, ἀπέθανε καί ἐτάφη ἄλλου (εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους "Α-δάμ).

2150

"Ο ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν κ. Α. Παπάγος

του, πάντοτε θετική, δέν εἶχε ποτὲ θάσιν τὴν ἰδιότητι καί σκοπὸν τὴν ἐπίδειξιν ἀλλὰ κυρίως καί κατ' οὐσίαν μόνον τὴν ἀγνοτάτην ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος. Δέν ἐλησμονήσῃ ποτὲ, οὔτε ἐν πολέμῳ, οὔτε ἐν εἰρήνῃ, ὅτι ἡ λέξις στρατιωτικῆς σημαίνει θυσίαν, ἀλλὰ θυσίαν ἱερὰν, θυ-σίαν εἰς τὸν βαθμὸν τῶν ὑψηλοτέρων ἐ-θνικῶν ἰδεωδῶν...

Τίποτε ἄλλο δέν ἐπεδίωξεν ἡ εὐθρε-σε, παρὰ μόνον τὴν μετρίοφροναν τῆς συ-νειδήσεως ἡδονὴν ἐπὶ τῇ ἐκπληρώσει αὐ-τοῦ καί μόνον τοῦ καθήκοντος. "Ο κ. Πα-πάγος εἶνε σέμνημα διὰ τὸν στρατὸν. Τὸν

διακρίνει ἑκτακτὸς ὁ-ξύνους, παρατηρη-κότης, βαθύτατη κρί-σις καί παραδειγμα-τική φιλομαθεία. "Ο-σοι ἀξιωματικοὶ εἶ-χον τὴν εὐτυχίαν νά ὑπηρετήσουν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ διατη-ροῦν τὰς καλτέρας τῶν ἐντυπώσεων.
Κύριον μέλημά του καί κύριος πραγ-ματικὸς σκοπὸς τοῦ εἶνε ὡς ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν νά ἀπολυτρώσῃ τὸ στράτευμα ἀπὸ ἕνα κακὸν παρελθόν καί ἀπὸ τὰς κακὰς ἐξέεις του. Νά καθαρτίσῃ στρατὸν ὁμοιογενή, ἀλληλέγγυον καί πειθαρχοῦντα ἀπολύτως εἰς τὸν "Ανώτα-τον "Αρχηγὸν αὐτοῦ.

"Ο στρατὸς, ὡς ἐδήλωσε κατ' ἐπανά-ληψιν, πρέπει νά παύσῃ νά ἔχῃ οἰανδῆ-ποτε ἀνάμειν εἰς τὴν πολιτικὴν. "Ο Βα-σιλεὺς θά στηρίζεται εἰς τὸ στράτευμα καί τὸ στράτευμα εἰς τὸν Βασιλέα του.
Τοῦτο δύναται τις νά εἴπῃ ὅτι ἐπετεῦ-χθη διότι τὸ στράτευμα ἀπέκτησεν ἤδη τὴν συναίσθησιν ὅλων ἐκείνων τῶν ὑπο-χρεώσεων αἰνίνες πηγάζουν ἐκ τοῦ ὄρ-κου τὸν ὁποῖον ἔδωκε τελευταίως. "Ο στρατὸς ἡνωμένος, ἀδελφωμένος σήμερον ἐπανεῖρε τὸν δρόμον τῆς μεγάλης ἀπο-στολῆς του.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΑΣΗΜΑΚΗΣ

"Εξυπνα καί κουτὰ

ΣΤΗΝ ΧΑΡΤΟΜΑΝΤΙΔΑ

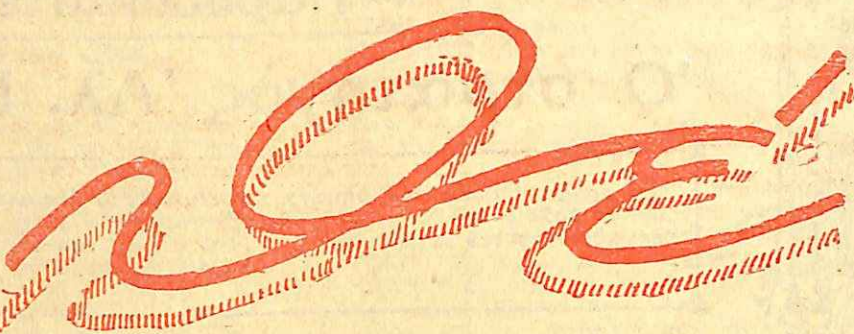
— Φοβοῦμαι ὅτι κάποιο πρόσωπο πού βρίσκεται κοντὰ σας, θά δοκιμάσῃ μιά ὀδυνηρὴ ἐκπληξι...
— Αὐτὸ φοβοῦμαι κι' ἐγώ... Δέν ἔχω δεκάρα ἀπάνω μου...

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ
"Ο κ. Κοτοπουλάκης μεγαλέμπορος, γιὰ νά συνηθίσῃ τὸν γυῖό του στὸ ἐμπόριο, τὸν ἄφινε στὸ κατάστημα τοῦ τις ὥρες πού αὐτὸς ἀπουσίαζε.

"Ενα βράδυ ὁ γυῖός του θυμωμένος πλησιάζει τὸν πατέρα τοῦ καί τοῦ λέγει: — Μπαμπά, πρέπει νά διώξῃς ἀπὸ τὸ κατάστημα τὸν "Ανδρέα.
— Γιατί; αὐτὸς εἶνε καλὸς ὑπάλληλος.
— Γιατί ἐφιλονεκήσκαμε σήμερα καί με εἶπε, μπροστὰ σ' ὅλον τὸν κόσμον ἡλίθιο.
— Περιέργοι! Πῶς τὸ ἔπαθε; Αὐτὸς δέν μαρτυρεῖ ποτὲ τὰ μυστικά τοῦ κατα-στήματος...

ΚΑΛΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΜΕΝΟΣ

"Ενας νεόπλουτος μπαίνει σ' ἕνα βι-βλιοπωλεῖο.
— "Ηθελα κανένα ἱστορικὸ κλπ.
— Ἰδοὺ. Οἱ «τελευταῖες ἡμέρες τῆς Πομ-πηίας»...
— Ἀπὸ τί πέθανε;
— Μά... ἀπὸ ἔκρηξι, νομίζω.

ante

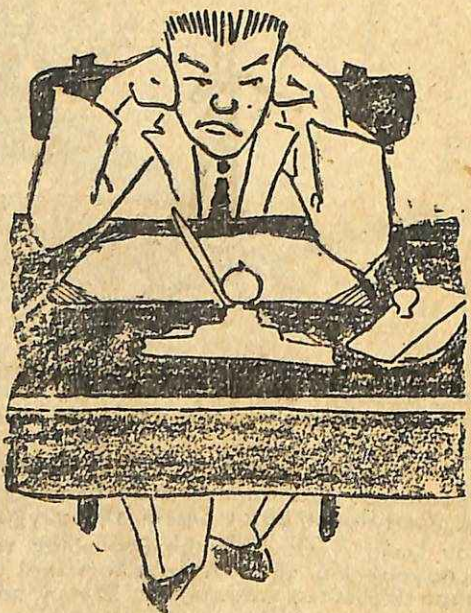
Η γνωστή πρωταγωνίστρια τοῦ ἑλαφροῦ θεάτρου
κ. Ροζίτα Ρόζη.

Τὸ πρωτοχρονιάτικο πρόβλημα

ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ, ΤΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ!...

Υπάρχει ένα δλέθριον ἔθιμον, ἀγνωστον πῶς, πότε καὶ ἀπὸ ποῖον κατηραμένον νοῦν ἐφευρέθεν: Τὸ ἔθιμον τῶν δώρων τῆς Πρωτοχρονιάς. Κάθε φορά πού πλησιάζει ἡ Πρωτοχρονιά —κι' αὐτὸ συμβαίνει κατὰ διαβολικὴν σύμπτωσιν κάθε χρόνον! — ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἑλλάδος —ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων τόπων— χωρίζεται σὲ δύο στρατόπεδα: Τὸ ἓνα στρατόπεδον ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀνθρώπους, στὸ πρόσωπο τῶν ὁποίων εἶνε ζωγραφισμένη ἡ χαρά. Τὸ ἄλλο ἀπὸ ἀνθρώπους δυσθύμους, κατηφείς καὶ ἀπελπισμένους. Οἱ πρῶτοι εἶνε ἐκεῖνοι πού θὰ τὰ δώσουν. Οἱ δεῦτεροι, εἶνε ἐκεῖνοι πού θὰ τὰ δώσουν.

Οἱ περιμένουν τὴν Πρωτοχρονιά μετὰς χειρὸς ἀνοιχτάς. Ἡ σύζυγος, ἡ πεθερά, ἡ ἀδελφή, ἡ θεία, οἱ ἐξαδέλφες, ἡ φίλη, ὁ ἀδελφός, ὁ πεθερός, ὁ θεῖος, οἱ ἐξαδέλφοι, οἱ φίλοι μας, ὁ σπιτονοικοκύρης, ἡ σπιτονοικοκυρά καὶ τὰ σπιτονοικοκυράκια, ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀπάνω πατώματος, ἡ οἰκογένεια τοῦ κάτω, ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀπέναντι, τοῦ διπλανοῦ πρὸς τὰ

—Τί νὰ τῆς πάρω!

ἀριστερά καὶ τοῦ διπλανοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ σπιτιοῦ, τέλος πάντων κάθε ἀνθρώπος πού μᾶς λέει μιά καλημέρα, περιμένει ἐναγωνίως τὴν ὥρα τοῦ μπουναμά...

Τὸ πρόβλημα ὅμως δὲν περιορίζεται μόνο στὴν ἐξοικονόμησιν τῶν χρημάτων μετὰ τὰ ὁποῖα θ' ἀγορασθοῦν τὰ δώρα. Ἄν υποθέσωμε ὅτι τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἐλύθη —διὰ δανείου, προεξοφλήσεως ἢ κλοπῆς— παρουσιάζεται ἀμέσως ἄλλο πρόβλημα. Τὸ εἶδος τῶν δώρων πού πρέπει νὰ διαλέξη κανεὶς γιὰ κάθε πρόσωπο πού θέλει νὰ τὸ εὐχαριστήσῃ...

Τὸ δῶρο πού θὰ κάνουμε στὸν καθένα, πρέπει νὰ εἶνε πρακτικὸ, χρήσιμο καὶ νὰ ἐξυπηρετῇ τὸ πρόσωπο τὸ ὁποῖον θὰ ἔχη τὴν τιμὴ καὶ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸ λάβῃ.

Πρὸ παντὸς πρέπει νὰ προσέχη κανεὶς νὰ μὴν κἀν γκάφες. Αὐτὸ τὸ σπουδαῖο ζήτημα ὅμως δὲν τὸ προσέχουν πολλοὶ καὶ ἔτσι οἱ γκάφες ποτὲ δὲν ἀποφεύγονται.

Μερικὰ παραδείγματα:

Ἐνας κύριος ἀγόρασε μιά τσατσάρα πολυτελείας καὶ τὴν ἔδωσε σὲ κάποιον φίλο του.

—Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ δῶρο σου, εἶπε, ἀλλὰ δὲν μοῦ χρειάζεται.

—Γιατί;

—Μὰ δὲν βλέπεις ὅτι εἰμαι φαλακρός; Τί θὰ γτενίσω μετὰ τὴν τσατσάρα;

Τοῦ συνεργάτου μας
κ. ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Ἐνας ἄλλος, ἀγόρασε μιά ὠραία σιγαροθήκη, καὶ τὴν προσέφερε στὸν ἐξαδέλφου του. Ἐκεῖνος τὴν ἐδέχθηκε εὐχαρίστως. Σὲ λίγες μέρες ὅμως, ὁ φίλος του παρουσιάσθηκε χωρὶς σιγαροθήκη.

—Μ' ἔκαψες μ' αὐτὴ τὴν σιγαροθήκη πού μοῦ δώσες; τοῦ εἶπε.

—Γιατί;

—Μὰ ἐγώ, παιδί μου, δὲν ἀγοράζω ποτὲ τσιγάρα! Συνηθίζω νὰ καπνίζω ἀπὸ τὰ ξένα πακέττα. Ἀναγκάσθηκε, λοιπόν, ν' ἀγοράζω ἑκοσὶ μέρες πρὸς ἑντεκα δραχμὲς μᾶς κάνουν διακόσιες εἰκοσί!... Τόσο μοῦ στοίχισε τὸ δῶρο σου!

—Τότε δώσε μου τὴν σιγαροθήκη πίσω, νὰ μὴ σὲ ζημιώσω.

—Ἀδύνατον! Τὴν πούλησα 150. Τώρα μοῦ χρῄζονται ἄλλες 70 γιὰ νὰ εἰμαστε ἐν τάξει!...

Κάποτε —λένε πῶς αὐτὴ ἡ ἱστορία εἶνε αὐθεντικὴ— ἓνας κύριος ζήτησε ἀπὸ κάποιον φίλο του, πού ἐπρόκειτο νὰ ταξιδεύῃ στὴν Ἀφρική, μιά μεγάλη χάρι.

—Ἀγαπητέ μου Γιάννη, τοῦ εἶπε, ἐκεῖ πού θὰ πᾶς θέλω μιά χάρι νὰ μοῦ κάνης!

—Ὅτι θέλεις, Πέτρο μου.

—Ὅταν θὰ γυρίσης, νὰ μοῦ φέρῃς ἓν ζωντανὸ τιγράκι!...

Ἐγὼ μεγάλη ἐπιθυμία ν' ἀποκτήσω ἓνα τέτοιο... κατοικίδιο ζῶν!

—Λαμβάνω ὑπὸ σημείωσιν τὴν παράκλησί σου... Εἶνε δύσκολο θέβαια αὐτό, ἀλλὰ θὰ προσπαθῶ!

Πέρασαν τρία χρόνια ἀπὸ τότε.

Ὁ κύριος πού εἶχε πάει στὴν Ἀφρική, ξαναγύρισε. Πλησίαζε Πρωτοχρονιά. Καὶ θέλοντας νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ φίλο του, εἶχε ἀγοράσει μιά μικρὴ νεογέννητη τίγρη, πού τὴν εἶχε κλείσει σ' ἓνα σιδερένιο κλουβί. Φυσικὰ, πλήρωσε ἀρκετὰ καὶ γιὰ τὴν ἀγορά της καὶ γιὰ τὴ μεταφορά της. Ἀλλὰ εἶχε τόσες ὑποχρεώσεις στὸ φίλο του, ὥστε:

—Θὰ ἔδινά καὶ τὰ διπλὰ γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω, σκέφθηκε.

Παραμονὴ Πρωτοχρονιάς, λοιπόν, χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ φίλου του. Τοῦ ἀνοίξαν. Ἀγκαλιές, φιλιὰ, συγκινήσεις.

—Σοῦ ἔφερα καὶ τὸ δῶρο πού μοῦ εἶχες ζητήσει, εἶπε ὁ ἀφίχθεις ἀπὸ τὴν Ἀφρική. Ἐνα ζωντανὸ τιγράκι. Τόχω κάτω στὸ αὐτοκίνητο!...

Ὁ ἄλλος φίλος ὅμως, ἔκανε ἓνα κίνημα δυσανεκείας.

—Γιάννη μου, εἶπε, σ' εὐχαριστῶ γιατί μετὰ θυμήθηκες. Ἀλλὰ τώρα μοῦ εἶνε ἐντελῶς περιττό. Ἐγὼ τίγρι!...

—Ἐχεις;...

—Ναί... Τὴν πεθερά μου!... Παντρεύτηκα ἐν τῷ μεταξύ καὶ ἀπέκτησα κι' αὐτὸ τὸ καλό!... Ὅταν θὰ τὴ γνωρίσης κι' ἐσύ, θὰ δῇς καὶ ὁ ἴδιος ὅτι εἶνε τίγρις καὶ ἀγρία μάλιστα!

—Ναί, μὰ ἡ τίγρις ἢ δική μου εἶνε ἐξημερωμένη!... Πρέπει νὰ τὴν κρατήσης.

—Ἀδύνατον! Ὅταν θὰ μείνῃ λίγο μετὰ τὴν πεθερά μου, θὰ... ἐξαγριωθῇ!

Κι' ἔτσι τὸ δῶρο ἔμεινε!...

*

Τὸ οἰκονομικὸ ζήτημα ὅμως εἶνε τὸ κυριώτερο πρόβλημα, στὸ ζήτημα τῶν δώρων... Πολλὲς φορές συμβαίνει παραμονὴς Πρωτοχρονιάς, νὰ θρίσκει κανεὶς μετὰ ἀδεια τσέπης καὶ χωρὶς ἐλπίδες θελτιώσεως τῆς καταστάσεως. Ἄν συμβῇ μάλιστα νὰ εἶνε καὶ ἐρωτευμένος, τότε ἡ κατάσταση γίνεται ἀπελπιστικὴ. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ περάσῃ ἡ Πρωτοχρονιά

χωρὶς νὰ κάνετε δῶρο στὴν ἀγαπημένη σας, πού τὸ περιμένει μετὰ ἀνυπομονησία γιὰ νὰ κρίνῃ, ἀναλόγως τῆς ἀξίας του, καὶ τὴν ἀγάπῃ σας.

Σ' αὐτὴ τὴ δύσκολη θέσιν θρέθηκε κάποτε ἓνας ἐρωτευμένος καὶ ἀδέκαρος νέος. (Αὐτὲς οἱ δύο ἰδιότητες φαίνεται ὅτι συμβαδίζουν πάντοτε). Πλησίαζε Πρωτοχρονιά καὶ δὲν ἤξερε μετὰ τί τρόπο θὰ ἐξοικονομοῦσε μερικὰ ἑκατοστάκια γιὰ νὰ πάρῃ ἓνα δῶρο στὴ φίλῃ του. Ἐκεῖνη ὅμως θριασκόνταν σὲ καλύτερη οἰκονομικὴ θέσιν καὶ, διὰ μέρες πρὸ τῆς Πρωτοχρονιάς, τοῦ ἔδωσε τὸ Πρωτοχρονιάτικὸ δῶρο του: Ἐνα ρολόι τοῦ χεριοῦ, ἀρκετῆς ἀξίας.

Ὁ νεαρὸς ἐρωτευμένος εὐχαρίστησε μετὰ λόγια καὶ μετὰ φιλιὰ τὴ φίλῃ του καὶ πήγε κατ' εὐθείαν σ' ἓνα χρυσοχοεῖο:

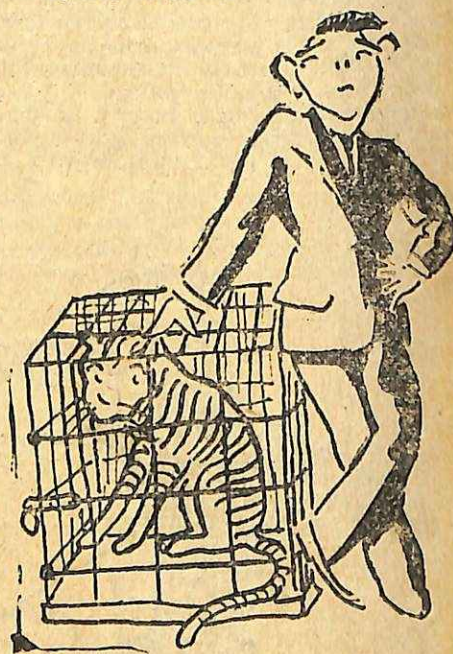
—Τὸ ἀγοράζετε αὐτό; ρώτησε

—Μάλιστα.

—Πόσο;

—Χίλιες δραχμὲς.

—Ὅριστε τὸ ρολόι

—Ἐφερε τὸ τιγράκι κλεισμένο σ' ἓνα κλουβί!...

—Ὅριστε τίς χίλιες!

Ὁ νεαρὸς ἐπῆρε τὸ χιλιάρι. Ἀγόρασε μετὰ πεντακόσιες μιά κομπή πουντριέρα καὶ τὸ ἄλλο πεντακοσάρικο τὸ ἐκράτησε γιὰ τὸ πόκερ τῆς παραμονῆς.

Ἡ φίλῃ του ἔμεινε κατενθουσιασμένη... Πουντριέρα τῶν πεντακοσίων δραχμῶν δὲν εἶνε κάτι πού μπορεῖ νὰ τὸ ἐλπίξῃ ἢ κάθε μιά!...

Υπάρχει λοιπόν καὶ ὁ καλὸς Θεὸς τῶν ἐρωτευμένων, πού βοηθεῖ τοὺς πάσχοντες ὅταν ἀγαποῦν ἀληθινὰ!...

*

Αὐτὴ ἡ τραγωδία παίζεται αὐτὲς τίς ἡμέρες πού φεύγει ὁ παλῶς χρόνος καὶ ἔρχεται ὁ νέος. Ἀσφαλῶς κι' ἐσεῖς θ' ἀντιμετωπίζετε τὸ τραγικὸ αὐτὸ πρόβλημα καὶ στίς δύο τίς ὁψεις του. Ἄν κατορθώσετε νὰ τὸ ἀντιμετωπίζετε στὴ μία, προσέχετε τὴν ἄλλη. Κι' ἔχετε τὸ νοῦ σας νὰ μὴν κάνετε δῶρο καμμιά ξυριστικὴ μηχανή στὸ σεβαστὸ θεῖο σας, πού τρέφει πνευματικὰ γενειάδα!...

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Ἀγγλικὴ λογοτεχνία

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΔΩΡΟ

Τῆς Ἑβελιν Μοῦρ

Ἐδῶ καὶ εἰκοσὶ χρόνια ὁ Τζῶν Τζίλμπερτ ἠχοχόλειτο εἰς τὸ νὰ γράφῃ μυθιστορήματα γιὰ τίς ἐφημερίδες, τὰ θέματα τῶν ὁποίων ἐστρέφοντο κυρίως γύρω ἀπὸ δολοφονίες καὶ ἀπὸ υλοθεσίες μικρῶν παιδιῶν. Δὲν ἦτο χειρότερος ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του εἰς αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς κατωτέρας λογοτεχνίας. Ἄν ποτὲ —θεὸς φυλάξῃ— ἀρρωστήσετε καὶ μείνετε γιὰ πολὺν καιρὸ στὸ κρεβάτι σὰς συνιστοῦν νὰ διαβάσετε τὰ «Μυστήρια τοῦ Κιτρίνου Κόσμου», π. χ., πού εἶνε ἀπὸ τὰ καλύτερα τοῦ ἔργου. Τρεῖς ἕως τέσσαρες χιλιάδες σελίδες ἀρκετὰ μεγάλου σχήματος, δὲν θὰ σὰς φανοῦν, σὲ μιά τέτοια περιπτώσει, πολὺ κουραστικές. Μάλιστα, ἡ ἀρχὴ τοῦ μυθιστορήματος προκαλεῖ ἀμέσως τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου. Ἡ στιγμή πού ὁ γέρον Μπέλλ δούξ τοῦ Γλάστορνι ἀποκαθίσταται ἐκείνος, συναντᾶται ἔξω ἀπὸ τὴν ὄπερα, μετὰ ἓνα παλαιόν του φίλον ἀπὸ τὰ κάτεργα, προκαλεῖ ἀμέσως τὴν ἀγωνίαν διὰ τὴν ζωὴν τοῦ κατωτέρου, πού κατάρθωσε νὰ γίνῃ δούξ τῆς Ἀγγλίας. Καὶ ἀντιλαμβάνεται εὐκόλως, ὁ ἀναγνώστης, πῶς ὁ καυμένος ὁ Τζῶν Τζίλμπερτ, δὲν ἐστερεῖτο ταλέντου. Ἐν τούτοις δὲν τὰ ἐκατάφερε νὰ κερδίξῃ ἀνετα τὸ ψωμί του. Ἡ σημερινὴ ζωὴ πού χρειάζεται κοντὰ στὸ ταλέντο καὶ ἄλλες ἱκανότητες δὲν ἐταίριζε στὸν χαρακτήρα του. Γιατί, στὸ θάθος ὁ Τζίλμπερτ δὲν ἦτο παρὰ ἓνας ποιητής. —Ἄλλως τε τὸ λογοτεχνικὸ του στάδιο δὲν τὸ εἶχε ἀρχίσει ὡς ἐπιφυλλιδογράφος στίς λαϊκὰς ἐφημερίδες. Μετὰ συγκίνησιν ἐφύλασσε σ' ἓνα συρτάρι τοῦ φτωχικοῦ γραφείου του τὸ χειρόγραφο τῆς πρώτης τοῦ ποιητικῆς συλλογῆς ἦταν μιά σειρά ἀπὸ τραγούδια, πού ἔφερε τὸν τίτλο: «Φαρμακεμένη λουλούδια». Σὲ κάθε τους στίχο δ' ποιητῆς ἐξέφραζε βαθὺ παράπονο γιὰ τίς ἀπιστίες μιάς κάποιας νέας ὅπου ἐκαλύπτετο ὑπὸ τὸ ψευδώνυμο Φλώρετ, μὰ πού τὸ ἀληθινὸ τῆς ὀνόμα ἦταν Ἀγαθὴ—γιατί ἡ νέα ἐκεῖνη ὑπῆρξεν εἰς τὴν πραγματικότητα καὶ δὲν ἦταν τῆς φαντασίας τοῦ καυμένου τοῦ Τζῶν.

...Ἐκεῖνο λοιπόν τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς τῆς Πρωτοχρονιάς καθὼς ἀνέβαινε τὸ στενοσόκακο τοῦ ἀνατολικοῦ Σίτυ, πού ὠδηγοῦσε στὴ σοφίτα τοῦ εἶχε τὴν ψυχὴ γεμάτη ἀπὸ θλιβερὰς σκέψεις — ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν κόσμον πού ἔτρεχε στοὺς δρόμους χαρούμενος, μετὰ τὰ ψῶνιά σὸ χέρι. Ἀλλῶστε ἡ μητέρα του εἶχε πιά πεθάνει καὶ ἤξερε πῶς θὰ εὕρισκε ἀδειανὴ τὴ φτωχικὴ του καμαρούλα. Ἐν τούτοις, ἔδωξε τίς εὐθυμὰς σκέψεις ἀπὸ τὸ μυαλὸ του καὶ προσπαθοῦσε νὰ συλλογισθῇ πῶς θὰ ἔκανε πιδὲ ἐνδιαφέρουσα τὴ συνέχεια τῆς ἐπιφυλλίδος, πού ἔγραφε στὴν «Ἐφημερίδα τοῦ Λαοῦ» — ἴσως ἂν τὸ κατάρθωνε νὰ ἐπαίρνε τὴν ἀξίησιν, πού ζητοῦσε τὸσους μῆνες τώρα.

Σὰν γύρισε ὁ κυρὰ Μοῦραιη ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, εἶχαν πιά περάσει τὰ μεσυχνυχτα καὶ ὁ καινοῦργιος χρόνος εἶχε μῆτ. Ὁ Τζίλμπερτ ἔγραφε ἀκόμη, καὶ κάπου — κάπου σταματοῦσε τὸ γράψιμο γιὰ νὰ

γιαγιά του. Ἡ καυμενούλα ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ τὸ θρέψῃ — μὰ, δύσκολα τὰ κατάφερε νὰ πληρώσῃ τὸ γαλατῆ καὶ νὰ τοῦ ἀγοράξῃ λίγη φαρίνα. Σὰν ἄνοιξε, λοιπόν, τὴν πόρτα τῆς γιὰ νὰ τῆς ζητήσῃ σπέρτα, ὁ Τζῶν Τζίλμπερτ καὶ τὴν εἶδε νὰ δένη τὸ πάπλωμά της σὲ μπόγο παραξενεύτηκε. Ποῦ θὰ πῆγαινε ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἡ καυμένη ἢ γρηούλα;

—Αἱ κυρὰ Μοῦραιη, γιὰ πού τῶσά-λες; τὴ ρώτησε ὁ Τζίλμπερτ.

Ἡ γρηούλα μετὰ δάκρυα στὰ μάτια τοῦ ἐξήγησε πῶς ἡ ἀδελφὴ της, μιά χήρα πού καθόταν στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ Λονδίνου, ἦταν ἀρρωστητὴ τὸ νοσοκομεῖο καὶ πῶς ἔπρεπε νὰ τῆς πᾶν μιά λίρα. Δὲν τὴν εἶχε καὶ θὰ πωλοῦσε τὸ πάπλωμά της.

—Καὶ σὺ πού θὰ κοιμηθῇς;

—Αἱ θὰ πλαγιάσω στὸ στρώμα!...

Ὁ Τζίλμπερτ, εἶπαμε πῶς ἦταν καλὸς ἄνθρωπος. Ἐβγαλε καὶ τῆς ἔδωσε μιά λίρα — τὴ μοναδικὴ πού εἶχε ἐπάνω του.

—Κράτησε τὸ πάπλωμά σου, τῆς εἶπε. Σοῦ δανείζω ἐγὼ τὴ λίρα πού χρειάζεσαι. Πῆγαινε στὴν ἀδελφὴ σου. Τὸ παιδάκι ἀφῆσε τὸ σὲ μέ. Κοιμάται σὰν ἀγγελόπουδο. Δὲν θὰ με ἀνησυχίῃ καθόλου.

Σὰν γύρισε ἡ κυρὰ Μοῦραιη ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, εἶχαν πιά περάσει τὰ μεσυχνυχτα καὶ ὁ καινοῦργιος χρόνος εἶχε μῆτ. Ὁ Τζίλμπερτ ἔγραφε ἀκόμη, καὶ κάπου — κάπου σταματοῦσε τὸ γράψιμο γιὰ νὰ

...τὴν εἶδε νὰ διπλῶνῃ τὸ πάπλωμά της...

καμαρούνη τῶς κουκλιστικὸς ροδοκόκκινος μουτράκι, πού κοιμόταν σὲ μιά ἀπόλυτη παραδεισένια γαλήνη. Μιά ἀκτίδα φῶς στὴ φτωχικὴ καμαρούλα. Ἐνοῶντο τὸ μικρὸ τόσο κοντὰ στὴ ψυχὴ του... Κι' εἶχε ἡ καρδιά του, λές, ξαναγεωμετρεῖ. Ἐχέ ξαναβρῇ τὴ ζωηρότητα τῆς καὶ τὸ χέρι.

Προσφέροντας, λοιπόν, ἓνα φλυτζάνι τσάι στὴ γρηὰ πού εἶχε ἐπιστρέψει παγωμένη ἀπὸ τὴ χειμωνιά, τῆς εἶπε:

—Ἀκουσε κυρὰ Μοῦραιη, ἐγὼ ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ζοῦσε ἡ καυμένη ἢ μάννα μου κέρδιζα γιὰ δύο. Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ υιοθετήσω τὸ μικρὸ; θὰ μπορῶ νὰ τὸ ζήσω ἀντὶ τῆς μακαρίτισσας. Ἐσὺ θὰ συγκυρίξης καὶ τοὺς δύο. Ἡ κυρὰ Μοῦραιη δάκρυσε καὶ τοῦ φίλησε τὸ χέρι. Ὁ Τζῶν σήκωσε τὸ μωρὸ καὶ τὸ φίλησε. Μέσα ἀπὸ τὰ κλεισμένα ματόκλαδα τοῦ μπεμπι πέρασε ἓνα ἄορατο φευγάλο χαμόγελο. Ἐκεῖνος τῶσφιζε στὴν ἀγκαλιά του σὰν ἓνα ἀληθινὸ πρωτοχρονιάτικὸ δῶρο, τὸ πρῶτο πού εἶχε δεχθῇ σ' ἄλῃ του τὴν πονεμένη ζωή!...

...Καὶ νομίζετε σεις σκληροὶ ἄνθρωποι,

ποι, πῶς τὸ πρωτοχρονιάτικὸ δῶρο τοῦ Τζῶν Τζίλμπερτ τοῦ ἦταν ἓνας μπελάς; ἓνα ξεδο; Γελίστε. Ὁ Τζῶν Τζίλμπερτ ἔγραψε ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου του μυθιστορήματος: «Ἡ Υιοθεσία τοῦ ὀρφανοῦ» — μιά γλυκερὰ αἰσθηματικὴ ἱστορία, πού συνεκίνησε τὸ ἀναγνωστικὸ κοινὸ τοῦ Λονδίνου καὶ ἔκαμε τὴ διεύθυνσιν τῆς «Ἐφημερίδος τοῦ Λαοῦ» νὰ τοῦ αὐξήσῃ τὸ μισθό.

(BEALIN MOYR.

Η «ΑΤΛΙΣ» Σ' ΟΛΟ ΚΟΣΜΟ

Η ωραιότερη χορεύτρια της «Φόξ Φιλμ» Άρλεν Τζούτζ, η οποία κατά τις θεαυσιές των «ειδικών» έχει τις καλλίτερες γάμπες του κόσμου. Μόλις έμαθε το ευχάριστο «νέο» ή ώραία χορεύτρια έσπευσε να ασφαλίση τα πολύτιμα κάτω άκρα της με το κολοσιαίο ποσόν των έκατό χιλιάδων δολαρίων.

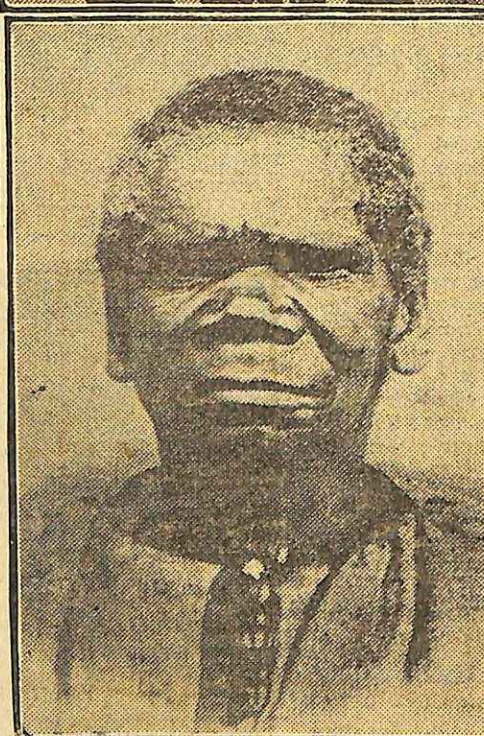

ΔΕΞΙΑ:

Α ν ω : Η κυρία Μαντελν Βόλπ, η οποία συνελήφθη πρό μηνός στο Βερολίνο, διότι με την βοήθειαν ενός φίλου της, ανωτέρω αξιωματικού της άριστοκρατίας, έπρόδιδε στην Ιαπωνία τα πολεμικά μυστικά της Γερμανίας. Κατά τη γνώμη των στρατιωτικών κύκλων της Γερμανίας η κατάσκοπος δεν θα μπόρεση να διαφύγη την είς θάνατον καταδίκην της.

Ε ί ς τ ο μέ σ ο ν : Μιά γαλλική εξερευνητική αποστολή ανέκάλυψε στα βάθη της Αφρικής μια περίεργη φυλή άγριανθρώπων, δείγμα της οποίας αποτελεί ο έμφανιζόμενος είς την εικόνα μας καννίθαλος. Το σπουδαιότερο είναι ότι μεταξύ των ανθρώπων της φυλής του ο γορίλλας αυτός, περνάει για πρότυπον... ανδρικού κάλλους!

Κ ά τ ω : Μιά συγκινητική φωτογραφία στην οποία διακρίνονται τα παιδάκια του δολοφονηθέντος αυστριακού αρχικαγκελλαρίου Ντόλφους, παίζοντα με τα πρωτοχρονιάτικα παιχνίδια που τους έχάρισαν οι πολιτικοί φίλοι του.

Το μικρό λαμπό «άστέρο» του Σίρλεϋ Τέμπλ, εσχθήκε... Ιδιοχείρως σ' αστάς της τα «Καλά Χριστούγεννα» και το καινούργιο χρόνο». Στην ανωτέρω φωτογραφία η μικροσκοπική «στάρ» ανάμεσα στην ευχετήρια.

Η ωραιότερη πρωταγωνίστρια του κινηματογράφου Ρόσελ Χούτσον, η οποία μεσουρανεί τελευταίως στ' Χόλλυγουντ. Η Ρόσελ Χούτσον είναι η πρωταγωνίστρια του μεγάλου φιλμ «Μέσα στη θύελλα»

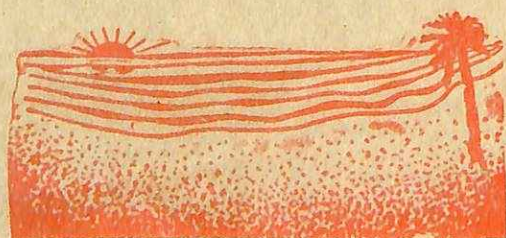

ΑΡΙΣΤΕΡΑ:

Α ν ω : Ο μεγάλος Γερμανός ηθοποιός Ρούντολφ φόν Λαμπάν, ο οποίος απέπειράη να αυτοκτονήση πρό ημερών στη Ζυρίχη της Ελβετίας. Η αστυνομία κατέλαβε να εξακριβώση ότι οι λόγοι του τραγικού διαζήματος του μεγάλου καλλιτέχνη ήσαν οικονομικοί. Καθώς έγγνώστη ο Ρούντολφ φόν Λαμπάν, είχε χάσει τελευταίως στο καζίνο του Μόντε Κάρλο μεγάλα χρηματικά ποσά, υπερβαίνοντα τα δυό εκατομμύρια γαλλικά φράγκα.

Ε ί ς τ ο μέ σ ο ν : Πρό εβδομάδος πέθανε στην Ισπανία ο περίφημος ταχυδακτυλουργός Πινέντρο Άλμάνα. Οι συγγενείς του παρήγγειλαν και τοποθέτησαν επάνω στον τάφο του το τεράστιο αυτό μαρμάρινο χέρι ως δείγμα της ιδιότητος του μεταστάτοντος.

Κ ά τ ω : Στην γενέτειρα του Σίλλερ εδόθηκε τελευταίως η παράστασις του γνωστού δράματος του μεγάλου ποιητού «Βαλλενστάιν». Στην εικόνα μας διακρίνεται ο ήθοποιός Έρ. Ζώρς, ο οποίος ενεσάρκωνε τον ρόλο του πρωταγωνιστού.

ΟΙ ΡΟΜΑΝΤΙΚΟΙ ΑΥΤΟΧΕΙΡΕΣ

Μιά αυτοκτονία για... 50 δραχμές!

Ο ευχισθητός φοιτητής που δεν είχε τὰ λεπτά του κινηματογράφου. — Ένα ό-
δυνηρό ρεζιλέμα μπροστά στην καλή του. — Αυτοκτόνησε από... μίσησι! — «Για
τίποτα στον κόσμο δεν αξίζει να πεθάνη κανείς!»...

ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗ

χαρῶν.

Εἶνε εὐγενικότατος γι' αὐτό καὶ τοῦ
συγχώρεσα ἀμέσως ὅλους αὐτοὺς τοὺς
δρόμους πού εἶνε... εἰς θάρος του.

Ἀλλά, ἄς... ἐντρυφήσωμε — τί αἰμοθό-
ρα ἐνστικτα πού ἔχουμε, ἀλήθεια! — στήν
τραγικὴν ἱστορία αὐτοῦ τοῦ δυστυχισμέ-
νου — τοῦ πρώην δυστυχισμένου δηλαδή —
φοιτητοῦ.

Τὴν 9 Μαΐου 1935 ὅλες οἱ πρωινὲς ἐ-
φημερίδες τῶν Ἀθηνῶν ἀνέγραφαν αὐτὴ
τὴν εἰδησούλα:

ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ
ΦΟΙΤΗΤΟΥ

Χθὲς τὸ ἀπόγευμα ἀπεπειράθη ν' αὐτοκτονή-
σῃ εἰς τὸ ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἀγ. Παντελεήμονος
δωμάτιόν του, ὁ 20ετής φοιτητής Ν. Γρηγ...
λαβὼν 40 δισκία σαλοζίνης καὶ ἀκολουθῶς ἀ-
ποκόψας τὰς ἀρτηρίας τῆς ἀριστερᾶς του χει-
ρὸς διὰ κυρτιστικῆς λεπίδος. Οἱ λόγοι διὰ τοὺς
ὁποίους προέβη εἰς τὸ ἀπονενομημένον διᾶθημά
του δὲν ἐγνώσθησαν εἰσέτι. Ὁ αὐτόχειρ με-
τεφέρθη εἰς τὸ Πολιτικὸν Νοσοκομεῖον, ἡ δὲ
κατάστασις του ἀγνοεῖται.

Αὐτὴ ἡ εἰδησούλα μᾶς ἔφερε ὡς τὴν ὁ-
δὸ Ἀγ. Παντελεήμονος με τὴν πεποίθησιν
ὅτι ἡ δὲν θὰ θρίσκαμε πιά τὸν φοιτητὴ
νὰ κάθεται ἐκεῖ ἡ καὶ ἂν τὸν θρίσκαμε, ἐ-
λάχιςτος πιθανότητες «συνεντεύξεως» ὁ-
πῆρχαν. Ἐχεῖ τόσες δυσκολίες μιά τέτοια
ἀπόπειρα σάν τὴν δική μας πού, παρ' ὅ-
λη τὴν δημοσιογραφικὴ ἀνάδειξη, με τὴν
ὁποῖαν εἶνε ὀπλισμένος κανεὶς σὲ τέτοιες
περιπτώσεις, ἐκ τῶν προτέρων καταλαμ-
θάνεται ἀπὸ ἓνα κακὸ προαίσθημα ἀπο-
τυχίας.

Ὡστόσο, τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν συ-
νέβησαν.

Χτυπήσαμε, ἡ πόρτα ἀνοίξε, ὁ κύριος
πού παρουσιάστηκε ἦταν αὐτὸς πού ζη-
τούσαμε, μὴκάμε μέσα, δηλώσαμε τὸν
σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μας καὶ ἀντὶ νὰ
δεχτοῦμε ψυχρολουσία ὕδρευαν καὶ κλω-
τοῖες, δεχτήκαμε... ἓνα κάθισμα πού μᾶς
προσεφέρθη εὐγενικώτατα καὶ ὅλα πῆγαν
μέλι-γάλα.

Ἡ ἱστορία μου εἶνε πολλὴ κοινὴ, μᾶς
εἶπε ὁ φοιτητὴς, χαμογελῶντας πάντοτε...

Εἶνε νομίζετε μικρὸ πρᾶγμα νὰ δίνη
συνέντευξι, ἔστω καὶ γιὰ τὴν αὐτοκτονία
σου; Αὐτὸ τὸ προνόμιον μόνο οἱ «προσω-
πικότητες» τὸ ἔχουν.

Γι' αὐτὸ κι' ὁ φοιτητὴς μας, παίρνων-

Τὸ 1910, ἂν θυμᾶμαι καλὰ, δύο ἐρῶ-
τευμένοι πῆγαν καὶ αὐτοκτόνησαν κάτω
ἀπὸ μιά τριανταφυλλιά τοῦ νεκροταφείου.
Ἀμέσως, τὸ παράδειγμά τους, ἄρχισαν
νὰ τὸ μιμοῦνται καὶ ἄλλοι ἀπελπισμένοι
τῆς ἀγάπης καὶ ἡ δυστυχὴς τριανταφυλ-
λιά ξαφνικὰ κατήντησε δημόσιος κίνδυ-
νος!

Τότε ἡ ἀστυνομία, ὑπακούουσα πάντο-
τε στὸ σκληρὸ καθήκον τῆς, ἀναγκάστηκε
νὰ διατάξῃ τὸ ξερρίζωμα τῆς μοιραίας
τριανταφυλλιάς!

Καὶ τὸ κακὸ σταμάτησε.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὅμως ὁ κόσμος αὐ-
τοκτονοῦσε μὲ ρωμαντικὰ μέσα, τριαντα-
φυλλίες, γραμμὲς σιδηροδρόμου, Ἀκρο-
πόλεις κλπ. καὶ ἡ ἀστυνομία μποροῦσε
ὀπωσδήποτε νὰ λάθῃ μερικὰ προληπτικὰ
μέτρα, ξεριρίζοντας τὴν τριανταφυλλιά,
περιορίζοντας τὶς γραμμὲς τοῦ σιδηροδρό-
μου, ἀπαγορεύοντας τὴν ἀνοδο στὴν Ἀ-
κρόπολι, κ.ο.κ.

Σήμερα ὅμως πού ὁ κόσμος αὐτοκτο-
νεῖ μὲ κινίνα, σαλοζίνες, ὀδοματίνη —
γιατὶ ὄχι, παρακαλῶ; — καὶ ὅλου τοῦ εἴ-
δους τὰ σπεσιαλιτέ τῶν φαρμακείων καὶ
τῶν δηλητηρίων, τί μπορεῖ νὰ κάνῃ ἡ ἀ-
στυνομία;

Ἀνίσχυρη, σταυρώνει τὰ χέρια τῆς καὶ
σπεῦδει μόνο νὰ καλέσῃ τὸν σταθμὸν πρώ-
των βοηθειῶν μόλις περιέλθῃ εἰς γνῶσιν
τῆς κάποια τραγικὴ ἀπόπειρα αὐτοκτο-
νίας.

Ὡστόσο, ἂν ἐκεῖνο τὸ μοιραῖο θράδυ
δὲν μοῦ ἔδιναν ἀπ' τὸ φαρμακεῖο τρία
σοληνάρια κινίνης, ἴσως νὰ μὴν ἐπιχει-
ροῦσα ν' αὐτοκτονήσω, μᾶς διασθεβαιώνει
ὁ δεύτερος κατὰ σειρὰν ἀποτυχῶν αὐτό-
χειρ, ἀπ' τὸν ὁποῖο παίρνωμε συνέντευξι.
Ἰσως, φεύγοντας ἀπ' τὸ φαρμακεῖο νὰ
δειλιάξω νὰ χρησιμοποίησω ἄλλο σκλη-
ρότερο μέσον αὐτοκτονίας καὶ νὰ μετα-
νοιῶνα... Τὴν στιγμὴ ὅμως πού παρέχον-
ται τόσο εὐκόλως τὰ μέσα τῆς αὐτοκτονί-
ας, ὁ πειρασμὸς εἶνε τεράστιος.

Μπαίνεις, δηλαδή, σ' ἓνα φαρμακεῖο,
ἀγοράζεις τρία σοληνάρια κινίνης ἡ σα-
λαζίνης ἢ 20 σκονάκια ντόδερ — γούστα
εἶνε αὐτά! — τὰ καταπίνεις καὶ φεύγεις
ἀπ' τὸν μάταιο αὐτὸν κόσμον, ὅπου ἡ ζωὴ
εἶνε Διήλιον πρόβλημα ἢ τετραγωνισμὸς
τοῦ κύκλου...

Ἀκριβῶς, κύριε, αὐτὸ πού πῆγα νὰ
κάμω κι' ἐγώ, μὲ διασθεβαιώνει ὁ παρ' ὁ-
λίγων αὐτόχειρ.

Εἶνε ἓνας νεαρὸς φοιτητὴς τῆς νομικῆς.
Ἕνα παλληκάρι πολὺ ὡμορφο καὶ μὲ ἀ-
θλητικὸ παράστημα. Ἕνας τύπος μον-
τέρνου Δόν-ζουάν: Τετράγωνο ὤμοι,
ἔξέχοντες σάν ταρατσες μοντέρνας πολ-
υκατοικίας, μαλλιά ὀλόμαυρα, κασα-
ρά, πού προκαλοῦν τὸ γυναικεῖο χέρι νὰ
τὰ χαϊδεύῃ, ἀνάστημα γίγαντος μέσα
στὴν ἀγκάλη τοῦ ὁποῖο κι' ἡ πιὸ «ἰσχυ-
ρὴ» γυναῖκα τῆς ἐρχεται νὰ ζητήσῃ προ-
στασία....

Ἐγὼ ξεποδαριαστὴ γιὰ νὰ τὸν θρῶ
τὸν κύριον αὐτόν. Κάθεται στὴν ὁδὸ Ἀ-
γίου Παντελεήμονος. Ξέρετε πού εἶνε ἡ
ὁδὸς αὕτη; Πάροδος Ἀλκιβιάδου. Καὶ ἡ
ὁδὸς Ἀλκιβιάδου; Πάροδος Σουρμελῆ.
Καὶ ἡ ὁδὸς Σουρμελῆ; Ἐκτασις Περγά-
μου. Καὶ ἡ ὁδὸς Περγάμου; Πάροδος Ἀ-

τας τὸ ὕφος «προσωπικότητας», συνέχισε:

—Αὐτοκτόνησα περισσότερο ἀπὸ ἐπιδη-
μικὴ αἰτία, παρὰ γιὰ προσωπικοῦς μου
λόγους. Βεβαίως τὰ ἐλατήρια δὲν ἔλειπαν
καὶ δὲν πῆγα νὰ πετάξω τὴν ζωὴ μου
στὸ καλὰ καθοῦμενα. Ἀλλά, ἂν ἡ αὐτο-
κτονία δὲν ἦταν ἀρρώστεια μεταδοτικὴ
καὶ ἂν δὲν προσβαλοῦμαι ἀπ' αὐτήν,
ἀμφισβᾶλλω πολὺ ἂν θὰ ἀπεπειρώμην νὰ
καταπιῶ τίς 40 σαλοζίνες.

—Ὡστε ἀπεπειράθητε ν' αὐτοκτονήσε-
τε ἀπὸ λόγους μιμήσεως, ἀπὸ λόγους ὁ-
μοδικῆς ἀνισορροπίας;

—Κάτι τέτοιο πάνω-κάτω μοῦ συνέβη.
Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἀπὸ τὸ σπῆτι μου, τοὺς
Σοφάδες τῆς Θεσσαλίας, μοῦ ἔστειλαν
δύο χιλιάδες δραχμὲς τὸν μῆνα γιὰ ὅλα
μου τὰ ἔξοδα: Γιὰ ἐνοίκιο δωματίου, γιὰ
φαγητὸ, γιὰ ταῖγαρα, καὶ γιὰ ἔξοδα ἑ-
ρώτως.

—Γιὰ ἔξοδα ἔρωτος; εἶπατε.

—Ναί. Γι' αὐτὰ τὰ ἔξοδα ἀκριβῶς ἀ-
πεπειράθην ν' αὐτοκτονήσω. Τὰ λεφτά,
λοιπὸν πού μοῦστέλναν μόλις μ' ἔφταναν
νὰ ζῶ ἀνετα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς ἦμουν
σπάταλος καὶ ἐπὶ πλεόν... ἐρωτευμένος!
Ἀπ' τὴν πρώτῃ θδομάδα πού ἦρθα στὴν
Ἀθήνα, συνεδέθην μὲ ἓνα κορίτσι, ἀρί-
στης οἰκογενείας, πού τὸ γνῶρισα κάποιον
θράδυ σὲ μίαν οἰκογενειακὴ συγκέντρωσι.

Ἀλλὰ τὸ κορίτσι αὐτὸ ἦταν πολὺ κα-
λομαθημένο καὶ πολυδάπανο. Δὲν τοῦ-
φτανε ἓνας κινηματογράφος. Ἦθελε καὶ
το χορὸ καὶ μῦρες στοῦ Ὀρφανίδου καὶ τὸ
καλοκαίρι, ὦ, τὸ καλοκαίρι, μὲ τάραιζε
καλοκαίρι, ὦ, τὸ καλοκαίρι, μὲ τάραιζε
στὰ ἔξοδα σὲ μεγάλες ἐκδρομὲς καὶ γλέν-
τια καὶ Γλυφάδες. Μιά μέρα στὸ Λουτρά-
κι μ' ἔβαλε νὰ παίξω γιὰ τὴν τύχη τῆς.
Ἐχασα 400 δραχμὲς. Τὸ νοῖκι μου δη-
λαδή ὁλόκληρο...

Ὁ Θεὸς μὲ δόθησε
καὶ εἶχα εὐτυχῶς τὰ ναῦλα μᾶς νὰ ἐπι-
στρέψωμε. Ἀλλῶς θὰ γινόμουν ρεζιλι-
ῶν. Ἀλλὰ αὐτὸ πού τὸ φοβόμουν τὴν πᾶσα
μιά μέρα. Ἦταν Κυριακὴ. Ἀπ' τὸ Σάβ-
βατο θράδυ συμφωνήσαμε νὰ πᾶμε μαζὶ
στὸν κινηματογράφον. Θὰ περνοῦσα κάτω
ἀπ' τὸ σπῆτι τῆς νὰ τὴν ἐπαιρνα. Ἔτσι
κι' εἶνε. Ἀλλά, μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς
τὴν εἶδα μὲ δύο ἄλλες φιλενάδες τῆς.

—Ἐλα, ἔλα, μὲ φώναξε ἡ ἀφιλότιμη,
θλέποντάς με νὰ διατάξω. Πλησίασα, μὲ
σύστησε καὶ —ὦ, κεραμίδα! — τὰ ἀῶσα
τῆς χεῖλάκια, πρόφεραν τὴν καταδίκη
μου:

—Ξέρεις, Νίκο. Θὰ πᾶμε ὅλοι μαζὶ
στὸν κινηματογράφον.

Φαίνεται πὼς ἔχασα ἀμέσως τὸ χρῶμα
μου, γιατί μιά ἀπ' τὶς φιλενάδες τῆς μὲ
ρώτησε:

—Μήπως εἰσθε, ἄρρωστος;

—Ναί... ὄχι, δηλαδή, εἶχα ἓναν πονο-
κέφαλο, πιθὺρῖσα καὶ ἐξ ἐνστικτοῦ ἔβαλα
τὸ χέρι μου στὴν τσέπη.

Ἐἶχα ὀλο-ὄλο τρία εἰκοσὸδραχμα. Τί
θὰ γινόμουν;

Τὰ παρακάτω τὰ μαντεύετε. Τὶς πρό-
τεινα νὰ πᾶμε γαλαρία (4 X 15 = 60).

—Καλέ, τί λές, Νίκο, μὲ ἀποστόμωσε
τὸ ἱνδαλμά μου μὲ μιά ἀγρία ματιά.

Ἀναγκάστηκα νὰ τῆς ζητήσω ἓνα πε-
νηντάρη δανεικό. Δὲν εἶχε οὔτε αὕτη, οὔ-
τε οἱ ἄλλες δύο φίλες τῆς.

Ἐννοεῖται ὅτι θύμωσαν, δὲν πῆγαμε
στὸν κινηματογράφον καὶ χωριστήκαμε

σάν... ἐχθροί!

—Φαντάζεσθε τώρα τὴν θέσι μου.

—Καὶ πῆγατε ν' αὐτοκτονήσετε γι' αὐ-
τὴ τὴν γελοία αἰτία; τὸν διέκοψα.

—Γελοία; Γελοία τὴν λέτε. Γιὰ ἑλάτε,
κύριε στὴν θέσι μου μιά στιγμὴ...

—Ὁχι, αὐτὸ δὲν θὰ τὸ κάνω ποτέ, τὸν
διέκοψα μὲ φρίκη. Εἶνε θλαστήμια. Χτυ-
πήστε ξύλο.

Ἀρχισε νὰ γελᾷ καὶ συνέχισε σὲ ἡρε-
μώτερο τόνο:

—Ξέρετε τί θὰ πῇ νὰ ρεζιλεύεσθε κατ'
αὐτὸ τὸν τρόπο μπροστὰ στὰ μάτια τῆς
γυναίκας μὲ τὴν ὁποία ἐπλάσατε τὰ ὡ-
ραιότερα ὄνειρα τῆς ζωῆς σας; Εἶνε ἀφάν-
ταστο σὲ τραγικότητα καὶ σὲ ἀπελπισία.
Ἐπείστερεψα σπῆτι μου σάν τρελλός. Δά-
γκωνα τὰ χέρια μου ἀπ' τὸ κακὸ μου.
Πῆρα μίαν ἐφημερίδα γιὰ νὰ ξεχαστῶ
λίγο. Ἐ, αὐτὸ ἦταν. Ἐκεῖ μέσα διάβα-
σα τρεῖς, ἀκοῦτε κύριε, τρεῖς ἀπόπει-
ρες αὐτοκτονίας, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ δύο
γιὰ λόγους οἰκονομικοραισθηματικούς.
«Ἀπεπειράθησαν...» διότι δὲν εἶχαν λεφτά
νὰ παντρευτοῦν» ἡ μία. «Ἀπεπειράθη...
διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ τῆς προσφέρῃ τὸ
κολλιὲ πού τῆς ὑποσχέθη» ἡ ἄλλη.

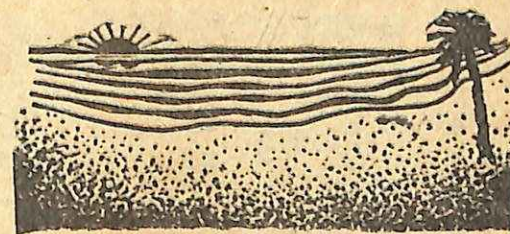
Τί μοῦ ἔμενε κι' ἐμένα; Τὸ μυαλό μου
θόλωσε. Ἐχασα κάθε συναίσθησι λογι-
κότητας. Τὸ παράδειγμα τῶν δύο αὐτο-
κτονιῶν ἐπέδρασε «ψυχονευρικῶς» — ὅ-
πως λέει ἡ ἐπιστήμη — ἐπάνω μου καὶ ἄρ-
χισα νὰ νοιώθω μίαν ἀκατανίκητη μανία
νὰ μὴ ζῶ πιά. Πετάχτηκα ἀπ' τὴν θέσι
μου καὶ ἄρχισα νὰ κάνω βόλτες στὸ δω-
μάτιό μου μέσα σάν αἰχμαλωτισμένο θη-
ρίο, τὸ δράμα τοῦ εἰρωνικοῦ γέλιου τῆς
κοπέλλας πού ἀγαποῦσα, δὲν ἔφευγε ἀπὸ
μυρὸς μου. Ἀνοῖξα ἑξαλλος τὴν πόρτα
καὶ βγήκα. Τὸ φαρμακεῖο δὲν ἦταν μα-
κριά. Ἀγόρασα τίς σαλοζίνες, τίς χού-
φτωσα, τίς πέταξα στὸ στόμα μου, ἦπια
ἓνα ποτήρι νερό, ἄρπαξα μιά ζιλέττα,
τράβηξα μερικὲς χαραξίες στὸ ἀριστερό
μου χέρι καὶ ...λιποθύμησα ἀπ' τὸν φόβο
μου!

Ὅταν ἀνοῖξα τὰ μάτια μου, θρέθηκα
στὸ Πολιτικὸ νοσοκομεῖο... Τὰ παρακάτω
τὰ ξέρετε. Οἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν ὅτι
ἦθελα. Πὼς ἀνοῖξε τίς ἀρτηρίες μου καὶ
τὰ λοιπά. Συμπέρασμα: Σήμερα ἀγαπῶ
τὴν ζωὴ μου περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλ-
λον ἄνθρωπο. Ἔτσι τοῦλάχιστον νομίζω.

Μόνο τὴν ζωὴ σας; Ὡστε τὴν «ἄλλη»
τὴν ἐχάσατε;

—Ἀν τὴν ἐχάσα; Θὰ τὴν θυμᾶμαι σ'
ὅλη μου τὴν ζωὴ, γιατί αὕτη ἔγινε ἀ-
φορμὴ νὰ διδαχτῶ πὼς γιὰ τίποτε σὸν
κόσμον δὲν ἀξίζει ν' αὐτοκτονήσῃ κανεὶς.
Ἔστω καὶ γιὰ... ἓνα πενηντάρικο πού σὲ
ρεζηλεύει ἐπειδὴ δὲν τῷχεις.

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΤΙΜΩΡΙΑ

—Αὐτὸ τὸ παληόπαιδο δὲν ἤθελε νὰ
φάῃ τίποτε ἀπόψε. Ἀλλά τὸ ἐτιμώρησα
καλὰ.

—Τί τοῦ ἔκαμες;

—Τὸ ἔστειλα νὰ κοιμηθῇ νηστικό.

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

—Γιατὶ ἔκλεψες αὐτὸ τὸ ποδήλατο ποῦ
ἦταν ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο;

—Ἐνόμιζα ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης εἶχε πεθά-
νει.

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Ἡ μικρὴ Ἑλένη. — Μπαμπά, γιατί
ἡ γυναῖκα, ὅταν παντρευτῇ, φορεῖ ἄσπρα;
Μπαμπά. — Διότι παιδί μου τὸ ἄσ-
προ εἶνε τὸ χρῶμα τῆς χαράς, ἐνῶ τὸ
μαῦρο τῆς λύπης.

Ἑλένη. — Τότε ὁ γαμβρὸς γιατί φο-
ρεῖ μαύρα;

Μπαμπά. — !!!

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ !...

Ἡ κυρία Χ... παίρνει τὸ ἀγγελτήριο
τοῦ θανάτου τῆς φίλης τῆς Ψ... Τὸ κυτ-
τάζει μελαγχολικὴ καὶ ρεμβάζει, ἐνῶ ἓνα
δάκρυ ἀναβλύζει στὸ ἐνς τῆς μάτι. Ἐπει-
τα, ξαφνικά, φωνάζει θριαμβευτικά:
—Ἐπὶ τέλους ἔμαθα τὴν πραγματικὴ
τῆς ἡλικία.

ΠΟΛΥΦΕΡΝΟΣ

Ὁ Προικοθήρας. — Ὡστε τὸν ἔ-
χει τὸν τρόπο τῆς αὐτῆς ἡ μικρὴ;
Ἡ μεσίτρα. — Ἀν τὸν ἔχη; Σὲ
λίγα χρόνια θὰ σὲ κάνῃ ἐκατομμυριού-
χο. Σκέψου: ἔχει ἓνα θεῖο ζητιάνο στὴν
Ἀμερική.

★

Ἐρωταποκρίσεις

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Γιατὶ οἱ ἐξυπνες γυναῖ-
κες ἀγαποῦν τὸν ὕπνο;
ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Γιὰ νὰ ὀνειρεύονται
τοὺς ἐξυπνοὺς ἄνδρες.

ΕΡ. Τί μισεῖ περισσότερο ἡ γυναῖκα;
ΑΠ. Τὴν καλλονή, ὅταν... ἀνίκη σ'
ἄλλη.

ΕΡ. Τί προτιμᾶτε: τὴ Σκύλα ἢ τὴ Χά-
ρυβδι;
ΑΠ. Καμιά. Μοῦ φτάνει ἡ γυναῖκα
μου.

ΕΡ. Γιατὶ δόθηκε τὸ πνεῦμα στοὺς ἄν-
θρώπους;

ΑΠ. Γιὰ νὰ κρύβουν τὴν κουταμάρα
τους.

ΕΡ. Μὲ τί μπορεῖ νὰ παραβληθῇ ἡ γυ-
ναικεῖα ἡλικία;

ΑΠ. Μὲ τὸ ρολοῖ, πού ὅταν παληώσῃ,
πηγαίνει πάντα πίσω.

ΕΡ. Ποιά ἀπόστασις εἶνε μεγαλύτερα;
ΑΠ. Ἀπ' τὸ στόμα μᾶς ὡς τοῦ Θεοῦ τ'
αὐτὴ.

ΕΡ. Τί καίει χωρὶς νὰ ζεσταίνῃ;
ΑΠ. Τὸ πιπέρι.

ΕΡ. Ποιά ἐλαττώματα συγχωρεῖτε;
ΑΠ. Τὰ... δικά μου.

★

ΜΙΚΡΑ ΑΣΤΕΙΑ

Ἡ μητέρα δείχνει σὲ μιά φίλη τῆς
τὸ νεογέννητο θρέφος τῆς:

—Καὶ πὼς σοῦ φαίνεται; Τίνος μοιάζει

—Πὼς μοῦ φαίνεται; Ὁραϊότατο, χα-
ριτωμένο. Χωρὶς μαλλιά, χωρὶς δόντια...
ἀπαράλλακτο μὲ τὸν μπαμπά του, εἶνε
Νὰ σὰς ζήσῃ!...

★

Ὁ Ἀγαθόπουλος μαθαίνει ἑξαφνα στ'
ὁ ἀδελφὸς του ἀπέκτησε τὸ πρῶτο παιδί
του καὶ τρέχει στὸ σπῆτι του:

—Καλορρίζικο! φωνάζει ἀπὸ τὴ σκά-
λα, καὶ πέστε μου γρήγορα, ἀγόρι εἶνε
ἢ κορίτσι;

—Τί βία ἔχεις νὰ τὸ μάθης; Ἀπαντᾷ
ἀδερφός του. Ἐλα ἀπάνω πρώτα.

—Τί βία ἔχω; Θέλω νὰ δῶ ἐπὶ τέλους
τί ἔγινε. Θεῖος ἢ... θεῖα!...

★

Μιά ἀμερικανικὴ ἐφημερίς ἐδημοσίε-
σε μιά μέρα τὴν ἑξῆς εἰδησι: «Μετά πολ-
λὴς χαρὰς ἐπανορθοῦντες τὴν χθεσινὴν
εἰδησιν ἀναγράφομεν ὅτι ὁ ταγματάρχης
κ. Τζὼν Ἀδερσον δὲν ἀπέθανε, ἀλλ' ὁ
πλῶς... ἐνυμφεύθη».

★

Ἕνας ποιητὴς ρώτησε μιά κυρία:

—Κυρία μου, ἐπιτρέπεται νὰ σὰς προ-
φέρω τὰ τελευταῖα μου ποιήματα;

Καὶ ἐκείνη ἀπήντησε:

Τὰ ἔθιμα τῆς ἡμέρας

Ἡ γιορτὴ τῆς πρῶ-
τοχρονιάς μᾶς παρα-
δόθηκε ἀπὸ τὴν Δρυ-
ϊδες, ἀπὸ τὴν ἀρχαία
Ρώμη καὶ ἀπὸ τὴν
πρῶτη Χριστιανικὴ
Ἐκκλησία — γιὰ τὴν
στὰ πρῶτα Χριστιανι-
κὰ χρόνια γιωρταζό-
ταν μὲ μεγάλες καὶ
ἐπίσημες τελετές. Κά-
θε τόπος καὶ κάθε
λαὸς ἔχει τὰ ἔθιμα
καὶ τὴν προλήψεις του
τὴν πρῶτη αὐτὴν ἡ-
μέρα κάθε ἔτους.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

Σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἅμα ἐυ-
πνήσουν τὸ πρῶτὴ τῆς πρωτοχρονιάς κυτ-
τάζουν τὰ ψηλότερα βουνὰ γιὰ νὰ εὐ-
τυχισμένοι καὶ στερεωμένοι ὅλο τὸ χρό-
νο». Ἀνὰ τὰ βουνὰ τὴν νύκτα χιονισμένα,
αὐτὸ σημαίνει πὼς ὁ χρόνος θὰ τοὺς βγῇ
εὐτυχισμένοι.

Σ' ἄλλα μέρη πιστεύουν ὅτι ἅμα δοῦν
τὸ πρῶτὴ-πρῶτὴ κανένα δυστυχισμένο ἀν-
θρώπου, ὁ νέος χρόνος θὰ τοὺς βγῇ σὲ
κακῶ.

Στὴν Στερεὰ Ἑλλάδα οἱ συγγενεῖς
καὶ φίλοι συνηθίζουν ν' ἀνταλλάσσουν με-
ταξύ τους μποναμάδες κατὰ ἓνα πολὺ πε-
ρίεργο τρόπο :

Κάθε νοικοκυρὰ βάζει μέσα σ' ἓνα
πιάτο διάφορα γλυκὰ καὶ τὰ στέλνει μὲ
τὰ παιδιά τῆς στὸν συγγενὴ ἢ τὸν γνωστὸ
τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ οἰκογένεια ποὺ θὰ τὰ πάρ-
ει εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ
δῶρο καὶ νὰ δώσῃ στὰ παιδιά ἀσημένια
νομίσματα.

ΘΟΥΡΥΩΔΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Οἱ Βυζαντινοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ γιόρτα-
ζαν πρῶτον μὲν καὶ πλέον θορυβώδως τὴν
Πρωτοχρονιά. Ἀντιθέτως μὲ τὰ Χριστού-
γεννα, ὅπου κάθε οἰκογένεια μαζεύεται
στὸ σπίτι τῆς, τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτο-
χρονιάς ὁλόκληρη ἡ πόλις βγαίνει στους
δρόμους γιὰ νὰ πάρῃ μέρος στὴν γιορτὴ
τοῦ Σιλβέστρου, ὅπως ὑπολογίζουν αὐ-
τὴ τὴν ἡμέρα.

Οἱ Βιεννέζοι φροντίζουν νὰ ὑπάρῃ
παντοῦ μουσικὴ, σύμφωνα μὲ τὴ γιορτά-
σιμὴ διάθεσι τοῦ κόσμου. Γίνεται τέτοιος
θόρυβος ὅμως, τέτοιο πανθαμίνοιο, ὥστε
εἶναι ἀδύνατον ν' ἀκουστῇ καὶ ἡ θορυβώ-
δέστερη στρατιωτικὴ μπάντα.

Ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιά καταθρο-
νίζονται οἰκονομικῶς ποτὶ, σὲ φοβε-
ρὴ ποσότητα! Τεράστια ποτήρια μύρες,
ποὺ τὸ καθένα τους περιέχει τόση ποσό-
τητα ὥστε θὰ μπορούσε θαυμάσια νὰ με-
θύσῃ ἓνας κοινὸς θνητός, πίνονται μὲ κα-
ταπληκτικὴ ταχύτητα, χωρὶς νὰ φέρνουν
κανένα ἀποτέλεσμα στοὺς πίνοντας!

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΗ

Στὴν Δανία ἡ Πρωτοχρονιά γιορτάζε-
ται ὅπως καὶ στὴν Ἑλλάδα τό... Πάσχα!
Δηλαδή, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, γίνεται με-
γάλη φασαρία, ρίχνονται πυροβολισμοὶ
ἀφθονοί, ρέει τὸ κρασί ἀφθονοὶ καὶ ἐπα-
κολουθεῖ ἀγρία πανδαισία. Σὲ πολλὰ
νησιά τῆς Δανίας μάλιστα τὸ ἔθιμο ὑπάρ-
χει ἀκόμη νὰ πηγαίνουν οἱ χωριῶτες σὲ
παρέες κάτω ἀπ' τὰ παράθυρα τῶν ἐ-
κατόνων νοικοκυριῶν καὶ νὰ πυροβο-
λοῦν στὸν ἀέρα μὲ τὰ ντουφέκια τους.
Φασαρία νὰ γίνεται, δηλαδή!

Τὸ κλέψιμο στὰ χαρτιά

Στὴν παλαιὰ ἐποχὴ τὸ κλέψιμο στὰ
χαρτιά δὲν ἐθεωρεῖτο ἀτιμία καὶ ἐκείνος
ποὺ ἐπαίει ἐπρεπε προπαντὶ νὰ προσέ-
χῃ τὰ... χέρια τοῦ ἀντιπάλου του!

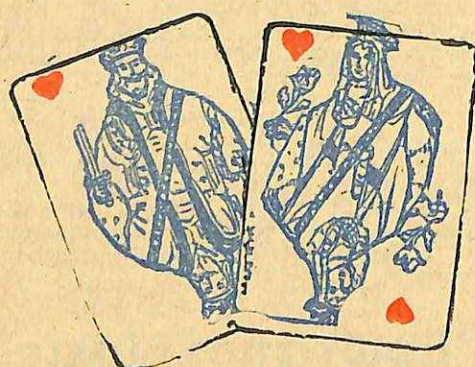
Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Ἑρρίκος δέ
Δ' ἐκλεβὲ στὰ χαρτιά μὲ μοναδικὴ τέ-
χνη, τὸν ἀντιπαλὸ του πλουσιώτοτο τρα-
πεζίτη Ζαμέτ καὶ πολλὰς φορές κομπο-
ρημονοῦσε γι' αὐτὸ του τὸ κατόρθωμα.

—Τὸν μάθησα πάλι σήμερα τὸν γέρω
Ζαμέτ!, ἔλεγε τρίβοντας χαρούμενος τὰ
χέρια του.

Μιὰ μέρα οἱ αὐλικοὶ γιὰ νὰ πειράξουν
τὸν τραπεζίτη, τοῦ εἶπαν ὅτι τὴν περσι-
νὴ μέρα ὁ βασιλεὺς καυχῆθηκε ὅτι τὸν
ἐγέλασε στὰ χαρτιά καὶ τοῦ πήρε 200
πιστῶλες. Τότε ὁ Ζαμέτ ἀτάραχος ἀπάν-
τησε:

—Ὁ βασιλεὺς μοῦ ἀποδίδει τὰ ἴσα, μὲ
μόνη τὴν διαφορά ὅτι εἶναι ὀλιγαρκής, ἐ-
νῶ ἐγὼ εἶμαι ἀχόρτατος.

Πράγματι, ὁ Ζαμέτ εἶχε πλουτίσει ἀπὸ
τὴν εὐνοία τοῦ βασιλέως καὶ κέρδιζε δι-

νεύζοντας μὲ τεραστίους τόκους τὰ δι-
πλάσια σχεδὸν ἀπ' ὅσα τοῦ ἐκλεβὲ ὁ βα-
σιλεὺς στὰ χαρτιά.

ΕΝΑ ΠΑΘΜΑ ΤΗΣ ΚΟΝΤΕΣ ΣΑΣ ΜΠΕΡΝΕΡ

Στὴν γαλλικὴ αὐλὴ δὲν ἔκλεβαν μόνο
οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ οἱ εὐγενεῖς δέσπο-
νες καὶ μάλιστα μὲ μιὰ τέχνην ἀπαρά-
μιλλη. Τὰ ἀδρὰ χερὰκι τῆς κοντέσσας
Μπερνέρ εἶχαν μιὰ δεξιότητα ποὺ θὰ τὴν
ζήλευσε καὶ ὁ καλύτερος ταχυδακτυλο-
γός.

Κάποτε, παίζοντας μὲ τὸν καρδινάλιο
ντὲ Ροάν, τρελλὰ ἐρωτευμένο μαζί της,
ἀπήτησε γιὰ μιὰ στιγμή νὰ τριπλασια-
σθῇ ἡ «μίζα» του. Ἀλλὰ, ὁ καρδινάλιος,
ποὺ εἶχε χάσει πάρα πολλὰ ἐκεῖνο τὸ
βράδυ, χάνοντας τὴν ὑπομονή του, εἶπε:

—Κυρία μου, ἡ καρδιά σας ἀξίζει βέ-
βαια ἓναν θσαυρό. Μὴ ζητᾶτε ὅμως προ-
καταβολικῶς τὸν τόκο γιὰτὶ ἴσως νὰ χά-
σετε καὶ τὸ κεφάλαιο!

Κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ καρδινάλιος
ἐπαῖνε νὰ φλερτάρῃ μὲ τὴν κοντέσσα
αὐτὴ ποὺ ἐκμεταλλεύετο τόσο ἀσχημα-
τὸ αἶσθημά του γιὰ νὰ τὸν μαδᾷ, κλέ-
βοντας τὸν στὰ χαρτιά.

Τὰ πρῶτα παιγνίδια

Τὰ παιγνίδια ποὺ
πικρατεῖ ἡ συνήθεια
νὰ χαρίζουμε κάθε
χρόνο τέτοιαν ἐποχὴ
στὰ παιδάκια μας, ἔ-
χουν πολὺ παλιὰ ἱ-
στορία. Ὁ Ὀμηρος
ἀναφέρει ὅτι οἱ ἀρ-
χαιοὶ Ἕλληνες ἀγα-
ποῦσαν ὑπερβολικὰ
τὸ παιγνίδι τῆς σφαί-
ρας (τὴν σημερινὴ
μπάλλα) καὶ ἀπὸ
τὸν Σουετόν μαθαί-
νομε ὅτι ὁ Αὐτοκρά-
τωρ Αὐγουστος τῆς
Ρώμης, ἔπειτα ἀπὸ
τὸν ἐμφύλιον πόλεμο,
ἔφησε κατὰ μέρος

τὴν ἐξουσία καὶ τὴν ἱππασία γιὰ νὰ ἐπι-
δοθῇ μὲ πάθος στὴν σφαῖρα. Στὸ ἴδιο παι-
γνίδι διεκρινόντο καὶ ὁ Μούκιος Σπαϊό-
λας, ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ, ὁ Ἀλέξανδρος
Σαίβηρος καὶ ὁ Μακρίνης.

Οἱ ἀρχαῖοι κατασκεύαζαν μικρὰ παι-
γνίδια ἀπὸ ξύλο ἢ ψημένη γῆ, ὅπως ἀ-
ποδεικνύεται ἀπὸ διάφορα ἀνέκδοτα ποὺ
ἀναφέρονται ἱστορικῶς.

Ὁ Λυσίμαχος, βασιλεὺς τῆς Θράκης,
θέλοντας μιὰ μέρα νὰ τρομάξῃ ἓνα φίλον
του, τοῦ ἔρριξε ἐπάνω στὸν μανδύαν του
ἓνα ψεύτικον σκορπιόν, φτιασμένον ἀπὸ
χρωματιστὸν ξύλον. Ὁ Καλλίστρατος,
Ἕλληνας φιλόσοφος, κατασκεύασε κάποτε
ἓνα μυρμηγκιὰ ἀπὸ ἐλεφαντόδοντα. Ὁ Ἀ-

λέξανδρος, σὲ ἐποχὴ ἀκόμη ἀρχαιοτέρα
ἀκρίβειαν λόγων περὶ αὐτομάτων παιγνιδιών.

Τέλος ἀπὸ τὴν ἀνασκαφὴν ποὺ ἐγέναν
σὲ διάφορα μέρη τῆς Ἰταλίας, θρέθηκαν
διάφορα παιγνίδια, πράγμα ποὺ ἀποδει-
κνύει ὅτι καὶ ὁ ἀρχαῖος παιδοκόσμος περ-
νοῦσε τὸν καιρὸ του παίζοντας μὲ ἀθύρ-
ματα.

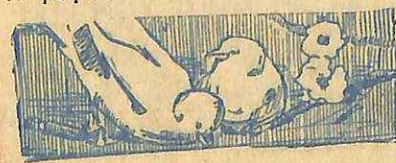
Ἐξ ἄλλου ὁ Σουετόν ἀναφέρει ὅτι τὰ
παιδιά τῶν ἀρχαίων Ρωμαίων ἐπαίρναν
τοὺς μποναμάδες τῶν τῶν ἀνοιξίαν δταν
ἀρχίζαν νὰ φυτρῶνουν τὰ φύλλα τῶν δέν-
δρων. Τὰ παιγνίδια ποὺ τοὺς ἐχάρizαν
οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τῶν ἦσαν συνή-
θως ποῦλια, λαγοί, φειδία, πίθηκοι, χελῶ-
νες, ἄλογα καὶ ἄλλα ζῶα πῆλινα, κα-
θὼς ἐπίσης διάφορα μικρὰ σερβίτσια καὶ
ἐπιπλά, ἀπὸ τὴν ἴδια ὕλη κατασκευα-
σμένα.

Ἐπίσης ἀπὸ τὸ βιβλίον ἐνὸς συγγραφέως
ποὺ ἔζησε τὸν πρῶτον αἰῶνα π.Χ. μαθαί-
νομε ὅτι οἱ μικροὶ Ρωμαῖοι ἐσυνήθιζαν νὰ
παίζουν διάφορα παιγνίδια μὲ καρδύδια.
Προσπαθοῦσαν, π. χ. νὰ ρίξουν ἀπὸ μα-
κρὰ ἓνα καρδὺ μὲσα στὸν στενὸν λαί-
κον ἐνὸς ἀμφορέως. Ἡ ἐσχημάτιζαν ἓνα
πυργίσκον ἀπὸ καρδύδια, ὁ ὁποῖος περι-
ήρχετο στὴν κατοχὴν ἐκείνου ποὺ θὰ κα-
τάρθωνε, σημαδεύοντάς τον ἀπὸ μακρὰ,
νὰ τὸν γκρεμίσει.

Τὰ μεγαλύτερα παιδιά ἐσυνήθιζαν νὰ
παίζουν τοὺς στρατιῶτες ἢ τοὺς ληστές.
Ἀλλὰ καὶ τὰ παιδιά τῶν ἀρχαίων Ἕλ-
λήνων δὲν ὑστεροῦσαν στὰ παιγνίδια.
Αὐτὰ ἀγαποῦσαν κυρίως τὸ ἄλγο, κα-
θαλλικεόντας ξύλινα μαστοῦνια. Ἐ-
να ἄλλο ἀγαπημένον παιγνίδι τοὺς ἦταν ἡ
«οὐρανία», ἀνάλογον μὲ τὸ σημερινὸν τόπ-
ο.

Ὁ Πασανίας ἀναφέρει ὅτι ἡ ἱπποδ-
μεια ἐπαίει μὲ ἓνα κρεβάτακι κουκλί-
στικο. Στὸν τάφον δὲ τῆς αὐτοκράτει-
ρας Μαρίας, συζύγου τοῦ Ὀναρίου, εὐ-
ρέθηκε μιὰ θαυμασία κουκλά.

Ἀπὸ μιὰ κωμῶδιον τοῦ Ἀριστοφάνους
μαθαίνομε ὅτι τὸ καρροτσάκι ἦταν τὴν ἐ-
ποχὴ ἐκείνη, ἓνα παιγνίδι κοινότατον καὶ
πολὺ φθνόν.

Ἀστυνομικὲς σελίδες

ΤΡΑΓΙΚΟ

ΥΠΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΑΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τὸ πλῆθος ἐσχημάτιζε οὐρὰ τὸ θρά-
ς ἐκεῖνο ἔξω ἀπ' τὰ ταμεία τοῦ «Νισὸ
Ὀρκ Πάλλας». Τριάντα πόλισμαν
προτοῦσαν τὴν τάξι, ἐμποδίζοντας τὸν
κόσμον νὰ σπάσῃ τὰ τζάμια τοῦ θεά-
τρου, τοῦ ὁποῦ ἡ ὁλόκληρη πρόσο-
ς ἔκανε νὰ λάμπῃ σ' ἐκεῖνο τὸ μέ-
ρος ὅλη ἡ 35ῃ λεωφόρος τῆς Νέας
Ὀρκης. Παρ' ὅλες ὅμως τὴς προσπά-
ειες τῶν ἀστυνομικῶν ὁργάνων, εἶ-
σαν σημεῖωθαι μικροδυστηχήματα ἐξ
ἰτίας τοῦ τρομεροῦ συνωστισμοῦ :

Μιὰ λεπτοφυὴς κοπελλίτσα εἶχε λιπο-
πνήσει, μιὰ ἡλικιωμένη κυρία ποὺ ἐ-
πασχε ἀπὸ μυοκαρδίτιδα, εἶχε πάθει
ἀπὸτομὴ κρίσι τῆς καρδιάς, κι'
ἔκανε λωποδύτης παρὰ λίγο νὰ λυντα-
σθῇ ἀπ' τὸ πλῆθος, τὴν ὥρα ποὺ συ-
ελέγηθαι ἐξαλαφρύνοντας τὴν τσέπη
ἄποιοι φουκαρά, ἡ ὁποία δὲν περιεί-
ε παρὰ μόνο τὸ ἀντίτιμο ἐνὸς εἰσι-
τηρίου ὑπερώου γιὰ τὸ μάτς τῆς θρα-
ς ἐκείνης. Γιατὶ ὅμως εἶχε μαζευτῇ δι-

αὐτὴ ἡ ἀνθρωποθάλασσα μπροστὰ
τὸ θεάτρο; Τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ προκα-
οῦσε τὸ ἐνδιαφέρον τόσο κόσμου; Ἀ-
κούσταται: Τὴ βραδυὰ ἐκείνη, ὁ πρῶτα-
θλητὴς τῆς Ἀμερικῆς Κλάρκ Σίμλινερ
πρόκειτο ν' ἀντιμετωπίσῃ σ' ἓνα μάτς
ποὺ εἶχε ἀναγγελθῇ ἀπὸ μῆνες, τὸν
ἰρλανδοὶ πρωτοπυγμάχον Μάξ Ὁ Μπρά-
τς. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ φιλάθλου κοινοῦ
ἔχε κεντηθῇ σὲ τέτοιο βαθμὸ, ὥστε οἱ
ἐπιστάτες θέσεις τοῦ τεραστίου θεά-
τρου εἶχαν πουληθῇ ἐδῶ καὶ ὁδομάδες.

Ἐν ἔμειναν γιὰ πούλημα παρὰ μερικὲς
ἐλάχιστες — θέσεις πλατείας, καὶ λίγες
θέσεις ὑπερώου. Οἱ ἐπιχειρηματίαι ὥρ-
αζαν τὸ θράδυ ἐκεῖνο. Ὑπῆρχαν ἄν-
θρωποι ποῦσαν ἀγοράσει πενήντα κι' ἐ-
κατὸ θέσεις ἐδῶ καὶ μέρους καὶ τὴς που-
οῦσαν τὸ θράδυ τοῦ μάτς ἀπ' ἔξω ἀπ'
τὸ θεάτρο στὴ δεκαπλάσια τιμὴ.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἔχει, ὡς γνωστὸν, ἀνε-
πτυγμένον σὲ βαθμὸν ἀπίστευτο τὸ ἐπι-
ρηματικὸ πνεῦμα, κι' αὐτὸ ἀκριβῶς
τοῦ δίνει τόσο ἐπαξίως τὸν τίτλον τοῦ
«ἀντιπρωταθλήτου». Παρ' ὅλ' αὐτὰ, τὴ βραδυὰ
ἐκείνη ὑπῆρξε ἄνθρωπος ποὺ ἀρνήθηκε
τὴν πούλησιν τοῦ εἰσιτηρίου του γιὰ πενήντα
ἀλλάρια, τὰ ὁποῖα τοῦ προσέφερε κά-
ποιος μανιώδης φιλάθλος ποὺ δὲν εἶχε
ἐν εὐτυχίᾳ νὰ προμηθευθῇ εἰσιτήριο γιὰ
τὸ μάτς Σίμλινερ - Ὁ Μπράτς. Καὶ εἶχε
προτιμήσει νὰ χάσῃ τὸ ποσὸν τῶν πενήν-
τα ἀλλάριων, ποὺ ἀποτελοῦσε μιὰ μικρὴ
ἐπιρροία, παρὰ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ πα-
κολουθήσῃ τὴς φάσεις τοῦ πυγμαχικοῦ
γῶνους...

Ὁ ἀδελφὸς μου τὸν ἀναγνώστη ἀπ' τὴ
κρὴ πορτίτσα τῶν παρασκηνίων, πρὸς
τὰς καμαρίνας τῶν ἡθοποιῶν, ὅπου ἐτοιμα-
νοῦσαν οἱ δύο πρωταθλητὰ τοῦ μπόξ,
τὸ μάτς ποὺ ποὺ ἔδινε σ' ἓνα ἀπ' τοὺς
τὸν τίτλον τοῦ παγκοσμίου πρωταθλη-
τοῦ. Σ' ἓνα καμαρίνι ἐρῶντο, φωτισμέ-
νῳ ἀπλῶς, ὁ ἰρλανδοὺς Ὁ Μπράτς, πε-
ριγυρισμένος ἀπ' τὸν προπονητὴν του
καὶ τοὺς βοηθοὺς του, μιλοῦσε σ' ἓνα
μικρὸ δημοσιογράφον ποὺ τὸν ἀκούγαν
ἐκπροσώχῃ κι' ὅλο σημειῶναν στὰ καρ-
τὶ τους:

—Ἐγὼ πολλὰς ἐλπίδες νὰ νικήσω... Ὁ
ἀντιπαλός μου θέσαια εἶναι δυνατός, ἔλλα
πῶς ὅτι τὸν τίτλον τοῦ πρωταθλητοῦ
τοῦ κόσμου θὰ τὸν κερδίσω ἐγώ...

Οἱ δημοσιογράφοι σημειῶναν, ἀλλὰ μέ-
τους οὔτε πίστευαν, οὔτε κι' ἤθελαν

—Ἐγὼ πολλὰς ἐλπίδες νὰ νικήσω... Ὁ
ἀντιπαλός μου θέσαια εἶναι δυνατός, ἔλλα
πῶς ὅτι τὸν τίτλον τοῦ πρωταθλητοῦ
τοῦ κόσμου θὰ τὸν κερδίσω ἐγώ...

Οἱ δημοσιογράφοι σημειῶναν, ἀλλὰ μέ-
τους οὔτε πίστευαν, οὔτε κι' ἤθελαν

—Ἐγὼ πολλὰς ἐλπίδες νὰ νικήσω... Ὁ
ἀντιπαλός μου θέσαια εἶναι δυνατός, ἔλλα
πῶς ὅτι τὸν τίτλον τοῦ πρωταθλητοῦ
τοῦ κόσμου θὰ τὸν κερδίσω ἐγώ...

Οἱ δημοσιογράφοι σημειῶναν, ἀλλὰ μέ-
τους οὔτε πίστευαν, οὔτε κι' ἤθελαν

—Ἐγὼ πολλὰς ἐλπίδες νὰ νικήσω... Ὁ
ἀντιπαλός μου θέσαια εἶναι δυνατός, ἔλλα
πῶς ὅτι τὸν τίτλον τοῦ πρωταθλητοῦ
τοῦ κόσμου θὰ τὸν κερδίσω ἐγώ...

Οἱ δημοσιογράφοι σημειῶναν, ἀλλὰ μέ-
τους οὔτε πίστευαν, οὔτε κι' ἤθελαν

Τοῦ Ἰουλίου Χάρισσον

ΝΟΚ-ΑΟΥΤ

Ὁ προπονητὴς πλησίασε τὸν μπόξερ
καὶ τὸ δώσε τὸ γράμμα. Ἐκεῖνος, μό-
λις εἶδε τὸ γραφικὸν χαρακτήρα, ἔκα-
νε μιὰ γκριμάτσα, σὰν χαϊδεμένο παι-
δι καὶ μονολόγησε:

—Οὐφ... Πάλι αὐτὴ...

Ἄνοιξε τὸ γράμμα μὲ βαρυστημέ-
νες κινήσεις, διάβασε τὴς λίγες γραμ-
μὲς του, κι' ὕστερα σηκώθηκε.

—Ποῦ πᾶς; Τρελλάθηκες; Τὸν ρώ-
τησε ὁ προπονητὴς τοῦ ἀνήσυχτα.

—Μιὰ στιγμή, Λάουρενς... Εἶν' ἀνά-
γκη νὰ τελειώσω πιά μιὰ γιὰ πάντα...

Ὁ πρωταθλητὴς θυγῆκε ἀπ' τὸ καμα-
ρίνι του, προχώρησε στὸ διάδρομο, ἔ-
στριψε ἀριστερά, μπῆκε σ' ἓνα διά-
δρομο σκοτεινότερο καὶ σταμάτησε
μπροστὰ σὲ μιὰ ψηλὴ κυρία ποὺ τὸν
περίμενε. Τὸ πρόσωπό της ἦταν μισο-
κρυμμένο πίσω ἀπὸ ἓνα μαῦρο βελάκι.

Φοροῦσε μιὰν ὑπέροχην ἐρμίναν κι' ἔ-
χονε γύρω της μιὰν ἐξωτικήν εὐωδιά
ἀπὸ ἡλιότροπιον.

—Μὲ ζήτησες; τῆς εἶπε κάπως ἀπό-
μα ὁ Σίμλινερ, χωρὶς νὰ τὴν καλη-
σπερίσῃ.

—Ναί, Κλάρκ... Σὲ ζήτησα... Ἦθελαν
νὰ σε δῶ μιὰ φορά ἀκόμα...

Ἡ φωνὴ της ἦταν ζεστὴ κι' ἡχοῦσε ὁ-
μοια μὲ τὰ «γκόγκ» τῶν μεγιστάνων τῆς
Ἀνατολῆς...

—Ὡραία... Μὲ εἶδες... Γεῖα σου τώρα...

Κι' ὁ Σίμλινερ ἔκανε νὰ φύγῃ. Ἐκείνη
τὸν κράτησε μὲ μιὰ κίνησιν σχεδὸν παρα-
κλητικὴν:

—Στάσου... Μὴ φύγῃς ἀκόμα... Νὰ δῶ
μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια σου ποὺ δὲν θὰ τὰ
ἐξαναδῶ...

Ὁ πρωταθλητὴς τῆς ἀπομάκρυνε ἡρε-
μα τὰ χέρια.

—Ἀκούσε Σάρρα... τῆς εἶπε. Ἀσκημὴ
ὥρα διάλεξες γιὰ νὰ μοῦ κάνῃς ἐρώτα...
Σὲ λίγο θ' ἀρχίσῃ τὸ μάτς... Ἀσε με...

Πρέπει νὰ πάω νὰ ἐτοιμαστῶ...

—Δὲν σ' ἀφίνω, γιὰτ' εἶναι ἡ τελευταία
φορὰ ποὺ σε βλέπω... Ἀκούσε; Ἡ τελευ-
ταία...

—Νὰ τὸ ἐλπίσω;

Τὰ μάτια τῆς γυναῖκας ἀστράψαν κά-
τω ἀπὸ τὸ βλέμμα. Ὑστερὰ ὅμως ἓνα δά-
κρυ φάνηκε νὰ κυλᾷ στὰ μάγουλά της.

—Ἐρε το... τοῦ εἶπε σχεδὸν σὰν ψιθύ-
ρισμα. Εἶσαι ὁ μόνος ἄντρας στὴ ζωὴ
ποὺ μὲ συγκίνησε θαθεῖα... Εἶσαι ὁ μόνος
ἄντρας ποὺ τοῦ δόθηκα μ' ὅλη μου
τὴν ψυχὴ κι' ὁ μόνος ἄντρας ποὺ μὲ πε-
ριφρόνησε...

—Δὲν σε περιφρόνησα, Σάρρα... Μὰ
δὲν εἶσαι λογικὴ... Ἐρεῖς καλὰ... Ἐγὼ
δὲν μπορῶ ν' ἀνῆκω σὲ μιὰ γυναῖκα...

Ἀνῆκα σ' ὅλη τὴν Ἀμερικὴ... Στὸ ἔχω
ἐξαναπῇ... Ἐγὼ θὲς ἓνα ἄντρα δικό σου,
ἀποικιστικὴν δικό σου... Μπορεῖς νὰ
θρῆς ἓνα συμβολαιογράφον ἢ ἓνα καθη-
γητὴ τῶν μαθηματικῶν... Ἐνας ἄνθρω-
πος σὰν καὶ ἐμεῖς δὲν μπορεῖ νὰ ὑποδο-
λῇ σὲ μιὰν ἀγάπην σὰν τὴ δική σου...

Ἡ φωνὴ τῆς Σάρρας ἀντήχησε θα-
υεῖα:

—Τὸ ξέρεις... Ἐγὼ δὲν σ' ἀγάπησα οὐ-
τε γιὰτ' εἶσαι πρωταθλητὴς τοῦ μπόξ, οὐ-
τε γιὰτ' εἶσαι ἀγαπῶν ὅλη ἡ Ἀμερικὴ...
Δὲν μοιάζω μὲ τ' ἀσήμαντα ἐκεῖνα κορι-
τσόπουλα τῆς Νέας Ὀρκης ποὺ δνειρεύ-
ονται τὸ φίλ σου, γιὰτὶ ξέρεις νὰ διῇς
ἀριστοτεχνικὲς γροθιές... Ἐγὼ σ' ἀγαπᾶ
μόνο γιὰτ' εἶσαι σύ... Καὶ φορτοεκφορ-
τωτῶς στὴν παραλία τοῦ Χούντσον ἂν ἦ-
σουν, πάλι θὰ σ' ἀγαποῦσαν... Δὲν τὴν ἐν-
νοώσες ὅμως τὴν ἀγάπην μου... Δὲν πει-

Αὐτοτελής ἀστυνομικὴ περι- πέτεια τῆς «Κυρίας μετὸ μαῦρο χέρι».

νὰ πιστέψουν ἓνα τέτοιο πρᾶγμα: Ὁ Μάξ
Ὁ Μπράτς ἦταν ἕνεος. Ἐνῶ ὁ Κλάρκ
Σίμλινερ ἦταν Ἀμερικανός, γέννημα καὶ
θρέμμα τῆς Νέας Ὀρκης, ἕνας ἀπ'
τοὺς ὁραίους τύπους ποὺ γλεντοῦν μὲ
γυναῖκες τὴς νύχτης στὰ καμπαρὲ καὶ ὁ

...Ο Σίμλινερ απέκρουσε όλα τα κτυπήματα με ευκίνησια πάνθηρος...

ράζει... Δεν θα σε ξαναδώ ποτέ... Αύριο θαμαι μακριά... Ήρθα απόψε για τελευταία φορά να σου ευχηθώ καλή επιτυχία και να φιλήσω τα μάτια σου.

Επῆρε τον πρωταθλητή κοντά της και τον φίλησε στα μάτια με πάθος. Ύστερα συνέχισε:

—Το φίλι στα μάτια εἶνε χωρισμός... Ἀντίο, Κλάρκ... Δεν θα με ξαναδῆς ποτέ...

Με ῥῆμα ἐλαφρό, ὀλισθαίνοντας περισσότερο, παρά περπατώντας, ἡ γυναίκα με τὴν ῥέμινα ἐξαφανίστηκε στὸ θάθος τοῦ σκοτεινοῦ διαδρόμου. Ὁ Σίμλινερ αἰσθάνθηκε κάτι σάν στιγμιαία τύφι μέσα στὴν ψυχὴ του. Ύστερα ὅμως, ἀκούγοντας τὴ βοή τοῦ πλήθους ποῦφτανε ἀδύνατη ἀπ' τὴ σάλα ὡς τὸ σκοτεινὸ διάδρομο, τὰ ἐξέχασε ὅλα, σήκωσε τοὺς ὤμους τοὺς ἀδιάφορα καὶ γύρισε τρέχοντας στὸ καμαρίνι του.

—Τί ἔγινες; τοῦ φώναξε ὁ προπονητὴς του. Ἐλα... Τὸ μάτς ἀρχίζει σὲ τρία λεπτά... Ὁ κόσμος στοιχηματίζει γιὰ τὴν ἐπιτυχία σου ἑκατὸ δολλάρια μὲ δέκα...

Ὁ πρωταθλητὴς γέλασε μὲ αὐτοπεποίθησι:

—Διάβολε... Δεν θ' ἀφήσω τὸν κόσμο νὰ χάσῃ τὰ λεφτά του...

ΤΕΛΕΙΩΤΙΚΟ ΝΟΚ - ΑΟΥΤ...

Ὅταν ὁ Κλάρκ Σίμλινερ ἐμφανίστηκε πάνω στὸ ρίγκ καὶ χαιρέτησε τὸν κόσμο, μία θύελλα ἀπὸ ζητωκραυγὲς ἀκούστηκε. Τὸ κοινὸν τῆς Νέας Ὑόρκης χαιρετοῦσε μὲ φρενιτιδὰ ἀληθινὴ τὸν λατρεμένο του ἀθλητή. Ὁ Μάξ Ὁ Μπράϊαν ἔκανε τὶς τελευταῖες του ἐτοιμασίες στὴν ἄλλη γωνία τοῦ ρίγκ. Τὸ κοινὸν τὸν εἶχε ὑποδεχθῆ λίγα δευτερόλεπτα πρὶν μὲ παγερὴ ἀδιαφορία. Μ' ὅλη του τὴν εὐγένεια, ὁ Ἀμερικανικὸς λαὸς δὲν ἐνοοῦσε νὰ συχωρήσῃ τὸν ἀναιδῆ ποῦ εἶχε τὸ θράσος νὰ σηκώῃ τὸ ἀνάντημά του μπροστὰ σ'

θησαν νὰ συνφέρουν τὸν πεσμένον ἀθλητή. Τίποτε ὅμως. Οὔτε νὸ νερό, οὔτε ὁ αἰθέρας μπόρεσαν νὰ τὸν κάνουν ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του. Τέσσαρες γιατροὶ ἀνέβηκαν στὸ ρίγκ ἀπ' τὴν πλατεῖα. Ὁ ἕνας ἀκούμπησε τὸ αὐτί του στὸ στήθος τοῦ πρωταθλητοῦ, ὁ ἄλλος τοῦ ἔπιασε τὸν σφυγμό. Ἐνα ἀδιόρατο αἱμάτινο αὐλάκι κατέβαινε ἀπ' τὸ μὴλίγγι τοῦ ἀναίσθητου πρωταθλητοῦ. Ὁ γιατρός ποῦ ἐξήταξε τὸ σφυγμό, σηκώθηκε κατὰχλωμος.

—Εἶνε νεκρός... εἶπε μόνον.

Τὸ νέο μεταδόθηκε σάν ἠλεκτρικὸς σπινθήρας σ' ὅλο τὸ θέατρο. Ὁ Κλάρκ Σίμλινερ εἶχε πεθάνει. Τὸ ἰνδαλμα τῆς Ἀμερικῆς δὲν ὑπῆρχε πιά. Ἀκούστηκαν μερικὲς κατάρες γιὰ τὸν ἀντίπαλο ποῦ εἶχε σῶσει ἐπὶ εὐκολα μιά δόξα τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ θυμὸς ὅμως τοῦ κοινοῦ μετεβλήθη σὲ πραγματικὴ λύσσα, ὅταν ἀνοίξε τὰ σκονιὰ τοῦ ρίγκ ἕνας κοντόχοντρος ἀνθρωπάκος μὲ φαλάκρα καὶ ἀπλώνοντας τὸ χέρι του στὸν ὄμο τοῦ Ὁ Μπράϊαν ποῦ στεκότανε ἀσπίσιμος σὲ μιά γωνία, τοῦ εἶπε δυνατὰ:

—Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου σὰς συλλαμβάνω...

Ὁ πρωτοπυγμάχος ἔγινε πράσινος.

—Γιατί; ρώτησε.

—Σὰς κατηγορῶ γι' ἀνθρωποκτονία ἔκ προμελέτης...

—Ἐκ προμελέτης; Δὲν σὰς ἐννοῶ... Ἐπάλαιψα μὲ ὅλους τοὺς κανόνες τῆς πυγμαχίας... Ὅπως ἐσκοτώθηκε ὁ ἀντίπαλός μου, μποροῦσα νὰ σκοτωθῶ καὶ γώ...

Ὁ ἀστυνομικὸς τοῦ ἔρριξε ἕνα τρομερὸ θλέμμα:

—Ναί, ἀλλὰ ὁ ἀντίπαλός σας δὲν εἶχε μέσ' στὰ γάντια του αὐτὰ ποῦχετε σεῖς... Καί, τραβώντας ἀπότομα τὰ γάντια τοῦ νικητοῦ ὁ ἀστυνομικὸς ἐβγάλε δυὸ θαυράτα κομμάτια μολυβίου!...

Τὸ τί ἔγινε τὴ στιγμὴ ἐκείνη, δὲν περιγράφεται. Γιὰ μιά στιγμὴ, ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλήθος ποῦ κατέκλυε τὸ θέατρο, ξεχύθηκε μανιασμένο στὸ ρίγκ, γκρέμισε τὴν ἐξέδρα, ἔσπασε τὰ σκονιὰ, καὶ παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες τῶν ἀστυνομικῶν ποῦ εἶχαν περικυκλώσει τὸν Ὁ Μπράϊαν, τὸν ἄρπαξε καὶ ἄρχισε νὰ τὸν σκίξῃ μανιασμένο. Ὁ νόμος τοῦ Λύντς ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζεται ἀγριώτατος ἐναντίον τοῦ δολοφόνου καὶ τοῦ προπονητοῦ του. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐβγάλαν τὰ πιστόλια τους. Μὲ ὑπεράνθρωπες ἀληθινὰ προσπάθειες, κατάρθωσαν ν' ἀποσπᾶσουν τοὺς δύο ἀντρες μισοπεθαμένους ἀπ' τὰ νύχια τοῦ ἐξαγριωμένου πλήθους, καὶ νὰ τοὺς τραβήξουν πρὸς τὰ παρασκήνια. Τὸ πλήθος σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἔπαυε νὰ φωνάζῃ:

—Εἰς θάνατον ὁ δολοφόνος...

—Λυντσάρισμα ὁ ἀτιμός...

—Θάνατος... Θάνατος...

Ἀπ' ἐξω ἀπ' τὸ θέατρο, ὁ κόσμος ἀπειλοῦσε νὰ σπάσῃ τὶς πόρτες. Ἐφθασαν οἱ ἀντλίες, κι' ἔγιναν δυὸ ἐπελάσεις ἱππικοῦ γιὰ ν' ἀποκατασταθῇ ἡ τάξις. Καὶ μόλις, ὅστερ' ἀπὸ τρεῖς ὀλόκληρες ὥρες, κατάρθωθηκε νὰ ὀδηγηθοῦν σ' ἕνα κοινὸ νοσοκομεῖο, τραυματισμένοι σοβαρῶς, ὁ Ὁ Μπράϊαν κι' ὁ προπονητὴς του, ἐνῶ ὁ ἀτυχὸς Κλάρκ Σίμλινερ, τὸ τραγικὸ ὄθμα ἐνὸς ἀτιμοῦ μάτς, μέσα σ' ἕνα κλειστὸ αὐτοκίνητο, ἔπαιρνε, κλεισμένο σ' ἕνα φέρετρο, τὸ δρόμο τοῦ Νεκροτομείου...

ΟΤΑΝ Η ΚΑ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΧΕΡΙ ΑΓΑΠΑ...

—Μὰ σὰς λέω, κ. ἐπιθεωρητά, ὅτι εἶνε πολὺ ὀδικο νὰ κατηγορηθῇ ἕνας ἀθῶος...

—Ὅταν ὁ ἀθῶος αὐτὸς εἶνε ἐνοχος δεσποινίς;

—Παίζετε μὲ τὰ λόγια;... Ὅχι... χίλιες φορές ὅχι... Ὁ Μάξ εἶνε ἀθῶος... Εἶνε ἀνίκανος νὰ σκοτώσῃ, ὅχι ἕναν ἀντίπαλό του ἐπὶ ἀτιμα, ἀλλὰ οὔτε μιά μύιγα...

—Κι' ὅμως δεσποινίς... Ὁ Σίμλινερ σκοτώθηκε ἀπ' τὸ μολύβι ποῦ εἶχαν μέσα τὰ γάντια τοῦ Ὁ Μπράϊαν... Εἶνε ἡ

γνώμη ὁλῶν τῶν λατροδικαστῶν, πῶς μὲ κανονικὰ γάντια, τὸ μοιραῖο χτύπημα δὲ μποροῦσε ἐπ' οὐδένι λόγῳ νὰ ἐπιφέρῃ τὸ θάνατο...

—Κι' ὅμως, ἐγὼ σὰς λέω πῶς ὁ μνηστήρ μου εἶνε ἀθῶος...

—Ἀ, ὁ μνηστήρ σας; Τότε ἐξηγεῖται ἡ πεποίθησίς σας δεσποινίς... Δυστυχῶς ὅμως, δὲν εἶνε καὶ δικὸς μου μνηστήρ, κι' ἐπιτρέψτε μου νὰ μὴν ἔχω τὴν ἴδια πεποίθησι...

Ὁ παραπάνω διάλογος γινόταν τὴν ἐπομένη τοῦ τραγικοῦ μάτς, μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ Σαμουήλ Στούπφ, μεταξὺ αὐτοῦ καὶ μιάς συμπαιθητικῆς νέας ὡς εἰκοσι ἐτῶν. Ἡ νέα εἶχε τὰ μάτια τῆς δακρυσμένα, κι' ἐδάγκωνε ποῦ καὶ ποῦ τὰ μεταξωτὰ μαντηλάκι τῆς μὲ λύσσα.

—Εγὼ σὰς λέω ὅτι κάνετε μιά μεγάλη ἀδικία κατηγορώντας ἕναν ἀθῶο... Ὁ Μάξ ἦταν ἀδύνατο νὰ μεταχειριστῇ τέτοιο ἀτιμο μέσον γιὰ νὰ κερδίσῃ τὸν τίτλο τοῦ πρωταθλητοῦ τοῦ κόσμου... Καὶ θὰ σὰς τὸ ἀποδείξω...

Ἀπότομα ἡ νέα χαιρέτησε καὶ βγήκε ἀπ' τὸ ἀστυνομικὸ γραφεῖο. Ὁ ἀστυνομικὸς, ὅταν ἔμεινε μόνος του, ἀναψε ἕνα ποῦρο καὶ μονολόγησε σηκώνοντας τοὺς ὤμους του:

—Κι' ὅμως... Εἶνε τὸ μόνο καθαρὸ καὶ ἀπόλυτα δικαιολογημένο ἔγκλημα... Τί τὸ ἀπόλυτο ἀπὸ τὸ νὰ προσπαθῇ ἕνας πυγμάχος νὰ κερδίσῃ τὸν τίτλον τοῦ πρωταθλητῆ τοῦ κόσμου, μὲ ὁποιοδήποτε μέσον; Καλὰ ποῦ βρέθηκε ἐγὼ νὰ τὸν φανερῶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ. Ἄν περνοῦσε λίγη ὥρα, ἂν ἔφευγε ἀπ' τὸ ρίγκ, καὶ πετοῦσε ὠραιότατα τὸ μολύβι ποῦ γέμισε τὰ γάντια του, κι' ὕστερα ἀντεπιάστον...

Ἡ ἀνὰκρισις στὴν ὁποῖαν ὑπεβλήθη ὁ Ὁ Μπράϊαν, μόλις μπόρεσε νὰ μιλήσῃ δὲν ἔρριξε κανένα καινούργιο φῶς στὴν ὑπόθεσι. Ὁ δολοφόνος ἀρνήθηκε κατηγορηματικὰ ὅτι εὐθυνόταν ἔστω κι' ἐλάχιστα στὴ δολοφονία τοῦ ἀντιπάλου του. Ὁμολόγησε μάλιστα πῶς τὰ γάντια τοῦ μπόξ τοῦ εἶχαν φανῇ λίγο θαρεῖα τὴν ὥρα τοῦ μάτς, δὲν εἶχε ἀποδώσει ὅμως καμμιά ἰδιαίτερη σημασία σ' αὐτό. Ὁ προπονητὴς, τοῦ ὁποῖο νὰ τραῦματά ἦταν κάπως ἐλαφρότερα, εἶχε ἀρνηθῇ νὰ δώσῃ καὶ τὴν πιὸ μικρὴ κατάθεσι.

Μετὰ τρεῖς μέρες ὅμως, ἕνα γεγονὸς ἦρθε ν' ἀναστατώσῃ τὴ Νέα Ὑόρκη: Ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο ὅπου νοσηλεύονταν, εἶχε ἐξαφανισθῇ μυστηριωδῶς ὁ προπονητὴς τοῦ Μάξ Ὁ Μπράϊαν. Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ ποῦ τὸν ἐφύλαγαν εἶχαν θρεθῇ κοιμισμένοι ἀπὸ ἰσχυρότατη δόσι μορφίνης στὰ πόδια τοῦ κρεββατοῦ τοῦ, κι' ἀπάνω στὸ ποικαμῖσο καθενὸς εἶχε βρεθῇ ἀποτυπωμένο ἕνα μικροσκοπικὸ μαῦρο χέρι.

Ἡ ἀστυνομία ἔγινε ἄνω - κάτω. Ἐκατοντάδες ἀστυνομικῶν ἐξαπελύθησαν σὲ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Ἀμερικανικῆς μεγαλουπόλεως. Ὁ Σαμουήλ Στούπφ, στὸν ὁποῖον εἶχε ἀνατεθῇ ὁ φάκελλος τῆς ὑποθέσεως, διηύθυνε αὐτοπροσώπως τὴν ἔρευνα γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ ἐξαφανισθέντος. Δὲν κατάρθωσε ὅμως ν' ἀνακαλύψῃ τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι τὴν ἡμέρα τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ προπονητοῦ, ἕνα μαῦρο αὐτοκίνητο ἐστάθμευσε σὲ μιά ἔρημη πάροδο κοντὰ στὸ νοσοκομεῖο, ὅτι ἕνας διαβάτης εἶχε δὴ νὸ μπαίνουν μέσα σ' αὐτὸ ἕνας ἀνθρωπος ποῦ κούτσαινε καὶ μιά ψηλὴ κυρία κομποτάτη...

Τὸ πρῶτ τῆς ἐπομένης ἡμέρας, ὁ Σαμουήλ Στούπφ ἐδέχθηκε πάλι στὸ γραφεῖο του τὴν ἐπίσκεψι τῆς μνηστῆς τοῦ Ὁ Μπράϊαν:

—Κύριε ἐπιθεωρητά, εἶπε στὸν ἀστυνομικὸ μόλις μπήκε. Ἐγὼ νὰ πληροφορηθῶ πολλὰ πράγματα τὴν ἀστυνομία...

—Νὰ τ' ἀκούσουμε, κύριε θηλυκὲ Σέρλοκ Χόλμς...

—Ἡ γυναίκα αὐτὴ, κ. ἐπιθεωρητά, εἶνε τριγυρισμένη ἀπὸ μυστήρια... Μέσα στὴν κάμαρά τῆς βρέθηκε αὐτό...

Ἡ νέα ἐβγάλε ἀπ' τὸ τσαντάκι τῆς ἕνα μαῦρο ταμπὸν καὶ μιά μικρὴ σφραγιδοῦλα μὲ χαραγμένο ἀπάνω τῆς ἕνα μαῦρο χέρι... Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ μπήκε ἕνας πόλισμαν κρατώντας ἕνα γράμμα.

—Κατεπεῖγον... Γιὰ σὰς κ. ἐπιθεωρητά...

Ὁ Σαμουήλ Στούπφ ἀνοίξε τὸ γράμμα, εἶδε πῶς ἦταν κάτω - κάτω σφραγισμένο μ' ἕνα μαῦρο χέρι, σάν καμωμένο ἀπ' τὴ σφραγιδα ποῦ εἶχε μπροστὰ του, καὶ διάβασε:

«Ἡ μικρούλα ἔχει δική... Πιστέψτε τὴν... Ἀγαπάει, καὶ μὲ τὴ δύναμι τῆς ἀγάπης τῆς, μπόρεσε νὰ ἀνακαλύψῃ ἐκεῖνο ποῦ δὲν κατάρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ ὀλόκληρη ἡ ἀστυνομία τῆς Νέας Ὑόρκης. Ναί, ὁ Μάξ Ὁ Μπράϊαν εἶνε ἀθῶος. Τὸν Κλάρκ Σίμλινερ δὲ τὸν ἐσκοτώσε κείνος, ἀλλὰ ἐγώ...»

Ἰσως νὰ σὰς φανῇ παράξενο κ. ἐπιθεωρητά. Κι' ὅμως, εἶνε ἀληθινὸ: Ἐγώ, ἡ γυναίκα ποῦ δὲν ἀγάπησα ποτὲ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ χρῆμα, τὴ φορά αὐτὴ ἀγάπησα κι' ἕναν ἄνδρα... τὸν Κλάρκ Σίμλινερ. Τὸν γνώρισα στὸ σπῆτι μιάς κυρίας γνωστῆς μου — τῆς κυρίας τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ Ἐμπορίου — καὶ τοῦ συστήθηκα μὲ τ' ὄνομα ποῦ ἤμουν γνωστὴ στὴν ἀριστοκρατία τῆς Νέας Ὑόρκης: Σάρρα Βίγκερθ. Τὸν ἐλάτρεψα ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ. Καταλαβαίνετε βέβαια τί ἐπικίνδυνη γιὰ τὴ σταδιοδρομία μιάς γυναίκας σάν καὶ μένα εἶνε μιά τέτοια ἀγάπη...

Εὐτυχῶς ὁ Κλάρκ θέλησε ὁ ἴδιος νὰ μὲ σώσῃ... Νὰ μὲ σώσῃ καταδικάζοντας ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτοῦ του... Δὲ θέλησε οὔτε μιά στιγμὴ ν' ἀφοσιωθῇ στὸν ἔρωτά μου. Ἦταν ἕνα παραχαϊδεμένο καὶ κακομαθημένο παιδί, ποῦ φτερούγιζε ἀπὸ γυναίκα σὲ γυναίκα, ὅπως φτερουγίζει ἡ πεταλούδα γύρω ἀπ' τὴ φωτιά... Στὸ τέλος ἔκαψε τὰ φτερά του... Ποῖος τοῦ φταίει ὅμως;... Ὅταν εἶδα πῶς ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν

ἔχω μόνο δικὸν μου, ἀποφάσισα νὰ στερῶ κι' ἀπ' ὅλες. Δὲν ἤθελα ὅμως νὰ πεθάνῃ κοινά, μ' ἕνα μαχαίρι στὰ καρδιά ἢ μὲ λίγες στάλες ἀρσενικοῦ σὲ στομάχι. Ἦθελα νὰ πεθάνῃ νικημένος, σὲ τὸς ὁ αἰώνιος νικητῆς καὶ στὸν ἀθάνατο καὶ στὸν ἔρωτά... Γέμισα τὰ γάντια τοῦ ἀντιπάλου τοῦ μὲ μολύβι καὶ λὴ πρὶν ἀρχίσῃ τὸ μάτς, πήγα ν' ἀποχαλίσω τὸν ἀγαπημένο μου, ποῦ σὲ λὴ θάταν νεκρός... Τὸν φίλησα γιὰ τελευταία φορά στὰ μάτια καὶ κατέβηκα σὲ πλατεῖα. Μὲ καρδιά ποῦ, πιστέψτε με, τρεμε, παρακολοῦθησα τὶς φάσεις τοῦ σουντόμου αὐτοῦ μάτς. Ὅταν τὸν εἶδα πέφτῃ νεκρός, βγήκα ἀπ' τὸ θέατρο σὲ πίζοντας τὰ μάτια μου...

Ἦθελα νὰ φύγω ἀμέσως ἀπ' τὴ Νέα Ὑόρκη. Μοῦ ἔμενε ὅμως κάτι νὰ τελευτώσω: Ἐπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ φυγαδίσθῃ ὁ προπονητὴς τοῦ Ὁ Μπράϊαν, ποῦ εἶχε ἀναλάβει νὰ μὲ βοηθήσῃ τόσο σὲ ὑπόθεσι, δίνοντάς μου μιά ὥρα πρὸ τῶν μάτς, τὰ γάντια ποῦ θὰ φοροῦσε ὁ ἀντίπαλός του Κλάρκ, ἀντὶ μερικῶν χιλιάδων δολλαρίων... Τώρα ὁ προπονητὴς εἶνε μακριὰ ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ...

Φεύγω κι' ἐγώ. Θὰ πάω μακριά, σὲ Ἀνατολή, γιὰ νὰ κρύψω τὸν πόνο τῆς πληγωμένης μου καρδιάς... Ἡ Σαμουήλ μὲ καλεῖ γιὰ μιά ὑπόθεσι μεγάλης σημασίας, ποῦ ἴσως ἀναστατώσῃ τὴν ἐθνὴ πολιτικὴ, φέρνοντας σὲ νέα διάσφασις τὴν Κίνα μὲ τὴν Ἰαπωνία. Ὅμως, πρὸς τὸ ὅπου κι' ἂν πάω, δὲ θὰ ἐξέχασω τὸν ἄνδρα, τὸ μοναδικὸ ἄνδρα ποῦ γάπησα στὴ ζωὴ μου. Τὸν ἄνδρα ποῦ μερὴς μαζί του, στὸν ἄλλο κόσμο, τὴν χὴ μου, καὶ ποῦ εἶχε τὴν ἀσυγχώρητη λαφρότητα νὰ νομίσῃ πῶς μποροῦσε παίξῃ μὲ τὸν ἔρωτά τῆς...

...Κυρίας μὲ τὸ μαῦρο χέρι...

ΙΟΥΛΙΟΣ ΧΑΡΙΣΣΟΣ

ΤΕΛΟΣ

...Ὁ προπονητὴς εἶχε ἀπαχθῇ μ' ἕνα αὐτοκίνητο ποῦ στάθμευε στὴ γωνία...

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ ΚΑΔΙΣ-ΑΤΛΑΝΤΙΣ

— Ἀρχιμηνιά, κι' ἀρχιχρονιά, κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος... εἰς τὴν Εὐρώπῃν ἅπασαν πίπτει χιὼν ἀφθόνως... μοιράζουν βοθήματα στοὺς ἀτυχεῖς ἀπόρους... λέγουν πὼς θὰ μᾶς θάλουνε κάτι καινούργιους φόρους, ἵγουν θράσε μέσ' στοὺς ὄρους τῆς ζωῆς τῆς ἐν Ἑλλάδι πού σ' ἀλλάζουνε τὴν πίστι, καὶ σοὺ θγάζουνε τὸ λάδι!

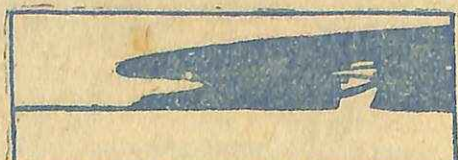
— Ἅγιος Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία... ὁ Κεραινὸς πού νοσταλγεῖ λιγάκι φασαρία ἐντὸς ὀλίγου ἀναχωρεῖ γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη... Ὁμως, ἂν τὰ θρῆ μανίκι θὰ περάσῃ τὸ χειμῶνα σουλατσάων στὰς Ἀθήνας καὶ ρεμβάζων στὸν Στρυμόνα!

— Θὰ πέσῃ τὸ δολλάριον, τὸ φράγκον καὶ ἡ λίρα... ὁ Βάρναλης ὁ ποιητὴς — ὦ, Μοῦσα κακομοῖρα! — εἰς Ἅγιον Εὐστράτιον πού εὐρέθῃ ἐξ ἀπίνης, ἐσκέφθῃ καὶ κατέληξεν εἰς ἀπεργίαν πείνης... Τὸν ρωτοῦνε — «Τί θὰ γίνῃς;» — Θὰ πεθάνῃς ὀρισμένως!... Καὶ ὁ ποιητὴς τοὺς λέει: — «Εἶμαι σκληραγωγημένος!»

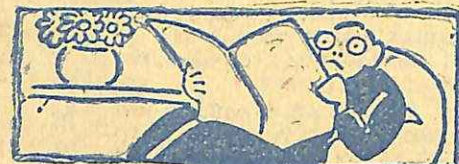

— Εἰς νέος αὐτοκτόνησε μὲ μιὰ ὀκτὶ κινίνο... ὁ Χόαρ τὰ θρεμένα του ἐπῆρεν ἐν Λονδίνο... ἐγκυμονεῖ ἡ κατάσταση κινδύνους καὶ κινδύνους... ὁ Μουσολλίνι δυσφορεῖ καὶ παραμένει σύννου, καὶ τσακώνεται μ' ἐκείνους πού τοῦ λέν νὰ πάῃ πάσσο, καὶ τοὺς λέει: — «Τίς πομπές μου τότε πὼς θὰ τίς σκεπάσω!»

— Πλημμύρισαν οἱ ποταμοὶ στὴ γείτονα Ἀλβανία... κρυφομιλά μὲ τὰ Σοβιέτ, ὡς λέν, ἡ Ρουμανία... Οἱ Ἰταλοὶ ἐτρόμαξαν τὰς ἀγγλικὰς πιέσεις... ὁ ἐξοχώτατος Λαβᾶλ καινούργιες κάνει σχέσεις κι' ὅλο ἀλλάζει διαθέσεις, καὶ θρυλεῖται πὼς ἐν τέλει σὲ παῖσι πολὺ μεγάλο τὸν χορεύουν οἱ Φραττέλοι!...

— Κίνησις, λόγοι, πυρετός, καὶ σαματὰς μεγάλος... ἀρχίνησεν οὐτάτος τῶν ἐκλογῶν ὁ σάλος... ἄνδρες κοσμοσωτήριοι μονομαχοῦν μὲ πέννας... ὁ προτιμήσεως σταυρὸς ὠρίσθη μόνον ἕνας, καὶ λυπᾶται ὁ καθένας γιὰ τὴν τσιγκουνιά τὴν τόση, πού δὲν τὸν ἀφίνουν ὅλους πέρα ὡς πέρα νά... σταυρώσῃ!...

— Ὅχημα τροχιοδρομικὸν μὲ κάρρον συνεκρούσθη... τοῦ Καφαντάρη ἡ συμβουλὴ οὐδόλως εἰσηκούσθη... οὐδεὶς μπορεῖ ν' ἀποφανθῇ γιὰ κατὰ πού τραδῶ... καὶ πάλι σταφιδόψωμο ἐπέπρωτο νὰ φᾶμε, κι' ὅπως πάμε... κι' ὅπως πάμε, μάθετέ το ὅλοι κι' ὅλες, ἴσως φᾶμε καὶ τιμνέτο καὶ καρφιά καὶ μετζεσόλες!...

— Χωρὶς κανένα σύστημα καὶ σύνεσιν καθόλου, φτιάνουν τὰ πεζοδρομια Σταδίου καὶ Αἰόλου, καὶ τοὺς πυκνοὺς ἐορταστάς μεγάλως ἐνοχλοῦνε γιὰτὶ συχνὰ σκοντάθουνε καὶ πέφτουν καὶ χτυποῦνε κι' ἂν δὲν ἦταν μέρες ποῦναί ἴσως — μὰ τῇ ἀληθείᾳ — τὼν μωρῶν μας ἀρμοδιῶν νὰ θλαστήμαγαν τὰ θεῖα!...

— Μιὰ νέα ἡτοκτόνησεν προχθὲς περὶ τὸ δεῖλιν... θὰ γίνουν λαχανόκηπος τοῦ Ὀλυμπίου οἱ στῖλοι, κι' ἂν ὄχι, εἰς τὸν ὥρον τους, χωρὶς ἀστεία ὅμως, νέον μεγάλον Στάδιον θ' ἀνεγερθῇ συντόμως... κι' ἕνας, κάπως ἀποτόμως, ἐψιθύρισε μὲ λύπη: — «Ὅλα τάχεις θρὲ Μαριόρα, μόνον ὁ φερετζὲς σοῦ λείπει!»

— Αἰθίοπες εἰσέβαλον ἐντὸς τῆς Ἑρυθραίας... τρεῖς εὐζώνοι ἐσφάγησαν πρὸς χάριν μιᾶς ὥραιας... γίνονται πάντα ταραχαὶ στοὺς δρόμους τοῦ Καίρου... ἴσως καὶ μᾶς ἀφήσῃ γιὰτὶ ἡ Σούδα τοῦ Φαλήρου, — θρίαμβος παλαιοῦ δνειροῦ κι' ἂν σὺ μὲν τὰς καρδίας — ὅσοι ἔχουμε ὑπ' ὀψιν τὰς τερπνάς τῆς εὐωδίας!...

Ο ΣΠΗΚΕΡ

ΟΠΙΘΗΚΑΝΟΡΟΠΟΣ

Τοῦ ἁγγλοῦ συγγραφέως Τζάκ Λούκ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

Οἱ θάμνοι καὶ τὰ ὑψηλὰ σκοῖνα τοὺς ἐξέσχίζαν ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια. Ὑγρὰ φύλλα ἀπ' τὴν νυκτερινὴν δροσιά τοὺς ἔβρεχαν τὰ ρούχα σὲ βαθμὸ πού νὰ τὰ μουσκεύουν.

Προχώρησαν ἔτσι ὡς μισὴ ὥρα. Ἀλλὰ ἡ πορεία αὐτὴ ἦταν ἐξαντλητικὴ καὶ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ φώναζαν τὸ ὄνομα τοῦ μικροῦ.

— Πέτερ!... Πέτερ!... Ἀλλὰ στίς φωνές τους μόνον οἱ γρυλλισμοὶ τῶν πιθήκων καὶ τὰ συρίγματα τῶν φειδιῶν ἀπαντοῦσαν.

Τέλος, πρῶτος μίλησε ὁ Τόμας: — «Ἄδικα χάνουμε τὶς δυνάμεις μας. Θάπρεπε νὰ ἐπιστρέψουμε στὴν καλύβα καὶ νὰ συνεχίσουμε τὴν πορεία μας αὐτή. Αὐτὰ τὰ τεράστια κρονμπουλ μᾶς κόβουν τὸν ὁρόμο ἀπαίσια. Εἶνε τὰ πιδέλεϊνὰ φυτὰ τῆς ζούγκλας. Καὶ εἶνε καὶ τόσο δυσώδη...»

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς ματαιοπονοῦμε αὐτὴ τὴν ὥρα... τὸ σκοτάδι εἶνε τόσο πυκνὸ καὶ ἡ ζούγκλα τόσο ἀγρία... Ἀλλὰ, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἐπιστρέψουμε. Ἐδῶ κοντὰ βρίσκεται κάποιον πρόχειρον καλύβι. Εἶνε γερό. Φτιαγμένο ἀπὸ κορμούς εὐκαλύπτων καὶ ἀπὸ ξερά κλαδιά ἀγριοκασιανῆς. Τόχω φτιάξει γιὰ νὰ ἔχω ἕνα καταφύγιο σὲ ὥρες κινδύνου. Πολλὲς φορές κάνοντας τὴν περιδεία μου ἀπομακρύνομαι ἀπ' τὴν μεγάλη καλύβα μου. Καὶ τὰ θηρία ὅταν εἶνε πεινασμένα γίνονται πολὺ ἀγρία καὶ ἔχουν φτερά στὰ πόδια... Δὲν προλαμβάνει κανεὶς ν' ἀναρριχθῇ σ' ἕνα δένδρον καὶ τὸν κατασπαράζουν.

— Εἶνε ἐδῶ κοντὰ; ρώτησε ὁ Τόμας ἀνυπόμονα, ἐνῶ μιὰ λάμψη χαρὰς περνοῦσε μέσα ἀπ' τὰ μάτια του.

— Οὔτε πενήντα μέτρα! — Σωθήκαμε, Γκάροον, σωθήκαμε! Γιὰτὶ τώρα μόλις ἄρχισα νὰ σκέπτομαι τὶς συνέπειες πού μπορούσε νὰ ἔχῃ ἡ τρέλα μας αὐτὴ νὰ ἐκθέσουμε τὴν ζωὴ μας βορὰ τῶν ἀγρίων θηρίων μιὰ τέτοια σκοτεινὴ καὶ βρυκολακισμένη νύχτα...

Οἱ ΠΙΘΗΚΟΙ ΠΟΥ ΓΕΛΟΥΝ

Δὲν πρόλαβε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του καὶ ἕνα φοβερὸ σὲ ἡχητικότητά, ἕνα τρομερὸ σ' ἔκτασι, ἕνα τεράστιον γέλιο ἀντήχησε μέσα στὴν γεκριτὴ ἡσυχία τῆς ζούγκλας.

Ἦταν τόσο ἀπαίσιο τὸ γέλιο αὐτὸ κι' ἔφερνε ἕνα τέτοιο ἀνατρίχιασμα σ' ἐκείνον πού τὸ ἄκουε ὥστε καὶ οἱ δυὸ ἄντρες καρφώθηκαν στὴ θέσιν τοὺς ἀκίνητοι.

— Τί εἶνε αὐτό; ρώτησε ἐντρομος ὁ σὲρ Τόμας. Βρισκόταν τόσο χρόνια στὸ νησί ἐκεῖνο καὶ εἶχε περάσει τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ζωῆς του μέσα στὴν ἀνεξερεύνητην ἐκείνην ζούγκλα. Ὡστόσο, αὐτὸ τὸ γέλιο πρῶτὴ φορά τὸ ἄκουε.

Ἦταν ἕνα γέλιο παράξενο καὶ ἀνατριχιαστικὸ μαζί. Ἕνα γέλιο πού προκαλοῦσε τὴν φρίκην σ' αὐτὸν πού τᾶκουε. Ἕνα γέλιο πού ἦταν τόσο πλατὺ καὶ πλούσιο, ὥστε ἔπρεπε νὰ προερχόταν ἀπὸ ἕνα ὑπερῶνθρωπο.

— Θεέ μου! Τί εἶνε αὐτό, τί εἶνε; ξαναρώτησε ὁ σὲρ Τόμας πιάνοντας τὸν ἐπιστάτη ἀπ' τὸ μπρόστο καὶ τραντάζοντάς τον.

Οἱ κερκοπιθήκοι! Οἱ ἀπαίσιοι κερκοπιθήκοι! ἀπάντησε ὑπόκωφα ὁ Γκάροον. Εἶνε καιρὸς νὰ προφτάσουμε νὰ μποῦμε στὴν καλύβα...

Ἦταν τόσο ἀπαίσιο τὸ γέλιο αὐτὸ κι' ἔφερνε ἕνα τέτοιο ἀνατρίχιασμα σ' ἐκείνον πού τὸ ἄκουε ὥστε καὶ οἱ δυὸ ἄντρες καρφώθηκαν στὴ θέσιν τοὺς ἀκίνητοι.

— Τί εἶνε αὐτό; ρώτησε ἐντρομος ὁ σὲρ Τόμας. Βρισκόταν τόσο χρόνια στὸ νησί ἐκεῖνο καὶ εἶχε περάσει τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ζωῆς του μέσα στὴν ἀνεξερεύνητην ἐκείνην ζούγκλα. Ὡστόσο, αὐτὸ τὸ γέλιο πρῶτὴ φορά τὸ ἄκουε.

Ἦταν ἕνα γέλιο παράξενο καὶ ἀνατριχιαστικὸ μαζί. Ἕνα γέλιο πού προκαλοῦσε τὴν φρίκην σ' αὐτὸν πού τᾶκουε. Ἕνα γέλιο πού ἦταν τόσο πλατὺ καὶ πλούσιο, ὥστε ἔπρεπε νὰ προερχόταν ἀπὸ ἕνα ὑπερῶνθρωπο.

— Θεέ μου! Τί εἶνε αὐτό, τί εἶνε; ξαναρώτησε ὁ σὲρ Τόμας πιάνοντας τὸν ἐπιστάτη ἀπ' τὸ μπρόστο καὶ τραντάζοντάς τον.

Οἱ κερκοπιθήκοι! Οἱ ἀπαίσιοι κερκοπιθήκοι! ἀπάντησε ὑπόκωφα ὁ Γκάροον. Εἶνε καιρὸς νὰ προφτάσουμε νὰ μποῦμε στὴν καλύβα...

Καὶ ἀρδάρχοντας τὸν κύριό του, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ ἄλλες ἐξηγήσεις, τὸν παρέσυρε πρὸς τὴν καλύβα.

Ἀπ' τὴν ταραχὴ του καὶ οἱ δυὸ ἄντρες ἔτρεχαν σὰν δαιμονισμένοι μέσα στὴν κατασκοτεινὴ ζούγκλα.

— Πρὸς Θεοῦ! Μὴν ξαναπάψῃς τὸν ἡλεκτρικὸ φανὸ σου! εἶπε λαχανιασμένος καθὼς ἔτρεχε ὁ Γκάροον. Θὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν ἀμέσως. Θὰ πέσουν ἐπάνω στὰ κεφάλια μας καὶ θὰ μᾶς κατακομματιάσουν.

— Μὰ δὲν βλέπω οὔτε μιὰ οπιθαμὴ μπροστὰ μου, διεμαρτυρήθηκε ὁ Τόμας. Θὰ τσακίσουμε τὰ μούτρα μας ἀπάνω σὲ κανένα παληόδεντρο.

— Μὴ σὲ νοιάξῃ, ἔερω γὼ τὸν δρόμο, ἔερω γὼ τὸν δρόμο. Ἀκολουθεῖς με τυφλά. Εὐτυχῶς βρισκόμαστε σ' ἕνα μονοπάτι πού τὸ ξέρω πολὺ καλά γιὰτὶ τῶ φτιαξά μόνος μου.

— Χα, χα! Χαχα, χαχα! Τὸ ἀπαίσιο στριγγλὸ γέλιο ἀντήχησε ἐκ νέου, πολὺ κοντήτερα τοὺς αὐτὴ τὴν φορά, σχεδὸν πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους. Συγχρόνως, ἀκούγοντοσαν τριγμοὶ κλαδιῶν πού ἐσπαζαν στίς κορυφές τῶν δέντρων καὶ ἔπεφταν χάμω μέσα σ' ἕνα δαιμονιώδη θόρυβο.

Ἦταν καιρὸς! Ἡ καλύβα δὲν ἀπῆχε παρά μερικά μόνον μέτρα. Δρασκελίσαν τὴν ἀπόστασιν μὲ μεγάλα βήματα, ἀνέβαινε τὴν πόρτα ὁ Γκάροον καὶ ἀφοῦ μπῆκαν ἀμπαρώθηκαν.

Ἦταν καιρὸς! Σὲ λίγο ὅλη ἡ καλύβα περικυκλώθηκεν ἀπὸ ἕνα κοπάδι κερκοπιθήκων πού εἶχαν σκαρφαλώσει στίς τέσσερις πλευρές τῆς καὶ στὴν ὀροφὴ καὶ γελοῦσαν, γελοῦσαν, ἀπαίσια, ἕνα γέλιο πού ἐσχωροῦσε ὡς μέσα στίς φλέβες κι' ἔφερνε ἕνα σπαρτακτικὸ ρίγος.

Ἡ καλύβα ἔτριξε ἀπὸ τὸ βάρος τους καὶ τὰ ἀπαίσια γρατζίλιασματά τους ἀπάνω στὰ κλαδιά τῶν τοιχωμάτων προημνοῦσαν τὶς ἀγριεὶς διαθέσεις τῶν τε

τραποδῶν. — Πάρτο αὐτό, εἶπε ὁ Γκάροον, δίνοντας στὸν Τόμας ἕνα δίκανο. Πρόκειται νὰ πληρώσουμε ἐδῶ ἀκριβὰ τὴν ζωὴ μας. Τὰ ζῶα αὐτὰ εἶνε τὰ πιδέλεϊνὰ πεισματάρικα τῆς ζούγκλας. Δὲν ξεκολλοῦν ἀπὸ τὸ θῦμα τους ἂν δὲν τοὺς ρουφήξουν τὸ αἷμα...

— Καὶ πὼς μᾶς ἀντελήφθησαν; — Ἀπ' τὸ φῶς τῶν ἡλεκτρικῶν φανῶν μας. Τὸ φῶς τὰ τραβᾷ σὰν μαγνήτης. Τὸ φῶς καὶ τὰ μάτια πού γυαλίζουν μέσα στὴ νύχτα... Γι' αὐτὸ καὶ ἐπιτίθενται πάντοτε τίγρεις πού τὸ βλέμμα τους μέσσει στὴ νύχτα φωσφορίζει... Δὲν εἶνε ὅμως καιρὸς γιὰ... ἐγκυκλοπαιδικὰ μαθήματα. Πρέπει ν' ἀρχίσουμε τὴν ἐπίθεσιν.

— Νὰ πυροβολήσω; ρώτησε ἀδμονῶντας ὁ Τόμας, βλέποντας τὴν στέγην νὰ κινηται ἀπὸ τὰ πηδήματα τῶν πιθήκων καὶ νὰ προβάλλουν ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς σχισμὲς τῶν κλαδιῶν οἱ οὐρὲς καὶ τὰ πόδια των.

— Ὁχι. Ὁχι! Ἐκεῖνο πού θὰ μᾶς ἔσωσε θάτανε ἂν καταρβώναμε νὰ πιάσουμε ἕνα-δυὸ οὐρὲς καὶ νὰ τὶς σκλαδῶσουμε!... Οἱ κερκοπιθήκοι θὰ νομίσουν ὅτι ἄρχισε κάποιος καυγᾶς ἀναμεταξύ των καὶ θὰ ἀρχίσουν ν' ἀλληλοσπαράζονται. Εἶνε μιὰ κακὴ συνήθειά τους πού πρέπει νὰ τὴν ἐκμεταλλευθούμε, ἂν μπορέσουμε.

— Καὶ τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ γέλιο τοὺς τρεῖς ἔβλεπε. — Ἡ φωνὴ τους. Ἡ πολεμικὴ κραυγὴ τους.

Ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ μιὰ οὐρὰ πρόβαλλε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ κενὸ τοῦ κλαδιῶν. Ὁ σὲρ Τόμας ἔκανε μιὰ χειρονομία νὰ τὴν συλλάβῃ, ἀλλὰ ἡ κίνησί του ἦταν τόσο ἀδέξια πού δὲν ἐπέτυχεν...

Μέσα στὴν τραγικὴν ἐκείνην στιγμὴν ὁ Γκάροον δὲν μπόρεσε ν' ἀποφύγῃ ἕνα μορφασμὸ γέλωτος πού τοῦδρε ἄθελα βλεπόντας τὸν Τόμας νὰ κυνηγᾷ τὶς οὐρὰς τῶν οὐρακοτάγκων... Ἀλλὰ ἀμέσως τὸ μιμνήθηκα καὶ ὁ ἴδιος καὶ σὲ λίγο καὶ οἱ δυὸ ἄντρες ἄρχισαν ἕνα κομικὸ κυνηγὸ τὸ μὲ τὶς οὐρὲς, ἐνῶ τοὺς συνόδευε τὸ ἀπαίσιον καὶ ἐξακολουθητικὸ γέλιο τῶν πιθήκων.

Πιδέλεϊνὰ κομικοτραγικὴ στιγμὴ δὲν μποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ. Ἀπ' τὸ πιάσιμο μιᾶς ἡ δυοῶν ἐξαρτῶνται ἡ ζωὴ τους. Ἀλλὰ ἦταν τόσο δυσκόλο αὐτὸ τὸ πιάσιμο.

Ἦταν ἀπὸ ἕνα ἀγῶνα μισῆς ὥρας ὁ Γκάροον ἀρπάξε δυὸ οὐρὲς σφιχτά στὰ χέρια του. Τὰ νύχια του, μεγάλα ὅπως ἦσαν ἀπὸ τὴν κακὴν περιποίησιν, βυθίστηκαν στίς λαχνὲς σάρκες τῶν οὐρῶν! Ὁ σὲρ Τόμας παίρνοντας θάρρος κατάρθε σὲ κι' αὐτὸς ἐν τέλει ν' ἀρπάξῃ μιὰ.

Καὶ τότε συνέβη κατὰ τὸ καταπληκτικόν: Τὸ ἀπαίσιο γέλιο τῶν κερκοπιθήκων ἀπτότομα σταμάτησε καὶ μεταβλήθηκε ἐν ἕνα ἐκκωφαντικὸ θόρυβον γρυλλισμάτων. Οἱ κερκοπιθήκοι εἶχαν τσακωθῇ μεταξὺ τους. Ἡ πρόρρησις τοῦ Γκάροον εἶχε πληθεύσει. Ἕνα θορυβώδες ποδοβολητὸν (ἂν εἶνε δυνατόν νὰ δομασθῇ ἔτσι ὁ θόρυβος πού ἔκαναν τὰ πόδια τῶν πιθήκων) ἄρχισε ἀπάνω στὴν στέγην τῆς καλύβης συνοδευόμενον ἀπὸ ἀπαίσιες φωνὲς πῶν καὶ οὐρῶν. Οἱ πιθήκοι ἀλληλοσπαράζοντο.

ρσαν, δαγκωνόντουσαν, χτυπιόντουσαν ύπητα... Ο ένας είχε νομίσει πως ο άλλος του επιβουλευόταν την ζωή και χυλντας άπάνω του τον δάγκωσε. Ένας λος έτρεξε εις βοήθειαν. Προσετέθη ε τρίτος. Και το άλληλοσπάραγμα γε-εεύθηκε.

Ο Γκάροον ήξερε καλά τις συνήθειες ν άλλόκοτων αυτών πλασμάτων. Έκει ν φιλιόντουσαν, δέρνονταν κι' εκεί πού αιζαν σκοτωνόντουσαν. Άρκοισε νά δο-μιά άφορμή.

Κι' ή άφορμή αυτή είχε δοθί από τους δ άντρες της καλύθας πού μέσα στην όγνωση τους είχαν τον θάρρος νά αντι-τωπίσουν με καρτερία την φοβερήν αυ-ν επιδρομή των κερκοπιθήκων.

Η πάλη και το άλληλοσπάραγμα διήρ-σε επί μισή περίπου ώρα, κατά την ήρκεια της οποίας ο σέρ Τόμας και ο άρσον έμειναν σφιγμένοι ο ένας κον-στόν άλλο, σιωπηλοί και άνήσυχoi.

Κατόπιν, άπτόμα, έγινε μιά μικρή σι-ή. Τά πηδήματα των πιθήκων άπάνω ήν στένη έπαψαν, οι φωνές σταμάτησαν ή οι γρυλλισμοί έσθυσαν.

—Τί νά συμβαίνει; ρώτησε ο Τόμας με ν έλπιον στήν καρδιά.

—Θά φύγουν! Θά φύγουν! άπάντησε μιά λάμψη θριάμβου στα μάτια ο επι-ήτης.

Ένα άνατριχιάστικό τσιριχτό άντήχη-μέσα στην νεκρική σιγή της ζούγκλας. —Είπε ο άρχηγός των! Δίνει το σύν-μα της άναχώρησεως, έξηγησε ο Γκά-ον.

Πράγματι, έτσι ήταν... Γιατί σέ λίγο πιθήκοι πήδησαν όλοι κάτω άπ' την λύθρα και έφευγαν ένας-ένας, σάν σέ ρέλασι, ο ένας πίσω άπ' τον άλλο, με κεφαλής τον άρχηγό τους.

Γώρα το άπαίσιο γέλιο το είχαν άντι-ταστήσει κάτι μικρές υπόκωφες φωνές ή έπανελαμβάνοντο κατά άραιά χρο-ά διαστήματα. Ήταν οι φωνές των ταρχηγών της «πιθήκοπορείας» πού ταροοούνταν μεταξύ των γιά τον δρό-πο πού έπρεπε ν' άκολουθήσουν.

Οι πιθήκοι έφευγαν! Οι πιθήκοι έφευ-ν!... Ο σέρ Τόμας και ο Γκάροον ει-ν σωθή!

Ο ΠΙΘΗΚΟΣ ΜΕ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Ο γιατρός Τζέκινσον δέν χρειάστηκε λην ώρα γιά νά άντιληφθί το μέγε-; της συμφορας πού είχε πλήξει την οί-γένεια του σέρ Τόμας.

Όλοι οι άνδρες της άποστολής του πε-αναν τώρα τις διαταγές του. Οι δύο γνεείς πού είχαν μαζί τους έτρεμαν... και τω όντι το θέαμα πού παρουσιαζό-ν στα μάτια όλων ήταν άπό τά πιό κνια και πιό τραγικά της ζούγκλας. Επάνω σ' ένα πανύψηλο και τεράστιο πάχος δέντρο, ένας άγριωπός πίθη-; , όγκώδης, δασύτριχος, ήράκλειος, ατούσε στην άγκαλιά του τον μικρό τερ!

Το άσπρο άντικείμενο πού κρατούσε ν χέρια του ήταν ο Πέτερ, το αγαπη-ο παιδι του σέρ Τόμας, το αγαπημένο δρι της Μύριελ, το άπερίσκεπτο παιδι ή ήθελε νά τά μάθι και νά τά διή δλα!.. Όλη την νύχτα — τους βεβαίωσεν ή ήρη — τον κρατούσε στην άγκαλιά του πίθηκος. Και όλο τον έσφιγγε και όλο τυραννούσε, γιατί ο Πέτερ δέν έπαυε βγάξή μικρές άπελπιστικές κραυγές νά καλή σέ βοήθεια... Όλη την νύ-η ή μαύρη υπηρέτρια, με την όποια αν ελσχωρήσει μέσα στο δάσος, άκου- τις σπαρακτικές φωνές του Πέτερ... ως ότου, κατάκοπη άπό την άγωνία την κούρασι, λιποθύμησε...

Ήταν φανερό ότι ο πίθηκος τυραν-σε τον Πέτερ, προσπαθώντας νά τον η νά έμψυχήσιν στην άγκαλιά του. Με ττρόπον αυτόν θά μπορούσε νά του κήξη το αίμα σταγόνα σταγόνα, όταν

ήθελε. Άν του άνοιγε πληγή με κανένα αίχμηρό άντικείμενο ήξερε πως ύπήρχε πιθανότερο άπό την πληγή νά φύγι το περισσότερο αίμα του θύματός του... Γι' αυτό, το βασάνιζε γιά νά του επιφέρη τον θάνατο βαθμίδον και νά μην ζημει-ωθί ούτε μιά σταγόνα!

Είπε καταπληκτικό το γεγονός ότι και στα ζωά αυτά άκόμη, τά άλογα και κτη-νώδη, το ένστικτο του συμφέροντος ει-νε τόσο βαθειά ριζωμένο και τά ώθει ώ-ρισμένες στιγμές στο νά σκέπτονται σ' αν ανθρωποι.

—Είπε καιρός νά επιτεθούμε! είπε κά-ποιος άπ' τους άνδρες της άποστολής στον Τζέκινσον άδημονώντας.

—Δέν πρέπει νά μάς σκοτώσιν το παι-δί, είπε ένας δεύτερος.

—Κάθε λεπτό πού περνά κοστίζει τον θάνατο στον μικρό Πέτερ, έπενέθη ένας τρίτος.

Άλλά ο Τζέκινσον φαινόταν διστακτι-κός. Μέσα στο μυαλό του, σιωπηλά και φρόνιμα, σχεδίαζε τον τρόπο με τον ό-ποιο θάπρεπε νά επιτεθούν κατά του πι-θήκου. Τον καλύτερο τρόπο...

Και τον καλύτερο αυτόν τρόπο δέν τον εύρισκε γιατί πρώτη φορά στη ζωή του παρουσιαζόταν ή περίπτωση νά συλ-λάβη ζωντανό έναν πίθηκο, χωρίς νά τον άναγκάσιν ώστόσο νά πετάξη χάμω το παιδί!

Γι' αυτό, αν άπάνω στην ταραχή της φυγής του ο πίθηκος, θεωρούσε μάταιο

και επιζημίο νά κρατά άκόμη το παιδι μαζί του, θά το πετούσε χάμω και το παιδι θά σκοτωνόταν!

Η έσχάτη πλάνη τότε θ' απέβαινε χεί-ρων της πρώτης.

Ευτυχώς ή άποστολή είχε μαζί της δι-χτυα.

Ετοιμάστε τά δίχτυα! διέταξε άποφα-σιστικά ο Τζέκινσον. Πρέπει νά περιβάλ-λουμε όλόγυρα το δέντρο με δίχτυα, ά-φοι πρώτα κόψουμε μερικά τριγυρινά δέντρα.

Και έξηγησε στους άντρες της άποστο-λής το σχέδιό του.

Θά έκοθαν κατ' άρχάς πολλά δέντρα πού βρισκόντουσαν γύρω άπ' το δέντρο όπου έμενε ο πίθηκος. Έτσι άφοι έλευ-θερωνόταν ο τόπος και το δέντρο έμενε άπομονωμένο τελείως άπό τά γύρω δέν-τρα, εις τρόπον ώστε ο πίθηκος νά μην υπορρί πιά νά πηδήσιν σέ άλλο γειτονικό, θά έστειναν άπό κάτω τά δίχτυα και θ' άνάγκαζαν τον πίθηκο με διάφορους τρό-πους νά πηδήξιν κάτω.

—Όλοι μαζί λοιπόν, παιδιά, έμπρός! Και χωρίς πολλές φασαρίες γιά νά μην τρώαζουμε τον πίθηκο κατέληξε έν συμ-περάσματι ο γιατρός Τζέκινσον. Ο κα-θείς μας θά πάρη άπό μίαν άξινη κι' ένα πριόνι και θ' άναλάβη άπό ένα δέντρο.

—Ναι, όλοι μαζί, φώναξε ο Κρίπ, ένας άπό τους πιό γενναίους άνδρες της άπο-στολής.

—Όχι, όλοι. Όχι! τον διέκοψεν ο Τζέ-κινσον. Οι μισοί θά πάνε γιά νά κόψουν τά δέντρα και οι άλλοι μισοί γιά νά στή-σουν τις σιηνές και ν' άνάψουν μιά μεγά-λη φωτιά. Κατά πάσαν πιθανότητα, θά διανυκτερεύσουμε έδω. Και τά άγρια θη-ρία δέν άστειεύονται.

—Σ' αυτή την περιοχή συχνάζουν οι άγριοθούβαλοι, παρετήρησεν ένας άπό τους ίθαγενείς. Ένα κοπάδι νά πέρη έ-πάνω μας, θά μάς τά κάνη ρημαδιό.

—Γιατί ή φωτιά άς μην άργήσιν ν' ά-νάψη. Προσέχτε γύρω-γύρω νά κάμετε χαντάκι γιά νά μην έχουμε κανένα ά-πρόοπτο πυρπολήσεως όλου του δάσους.

Οι άντρες της άποστολής μοιράστηκαν την δουλειά και σέ λίγο το βαρύ και επί-πονο έργο άρχισε.

Στο μεταξύ ο πίθηκος, άπάνω στο δέν-τρο, παρέμενε άκίνητος, έξακολουθώντας νά κρατά στην άγκαλιά του τον μικρό Πέτερ πού ήταν άκόμη λιπόθυμος, με τά χέρια ριγμένα άδρανή στο πλάι του σώ-ματός του και το κεφάλι πρós τά πίσω.

Ήταν ευτύχημα πού δέν είχαν άνακτη-σει άκόμη τις δυνάμεις του γιανι άν την στιγμή εκείνη άναγνώριζε τους άνδρες της άποστολής θ' άρχιζε νά καλούσε σέ βο-ήθεια και θά προσπαθούσε ν' άπαλλαγί, πράγμα πού θά άγανακτούσε τον πίθη-κο, ο όποιος στο τέλος ίσως και νά τον έξοχιζε!...

Όστόσο ή άποστολή δέν είχε μόνον τον σκοπό νά σώσιν τον μικρό Πέτερ αλλά και νά βρην τον πατέρα του Τόμας, ο ό-ποιος άσφαλώς εκείνη την στιγμή, πε-ριπλανηθείς μέσα στην ζούγκλα, θά είχε άμεσον άνάγκην βοήθειας.

Άν ήταν άλλος στην θέσι του Τζέκιν-σον εύκολα θά πελάγωνε και θάχανε την ψυχραιμία του.

Άλλά ο γιατρός ήταν άπό τους ανθρώ-πους εκείνους πού τίποτε στον κόσμο δέν εινε ίκανό νά τους τρομάξη, νά τους σα-σίσιη και νά τους κάμη νά πάρουν μίαν άπόφασι έσπευσμένη, πρόχειρη και διό-λου μελετημένη.

Ο Τζέκινσον, άφοι ζύγισε καλά την κατάσταση, έβγαλε το συμπέρασμα πως έπρεπε εκείνο κύλας το βράδυ, προτού άκόμη νυχτώσιν, νά δοθί μιά όποιαδήπο-τε λύσις στο ζήτημα της συλλήψεως του πίθήκου και της άπελευθερώσεως του Πέ-τερ.

(Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ)

«Οί άστέρες»

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Θά γινή την Πρωτοχρονιά στο Λονδίνο.

Ήρά γε νάναι... κωμική σάν τον συν-θέτη της ή μουσική αυτή πού τόσον ένα-γωνίως περιμένει νά την άκούσιν ο κό-σμος;

Ο ΑΝΡΥ ΓΚΑΡΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΣΧΟΛΙΕΣ ΤΟΥ.

—Πώς προτιμώ νά περνώ τον καιρό μου; άπήντησε ο Άνρϋ Γκαρά σ' ένα ξε-νο δημοσιογράφο πού του υπέβαλε το παραπάνω ερώτημα. Άπλούστατα: Παί-ζοντας με τον μικρό γιού μου πού έφέτος μόλις έκλεισε τους έννιά μήνες του. Μό-νο μ' αυτόν περνά πιό ευχάριστα τις έ-λεύθερες ώρες μου... Κι' έπειτα, όταν θα-ρεθώ, με το κυνήγι, το μπρίτς και τελευ-ταία... με την γυναικα μου!

Νά σύζυγος, νά μάλαμα!

ΕΝΑΝ ΚΑΚΟΥΡΓΟ ΚΙ' ΕΝΑΝ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ!

Γύρω άπό τά διάφορα στούντιο του Χόλλυγουντ περιδιαβάσει καθημερινώς ένας άλλόκοτος όγκος ανθρώπων, οι ό-ποιοι περιμένουν, πάντοτε περιμένουν νά τους προσλάβουν. Οι άνθρωποι αυτοί, προικισμένοι άπό την φύση με ιδιότροπες φυσιογνωμίες, άλλος άγριωπής, άλλος κτηνώδης, άλλος ήλιθιά, έλπίζουν πάντα νά τους άνατεθί κάποιος ρολάκος και νά ζήσουν άξιοπρεπώς γιά λίγον καιρό, ως ότου τους προσλάβη μιά άλλη έται-ρεία γιά «ένα φεγγάρι» και ούτω καθ' έ-ξης.

—Έναν κακούργο κι' έναν εισαγγε-λέα! διατάσσει ο σκηνοθέτης στους βοη-θούς του μιά μέρα.

Η διαταγή διαβιβάζεται άπό στόμα-τος σέ στόμα και φτάνει ως τον συρφετό των «άνθρώπων με τη φυσιογνωμία» πού

ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟ

Ο ήμπερσάριος του διάσου ποικιλιών στο γίγαντα πού του ζητάει δουλειά! Δι-ατεινεσθε, λοιπόν, έτι είσθε γίγας. Έχε-τε, έμω, και κανένα πιστοποιητικό πού νά το άποδεικνύη αύτό!

Η Άννυ Χούντσον ένα άπό τά συμπαθητικώτερη «άστέρια» πού άνατέλλουν τώρα.

περιμένουν έξω άπ' το στούντιο. Και τότε άρχίζει ή άτέλειωτη παρέλα-σίς των μπροστά στην είδική έπιτροπή, ή διαλογή και ή έκλογή.

Μέσα σέ 200 ανθρώπους πρέπει νά δια-λεχτούν δύο! Το τί γίνεται εινε άφάντα-στο, ως ότου κατορθωθί αύτό. Κι' όταν οι δύο «ευτυχείς θνητοί», ο κακούργος και ο εισαγγελεύς, διαλεχτούν, όλοι τους μακαρίζουν πού έξησφάλισαν μερικόν ή-μερών δουλειά και το ψωμί τους γιά άρ-κετές μέρες...

Η ζωή εινε δύσκολη και ή φτώχεια θέλει καλοπέρασι...

Η ΛΟΥΠΕ ΒΕΛΕΖ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Την περασμένη Παρασκευή έφτασε στο Παρίσι προερχόμενη άπό το Χόλλυγουντ ή περίφημη Άμερικανίς θεντέττα Λούπε Βελεζ, προκειμένου νά γυρίσιν συντόμως ένα νέο φίλμ με τον τίτλο «Βάλς της Βιέννης».

Η Λούπε Βελεζ είχε κι' ένα χαριτωμέ-νο έπεισόδιο κατά την άφιξί της. Μόλις πάτησε το πόδι της στο γαλλικό έδαφος, δέχθηκε μίαν όμαδικήν επίθεσιν φωτογρά-φων. Άλλά η Λούπε Βελεζ δέν ήθελε με κανέναν τρόπο νά φωτογραφηθί κι' έ-κρυβε το πρόσωπό της.

Τότε ένας εύφυης φωτορεπόρτερ πήγε και την φωτογράφησε άπό πίσω, έκαμε ταχύτατα την εμφάνισι της πλάκας και παρουσιάζοντας το «φωτογραφικό έξάμ-βλωμα» πού έπέτυχε στην καλλιτέχνιδα, της είπε:

—Άν θέλετε νά δημοσιευθί αύριο στις έφημερίδες α ύ τ ή Λούπε Βελεζ, μη μάς άφίνετε νά σας φωτογραφίσωμε. Ξέρετε; Γιά τους δημοσιογράφους αυτή ή φωτο-γραφία της... αντίθετο πλευράς του προ-σώπου σας θά ναι μιά έπιτυχία.

Η Λούπε Βελεζ άναγκάστηκε νά ύπο-κύψη...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Η Τζίν Χάρλσον, ή πασίγνωστος δειν-τέττα του Χόλλυγουντ, πρόκειται νά έμ-φανισθί γιά τελευταία φορά με «πλαστι-νένια μαλλιά στην ταινία «Άσυλλόγιστα νεάτα».

—Η γλυκυτάτη Μόνα Γκόγια πρωταγω-νιστί στην νέα ταινία της «Ούφα» «Κα-βαλλερία Λετζέρα».

—Ο δημοφιλής Γάλλος κωμικός Φερ-ναντέλ πρόκειται νά έμφανισθί προσεχώς σέ μιά νέα ταινία του Τζάκ Φύρρεστερ «Τά εύθυμα του χρήματος».

—Ο γνωστός Γάλλος «ζέν πρεμιέ» Σαρλ Βανέλ πρωταγωνιστεί στην νέα ταινία της «Ούφα» το «Πράσινο Ντόμνο».

ΟΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ

Μεταξύ μας

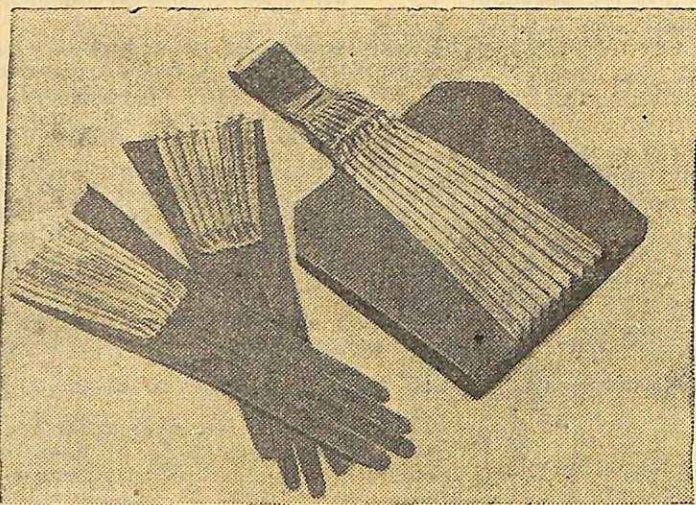
ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Η Πρωτοχρονιά είναι μία μέρα που συγκεντρώνει όλα τα μέλη της οικογένειας γύρω απ' το ίδιο τραπέζι, που τα συναθροίζει τόσο όσο λίγες άλλες μέρες του χρόνου και που τους δίνει την ευκαιρία να περάσουν μερικές ώρες απόλυτης οικογενειακής ευτυχίας.

Μία πολυμελής οικογένεια ποτέ δεν θα διη όλη τα μέλη της μίαν ώρισμένην ώρα στο σπίτι.

Ο ένας με την δουλειά του, ο άλλος με τις ασχολίες του, ή άλλη με την υπηρεσία της, ο τρίτος από κάποιαν αφορμή, θα λείπουν διαρκώς από το σπίτι και ποτέ ή μητέρα δεν θα χη την ευτυχή ευκαιρία να διη όλη τα παιδιά της μαζεμένα γύρω της.

Η Πρωτοχρονιά όμως είναι ή μέρα ή μοναδική και ή εύλο-

Γάντια και τσάντα άσορτί από δέρμα αντίλοπης. Διακοσμούνται από μια προσθήκη πλισσαρισμένου στυλπουό δέρματος.

γημένη—μία απ' τις δυο-τρεις μεγάλες μέρες του χρόνου—που θα συγκεντρώση αυτόματως στο σπίτι όλα τα μέλη μιας οικογένειας.

Και δεν υπάρχει μεγαλύτερη ευτυχία σε μίαν οικογένεια από την στιγμή που θα κοπή ή άθωασιλόπηττα, θα θρεθί ή «παρτί», θα ευθυμήσουν όλοι με την συνδρομή του ρητινίτη που θα ρεύση άφθονος.

Αργότερα θα επακολουθήση το πατροπαράδοτο «παιχνιδάκι», θα μεταβληθί σε άθωο ποκεράκι και ή μέρα θα τελειώση με τους δώδεκα χτύπους του ρολογιού που θα σημάνη την αναχώρησι του παλίου και την έλευσι του νέου...

Όλα αυτά θα γίνουν όταν, έννοείται, υπάρχει στην οικογένεια ή όμόνοια, ή άμοιβαία άγάπη και εκτίμησις.

Άλλως, οι άντρες θα πάνε να ξευχητήσουν παίζοντας ως το πρωί και ριψοκινδυνεύοντας τα καχεκτικά οικονομικά τους, ενώ οι γυναίκες και τα παιδιά ή θα πέσουν να κοιμηθούν α-

Ένας άλλος όραιότατος συνδυασμός από γάντια και τσάντα από δέρμα άουέχ μπέζ χρώματος.

πό νωρίς με την καρδιά περίλυπη έως θανάτου ή θα μιμηθούν το «καλό» παράδειγμα των μεγάλων.

Ευτυχώς που στην ελληνική οικογένεια τα κρούσματα αυτά δεν είναι και τόσο συχνά και ή φετεινή

Πρωτοχρονιά θα γιωρτασθί όπως κάθε χρόνο μέσα στο σεμνό και θερμό οικογενειακό πλαίσιο της άγάπης και της τρυφερότητας.

ΛΙΛΑ

Οι τελευταίοι νεωτερισμοί

ΤΑ ΒΡΑΔΥΝΑ ΤΑΓΙΕΡ

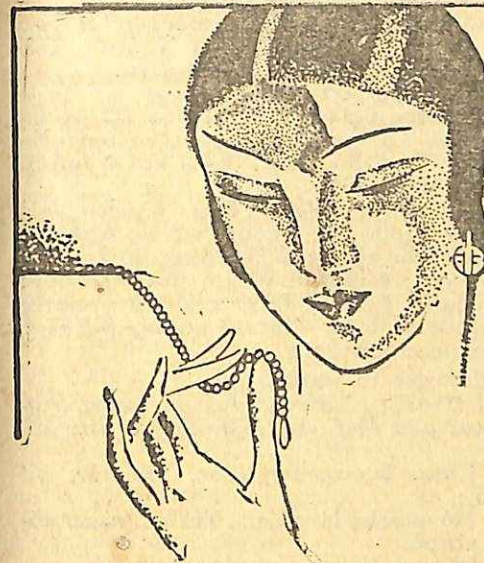
Η τελευταία λέξις της κομψότητας άπαιτεί τα βραδυνά ταγιέρ που θα καθιερωθούν για τον χειμώνα. Η αλήθεια είναι ότι ο συνδυασμός ταγιέρ και βραδυνης τουαλέττας φαίνεται κάπως ιδιότροπος, αλλά ή έννοια ακριβώς του ταγιέρ είναι ότι πρέπει να φοριέται έξω. Αντιθέτως ή βραδυνη τουαλέττα με την πολυτέλειά της και τα ντεκολτέ προϋποθέτει ακριβώς τ' αντίθετα γνωρίσματα απ' αυτά που έχουν τα ταγιέρ.

Τα βραδυνά ταγιέρ άρχισαν να διαδίδονται πολύ γρήγορα και πολύ σύντομα θα επικρατήσουν.

Ένα όραιότατο μοντελλάκι για μαντό του Παρισινού Οίκου Λανβέν.

ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ...

Για κάθε γούστο

Στα φορέματα της τελευταίας χειμωνιάτικης μόδας θα χρησιμοποιηται το «λοξό» ύφασμα στη φούστα καθώς και στο κορσάζ. Το κορσάζ θα είναι από ντραπέ και θα γαρνίρεται με ένα άμπιεσμέν που να συγκρατή τα μανίκια σε σχήμα κυμονό.

ΟΙ ΖΩΝΕΣ

Οι ζώνες παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία. Ζώνες πλατειές στενές, σε όλα τα σχήματα και τους χρωματισμούς. Επίσης θα δούμε ζώνες από πλεκτό σπάγγο, χρυσά σειρήτια ραμμένες επάνω σ' ένα γαλόνι, ζώνες με μεταλλινους κρίκους και ξύλινα μοτίφ, ζώνες με τεχνητά άνθη, λαμέ, φύλλα, τορσάντες. Η άπαρίθυμσις των τελευταίων έπινοήσεων της μόδας δει σταματά εδώ, αλλά άρκεσθήτε στο να διαλέξετε μία ζώνη της φαντασίας σας που θάναι καλύτερη από κάθε άλλη. Ο ποια και να διαλέξετε, θα είσθε έν τάξει με την ιδιότροπη μόδα του χειμάνος.

Η ΔΑΝΤΕΛΛΑ

Η δαντέλλα είναι στην ήμερησία διάταξι. Προτιμάται ι

Ένα πολύ νόστιμο μαντό, στο οποίο παρουσιάζουν τα τελευταία άγγλι κά φιγουρίνια.

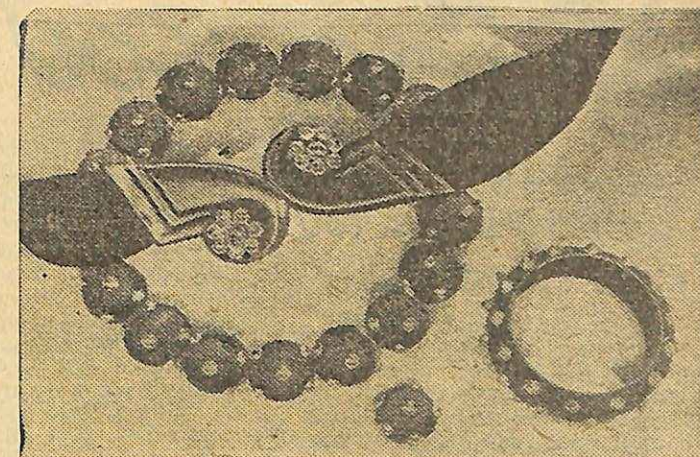
μικρή κάπα που συμπληρώνει την βραδυνη τουαλέττα από δαντέλλα μαύρη, άσπρη ή χρυσή. Πολλές Παρισινές χρησιμοποιούν την δαντέλλα για τα βραδυνά τους καπελλάκια, τα όποια θα φορεθούν στο θέατρο, στα ντάνσιγκ ή στα βραδυνά γεύματα που δίνονται σ' ένα κομψό έστιατόριο.

Η δαντέλλα της μόδας είναι τούλινη με μεγάλα λουλούδια και φύλλα.

Χρησιμοποιείται επίσης στις έσάρπες που πλασιώνουν το πρόσωπο και άντικαθιστούν τις έσάρπες των περασμένων χρόνων.

ΤΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ ΤΗΣ ΒΡΑΔΥΝΗΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Για τα άξεσουάρ της βραδυνης τουαλέττας έγραψα έκτενως στο προηγούμενο φύλλο της «Ατλαντίδος». Σήμερα δημοσιεύουμε στην άπέναντι σελίδα τις εικόνες των, οι όποιες λόγω πληθώρας ύλης, δεν κατωρθώθηκε να μπουδ,

κολλιέ, τόκα ζώνης και βραχιόλι. διακοσμημένα με άκριδές πέτρες και άπαραίτητα συμπληρώματα της τουαλέττας μας.

Η γυναίκα στο σπίτι της Ο ΦΩΤΙΣΜΟΣ

Ένα σπουδαίο ζήτημα που πρέπει να ενδιαφέρει κάθε νοικοκυρά και που συντελεί πολύ στην καλή εμφάνισι του σπιτιού, είναι ο φωτισμός. Σήμερα το ηλεκτρικό φως έχει έκτο πείσι κάθε άλλο είδος φωτισμού και στις πιο άπόμερες γωνίες του τόπου μας. Και ή πιο άπομακρυσμένη έπαρχία της Έλλάδος έχει σήμερα ηλεκτρικό φως. Χάρις στον ηλεκτρισμό κατωρθώθηκε να μεγαλώση ή διάρκεια της ημέρας και να γίνι λιγότερο βαρετή ή νύχτα.

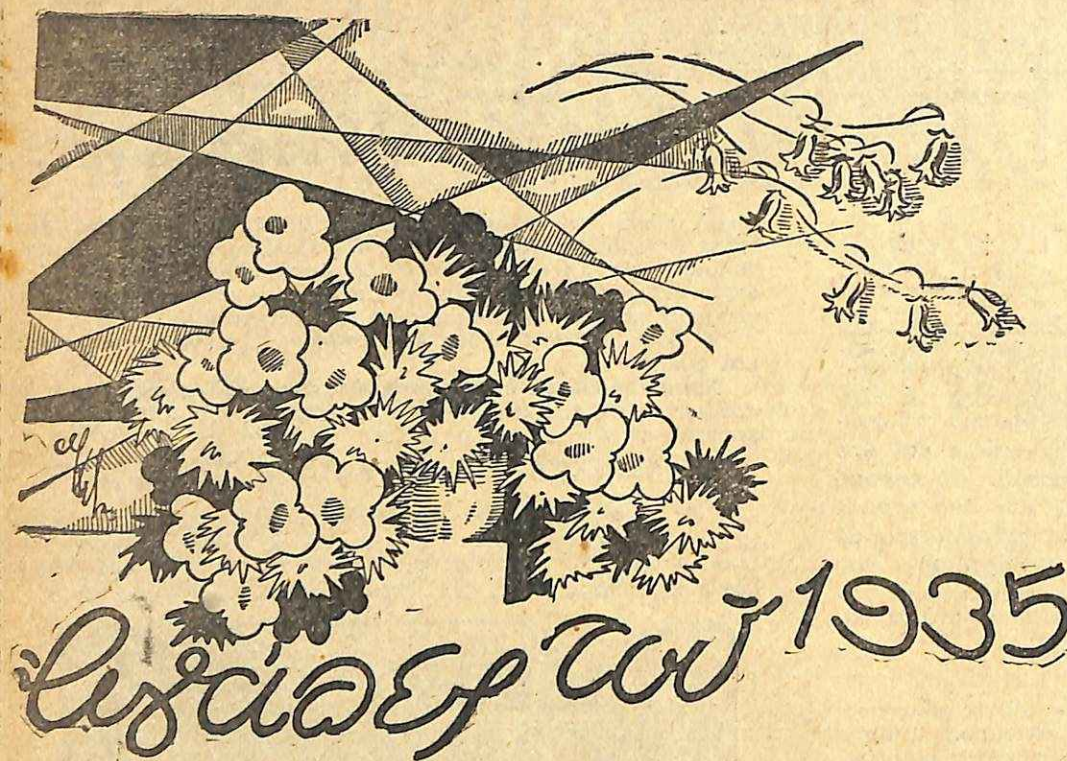
Ο φωτισμός στο σπίτι πρέπει να ίκανοποιή όλες τις απαιτήσεις της καλαισθησίας, αλλά και της υγιεινής, άφου τ ένα τέταρτο του ήμερονυχτίου το περνάμε με τεχνητό φωτισμό.

Το φως μέσα στο σπίτι πρέπει να μιμηται σχεδόν άπολύτως το φως της ημέρας. Αυτό επιτυγχάνεται όταν το φως του ηλεκτρικού λαμπτήρος δεν χτυπά στα μάτια αλλά μοιράζεται σ' όλες τις πλευρές του δωματίου.

Σήμερα, όλα τα μοντέρνα σπίτια έχουν το περικόχλιο τω λαμπτήρων χτιστό στον τοίχο ή στην όροφη και μάλιστα σ μέρη που να μη φαίνονται. Οι λαμπτήρες θιδώνονται άπ' ευθείας εκεί και δεν κρέμονται πια από τα άκαλαίσθητα σύρματα που ξέρουμε.

Ένα ζευγάρι πρωτότυπα παπούτσια για έσπερτα, που θυμίζουν πολύ αρχαία σανδάλια. Είναι κατωμένα από άσπρο δέρμα, διακοσμημένα με χρυσά σειρήτια. Τα παπούτσια και οι σόλες είναι από χρυσίζον δέρμα.

Πρωτότυπο ελληνικό μυθιστόρημα του κ. Π. Παπαδούκα

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

Πόσοι έρωτευμένοι δεν αφήνουν τον έρωτά τους να ξεγελασθή από την ξαφνική αίσθηματικότητα που δείχνει μία γυναίκα στο πείσμα της... "Όταν συνέρχωναι από αυτή την ιλλουζιόν, είναι άργα για να πουν πως βγήκαν άζημιοί από μία έτοιμη περιπέτεια, που έμεινε στον πρόλογο της. Τότε μιλούν για τη σκληρότητα της γυναικείας καρδιάς, ενώ κάποιος άλλος, την ίδια στιγμή, βλέπει τη γυναικεία καρδιά από την τρυφερότητα της. "Όπως και τότε... θυμάσαι; Πέταξε από τη χαρά της. "Ναί... θαυμάσια. Θά γιορτάσουμε την ανάρτασή της αγάπης μας. "Γιατί ανάρτασι; "Η αγάπη μας δεν έχει πεθάνει, Νταίζη.

"Ξαναπήγαμε μακριά, στην εξοχή, όπως και τότε, στην αρχή της αγάπης μας. Ρέξαμε μέσα στο δάσος, σαν παιδιά χαρούμενα, τις μεσημερινές ώρες σ' ένα εοχικό μαγαζί και γυρίσαμε προς το βράδυ σαν έρωτευμένοι που επέστρεφαν από το πρώτο έρωτικό τους ραντεβού. "Ενοιώθα μία παράξενη χαρά εκείνη την ημέρα. "Όλα μου έφαινοντο όμοια. "Ανοιξα το παράθυρο κι' άνιπνευσα τον έρα και τ' άρώματα του κήπου... "Επειτα ανακάλυψα ξαφνικά πως το σπίτι μου ερισκόταν σε κατάσταση έκτακτη. Είδα κάποιον πρᾶγμα στη θέση του, πέρα από τα μαραμένα λουλούδια από τα βάρκα κι' έστειλα να πάρω άλλα... Σε λίγο ο έρωτικό του σπιτιού μου, βαλμένο ομπά και στολισμένο με λουλούδια, έδειχνε τον ψυχικό μου κόσμο, που μεθούε από χαρά. Τότε θυμήθηκα το γάντι της Τζέννυ. "Τώρα είναι καιρός να της το στείλω, πια.

Το έβαλα μέσα σ' ένα κουτί, έβαλα μαζί αλ το γράμμα που μου είχε στείλει και έκλεισα καλά. "Επειτα έπῃρα χαρτί κι' έγραψα: "Δεσποινίς,

Σήμερα είναι η μέρα που πρέπει να σας

φυσίωτε ύφος του κόσμου, μ' έκανε να σκιρτήσω. Δεν την περίμενα. "Γιατί; ρώτησα. "Θά φύγουμε για την εξοχή. "Όπως ξέρεις, κάθε χρόνο πηγαίνουμε... "Μά ακόμα... είναι καιρός! "Τί νωρίς; Τελειώνει ο 'Ιούνιος. Πότε ήθελες να πάμε; Το χειμώνα. "Και πού θά πάτε; "Εφέτος θά πάμε στη Νάξο. "Ο μπαμπάς είπε και μάς κράτησαν ένα σπίτι όμορφο. "Εκεί θά πάμε. "Εγώ και η μαμά. "Ο μπαμπάς; "Θά μείνι εδώ... έχει, βλέπεις, τις δουλειές του. Δεν μπορεί να τις αφήσει. "Και θά πάτε δυο γυναίκες μόνες σας; "Γιατί; Φοβάσαι να μη μάς κλέψουν; Κι' έπειτα εκεί θά πάνε και δυο γνωστές μας οικογένειες. "Ωστε, καθώς βλέπεις, θάχουμε προστασία!...

"Εσκυφα το κεφάλι μου. "Η Νταίζη μ' άγκαλιάσε με τρυφερότητα και μου είπε κυτάζοντάς με στα μάτια: "Είσαι δυσαρεστημένος, λοιπόν, γι' αυτό; "Μά ρωτάς Νταίζη... Θά σε χάσω τόν καιρό. "Θέλεις, λοιπόν, να μην πάω; "Ω! "Όχι... Δεν θέλω να χάσεις την εξοχή σου για μένα. Αυτό τον έγωισμό δεν θά τον επέτρεπα ποτέ στον εαυτό μου.

"Κι' εγώ θά ήθελα να μείνω... "Αλλά ξέρεις γιατί πηγαίνω; "Γιατί! "Θέλω να χωριστούμε λίγον καιρό. Σ' αυτό το διάστημα εγώ θά σκέπτομαι έσένα, έσύ θά σκέπτεσαι έμένα και θ' άγαπιώμαστε περισσότερο.

"Περισσότερο; Δεν γίνεται Νταίζη. "Μη το λες αυτό. "Όταν θά χωριστούμε θά ίδης τι αγωνία θά νοιώθεις κι' έσύ για μένα, όπως κι' εγώ για σένα. Θέλω να φύγω λίγον καιρό γιατί σκέπτομαι έπειτα τη στιγμή όταν θά ξαναβρεθούμε πάλι, μόλις γυρίσω... Θά είνε μία από τις πιο ευτυχισμένες στιγμές της αγάπης μας!...

"Δεν θέλω να σ' εμποδίσω Νταίζη... Θά με σκέπτεσαι; "Πάντα. "Και θά μου γράφεις; "Κάθε μέρα... Κάθε μέρα θά σου στέλνω ένα γραμματάκι από την καρδιά μου μέσα σ' ένα κομψό φάκελλο... "Αγάπη μου! Την έσφιξα τρελλά μέσα στην άγκαλιά μου. "Η ιδέα πως θά την έχανα τόσο γρήγορα, πως θά περνούσε τόσος καιρός που δεν θά φιλούσα αυτά τα κόκκινα χείλια, μ' έκανε σαν τρελό!...

"Ελα, ψιθύρισε η Νταίζη, μην κάνεις έτσι... Δεν θά φύγω για την Αμερική!... "Η Νάξος κοντά είνε. Και σε λίγον καιρό θά είμαι πάλι κοντά σου πιο έπιθυμητή από κάθε άλλη φορά... "Εφυγε σε τρεις μέρες. Με το θάρρος του οικογενειακού φίλου συνάδεψα την οικογένεια ως τον Πειραιά. "Ηταν μαζί και ο Αλέκος. "Εγώ μεθαύριο θά είμ' εδώ πάλι! μου είπε σε μία στιγμή που μείναμε μόνοι.

"Ναί... Το έμαθα, είπα. Οί δουλειές σας. "Ποιές δουλειές άδερφέ. Το πιστεύεις κι' έσύ. Μία δουλειά είνε μόνο που με κάνει να περάσω το φετινό καλοκαίρι στην Αθήνα. "Ποιά; "Η Λόλα... "Ο κ. Αλέκος άναστέναξε από ευχαρίστηση κι' άνυπομονησία, και πρόσθεσε: "Επί τέλους θά μπορέσω να περάσω κι' εγώ ένα καλοκαίρι ευχάριστο. "Η γυναίκα μου είνε άλήθεια, ότι βλέπει καλά. "Αλλά όχι τόσο καλά, ώστε να ιδί από τη Νάξο τί κάνει ο άντρας της στην Αθήνα!...

Είχε το ύφος του ανθρώπου που έχει μία εύτυχία εξησφαλισμένη και περιμένει την ώρα που θ' άπλώσει έλεύθερα τα χέρια του να την άγγιξει... "Ανέθηκα στο κοράθι κι' έμεινα στη καρδιά μαζί με τη Νταίζη ως την ώρα που έπρεπε να φύγω. Τους άποχαρέτησα τους με μία θερμή χειραψία κι' έσφιξα έλευταία το χέρι της Νταίζης. "Αν δεν επόμευνα, θά έδάκρυζα... Στα μάτια έβλεπα ένα σωρό υποσχέσεις... Θά σου έβλεπα, δεν θά σε ξεχάσω ποτέ, θά σ' άπῶ πάντα!...

Στάθηκα στην αποβάθρα. Το κοράθι σήκωσε την άγκυρά του κι' άρχισε σιγά-σιγά, με νωχέλεια, να γλυτάει από την άγκυρα του λιμανιού. Η Νταίζη, άκουμπισμένη στην κοιλιά μου έστελε τον τελευταίο χειρετισμό με το μαντηλάκι της... Σε λίγο χάθηκε το μαντηλάκι... "Επειτα η Νταίζη... Κι' έπειτα το κοράθι που άφαινε από την έξοδο του λιμανιού, πηλώνοντας την άγαπημένη μου σε άλλα μέρη. Γύρισα με σφιγμένη την καρδιά. Δεν έρω γιατί, αλλά πνιγόμενος μέσα στις πιο μαύρες προαισθήσεις.

Με πόση χαρά πήρα το πρώτο της γράμμα, έπειτα από τρεις μέρες. Με πόση λαχτάρα το άνοιξα και το διάβασα. "Ηταν ένα χαριτωμένο γράμμα, τέσσα-όλοκληρες σελίδες, γεμάτο άφέλεια αγάπη. Μου έγραφε τις έντυπώσεις από το ταξίδι, μου έγραφε για κάποιον κύριο που της έκανε κόρτε με άδεια μέσα στο κοράθι και το άπάντησε: "Λυπούμαι πολύ κύριε, αλλά την καρδιά μου την έχω αφήσει στην Αθήνα. Σας βεβαιώ πως βρίσκεται σε τόσο καλά χέρια, ώστε δεν υπάρχει λόγος να περάσω πίσω, μου έγραφε για το χαμένο σπιτάκι που είχαν νοικιάσει — ένα σωρό όμορφες λεπτομέρειες, που κάνουν τόσο σημαντική τη ζωή ενός έρωτευμένου κοριτσιού.

Και κατέληξε: "Εγώ δεν έπαψα μία στιγμή να σε σκέπτομαι. "Εσύ; Καμιά φορά με πιάνει ένας άλλόκοτος φόβος, όταν συλλογίζομαι τη Τζέννυ... Μά έχω τόσο έμπιστοσύνη σε σένα. Δεν σε φαντάζομαι λυγρό να θυσιάσεις μία αγάπη σαν τη δική μου, για το στιγμιαίο καπρίτσιο μιάς λης. Θέλω να μου το γράφεις κι' έσύ... Μου γράφεις στη διεύθυνσι μιάς φίλης μου. Θά παίρνω τα γράμματα άσφα-

ως του να την άγγιξει...

Ανέθηκα στο κοράθι κι' έμεινα στη καρδιά μαζί με τη Νταίζη ως την ώρα που έπρεπε να φύγω. Τους άποχαρέτησα τους με μία θερμή χειραψία κι' έσφιξα έλευταία το χέρι της Νταίζης. "Αν δεν επόμευνα, θά έδάκρυζα... Στα μάτια έβλεπα ένα σωρό υποσχέσεις... Θά σου έβλεπα, δεν θά σε ξεχάσω ποτέ, θά σ' άπῶ πάντα!...

Την άλλη μέρα πήρα το δεύτερο γράμμα... Κι' αυτό εξακολούθησε δυο βδομάδες. "Επειτα τα γράμματα άρχισαν ν' άραιώνουν. "Επαιρνα ένα κάθε τρεις, κάθε τέσσερις μέρες, κι' αυτά όμως γραμμένα βιαστικά, με λίγες άράδες τυπικές τις περισσότερες φορές, που άνάμεσά τους άρχισα να βλέπω μία άλλαγή στα αισθήματα της Νταίζης.

Γιατί δεν ήταν τόσο θερμή όσο πριν; Γιατί δεν εξακολουθούσε να μου γράφει ότι περίμενε με άνυπομονησία τη στιγμή που θά ξαναβρισκόταν κοντά μου για να συνεχίσουμε το έρωτικό μας ρωμάντισμο; Γιατί έλειπαν οι άσήμαντες εκείνες λεπτομέρειες που όλες μαζί άποτελούν τη μεγάλη λέξι που λέγεται έρωτας;

Αυτά τα έρωτηματικά ώρθώνονταν μπροστά μου. Μία άνησυχία με είχε κυριarchyσει. Τρομερές ύποψιες άρχισαν να γεννιούνται μέσα μου. Της έγραφα γράμματα κάθε μέρα, το ένα άπάνω στο άλλο, που άφιναν να φανή όλη μου η αγωνία. Μά οι άπαντήσεις κάθε άλλο παρά με ίκανοποιούσαν. Τα γράμματα εξακολουθούσαν να γίνονται σπάνια, ως που πιά σταματήσαν έντελως!...

Μάτια περίμενα τέσσερις μέρες, πέντε, μία βδομάδα όλόκληρη. Τίποτα. "Εβλεπα τον ταχυδρόμο να περνά το πρωί και τ' άπόγευμα από το σπίτι μου, να χτυπά τις ξένες πόρτες και να ρίχνει γράμματα, και περίμενα να σταματήσει και στη δική μου. Μά δεν σταματούσε... Προσπέρναγε και πήγαινε παρακάτω και μ' άφινε μέσα στη λύπη και την άπελπισία.

—Ούτε και σήμερα! ψιθύριζα... Μά γιατί τάχα;

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

—Ξέρεις, μου είπε η Νταίζη, θά χωρίσω για λίγον καιρό...

Ανέθηκα στο κοράθι κι' έμεινα στη καρδιά μαζί με τη Νταίζη ως την ώρα που έπρεπε να φύγω. Τους άποχαρέτησα τους με μία θερμή χειραψία κι' έσφιξα έλευταία το χέρι της Νταίζης. "Αν δεν επόμευνα, θά έδάκρυζα... Στα μάτια έβλεπα ένα σωρό υποσχέσεις... Θά σου έβλεπα, δεν θά σε ξεχάσω ποτέ, θά σ' άπῶ πάντα!...

Την άλλη μέρα πήρα το δεύτερο γράμμα... Κι' αυτό εξακολούθησε δυο βδομάδες. "Επειτα τα γράμματα άρχισαν ν' άραιώνουν. "Επαιρνα ένα κάθε τρεις, κάθε τέσσερις μέρες, κι' αυτά όμως γραμμένα βιαστικά, με λίγες άράδες τυπικές τις περισσότερες φορές, που άνάμεσά τους άρχισα να βλέπω μία άλλαγή στα αισθήματα της Νταίζης.

Γιατί δεν ήταν τόσο θερμή όσο πριν; Γιατί δεν εξακολουθούσε να μου γράφει ότι περίμενε με άνυπομονησία τη στιγμή που θά ξαναβρισκόταν κοντά μου για να συνεχίσουμε το έρωτικό μας ρωμάντισμο; Γιατί έλειπαν οι άσήμαντες εκείνες λεπτομέρειες που όλες μαζί άποτελούν τη μεγάλη λέξι που λέγεται έρωτας;

Αυτά τα έρωτηματικά ώρθώνονταν μπροστά μου. Μία άνησυχία με είχε κυριarchyσει. Τρομερές ύποψιες άρχισαν να γεννιούνται μέσα μου. Της έγραφα γράμματα κάθε μέρα, το ένα άπάνω στο άλλο, που άφιναν να φανή όλη μου η αγωνία. Μά οι άπαντήσεις κάθε άλλο παρά με ίκανοποιούσαν. Τα γράμματα εξακολουθούσαν να γίνονται σπάνια, ως που πιά σταματήσαν έντελως!...

Μάτια περίμενα τέσσερις μέρες, πέντε, μία βδομάδα όλόκληρη. Τίποτα. "Εβλεπα τον ταχυδρόμο να περνά το πρωί και τ' άπόγευμα από το σπίτι μου, να χτυπά τις ξένες πόρτες και να ρίχνει γράμματα, και περίμενα να σταματήσει και στη δική μου. Μά δεν σταματούσε... Προσπέρναγε και πήγαινε παρακάτω και μ' άφινε μέσα στη λύπη και την άπελπισία.

—Ούτε και σήμερα! ψιθύριζα... Μά γιατί τάχα;

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

Με πόση χαρά πήρα το πρώτο της γράμμα, έπειτα από τρεις μέρες. Με πόση λαχτάρα το άνοιξα και το διάβασα. "Ηταν ένα χαριτωμένο γράμμα, τέσσα-όλοκληρες σελίδες, γεμάτο άφέλεια αγάπη. Μου έγραφε τις έντυπώσεις από το ταξίδι, μου έγραφε για κάποιον κύριο που της έκανε κόρτε με άδεια μέσα στο κοράθι και το άπάντησε: "Λυπούμαι πολύ κύριε, αλλά την καρδιά μου την έχω αφήσει στην Αθήνα. Σας βεβαιώ πως βρίσκεται σε τόσο καλά χέρια, ώστε δεν υπάρχει λόγος να περάσω πίσω, μου έγραφε για το χαμένο σπιτάκι που είχαν νοικιάσει — ένα σωρό όμορφες λεπτομέρειες, που κάνουν τόσο σημαντική τη ζωή ενός έρωτευμένου κοριτσιού.

Και κατέληξε: "Εγώ δεν έπαψα μία στιγμή να σε σκέπτομαι. "Εσύ; Καμιά φορά με πιάνει ένας άλλόκοτος φόβος, όταν συλλογίζομαι τη Τζέννυ... Μά έχω τόσο έμπιστοσύνη σε σένα. Δεν σε φαντάζομαι λυγρό να θυσιάσεις μία αγάπη σαν τη δική μου, για το στιγμιαίο καπρίτσιο μιάς λης. Θέλω να μου το γράφεις κι' έσύ... Μου γράφεις στη διεύθυνσι μιάς φίλης μου. Θά παίρνω τα γράμματα άσφα-

ως του να την άγγιξει...

Ανέθηκα στο κοράθι κι' έμεινα στη καρδιά μαζί με τη Νταίζη ως την ώρα που έπρεπε να φύγω. Τους άποχαρέτησα τους με μία θερμή χειραψία κι' έσφιξα έλευταία το χέρι της Νταίζης. "Αν δεν επόμευνα, θά έδάκρυζα... Στα μάτια έβλεπα ένα σωρό υποσχέσεις... Θά σου έβλεπα, δεν θά σε ξεχάσω ποτέ, θά σ' άπῶ πάντα!...

Την άλλη μέρα πήρα το δεύτερο γράμμα... Κι' αυτό εξακολούθησε δυο βδομάδες. "Επειτα τα γράμματα άρχισαν ν' άραιώνουν. "Επαιρνα ένα κάθε τρεις, κάθε τέσσερις μέρες, κι' αυτά όμως γραμμένα βιαστικά, με λίγες άράδες τυπικές τις περισσότερες φορές, που άνάμεσά τους άρχισα να βλέπω μία άλλαγή στα αισθήματα της Νταίζης.

Γιατί δεν ήταν τόσο θερμή όσο πριν; Γιατί δεν εξακολουθούσε να μου γράφει ότι περίμενε με άνυπομονησία τη στιγμή που θά ξαναβρισκόταν κοντά μου για να συνεχίσουμε το έρωτικό μας ρωμάντισμο; Γιατί έλειπαν οι άσήμαντες εκείνες λεπτομέρειες που όλες μαζί άποτελούν τη μεγάλη λέξι που λέγεται έρωτας;

Αυτά τα έρωτηματικά ώρθώνονταν μπροστά μου. Μία άνησυχία με είχε κυριarchyσει. Τρομερές ύποψιες άρχισαν να γεννιούνται μέσα μου. Της έγραφα γράμματα κάθε μέρα, το ένα άπάνω στο άλλο, που άφιναν να φανή όλη μου η αγωνία. Μά οι άπαντήσεις κάθε άλλο παρά με ίκανοποιούσαν. Τα γράμματα εξακολουθούσαν να γίνονται σπάνια, ως που πιά σταματήσαν έντελως!...

Μάτια περίμενα τέσσερις μέρες, πέντε, μία βδομάδα όλόκληρη. Τίποτα. "Εβλεπα τον ταχυδρόμο να περνά το πρωί και τ' άπόγευμα από το σπίτι μου, να χτυπά τις ξένες πόρτες και να ρίχνει γράμματα, και περίμενα να σταματήσει και στη δική μου. Μά δεν σταματούσε... Προσπέρναγε και πήγαινε παρακάτω και μ' άφινε μέσα στη λύπη και την άπελπισία.

—Ούτε και σήμερα! ψιθύριζα... Μά γιατί τάχα;

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

Με πόση χαρά πήρα το πρώτο της γράμμα, έπειτα από τρεις μέρες. Με πόση λαχτάρα το άνοιξα και το διάβασα. "Ηταν ένα χαριτωμένο γράμμα, τέσσα-όλοκληρες σελίδες, γεμάτο άφέλεια αγάπη. Μου έγραφε τις έντυπώσεις από το ταξίδι, μου έγραφε για κάποιον κύριο που της έκανε κόρτε με άδεια μέσα στο κοράθι και το άπάντησε: "Λυπούμαι πολύ κύριε, αλλά την καρδιά μου την έχω αφήσει στην Αθήνα. Σας βεβαιώ πως βρίσκεται σε τόσο καλά χέρια, ώστε δεν υπάρχει λόγος να περάσω πίσω, μου έγραφε για το χαμένο σπιτάκι που είχαν νοικιάσει — ένα σωρό όμορφες λεπτομέρειες, που κάνουν τόσο σημαντική τη ζωή ενός έρωτευμένου κοριτσιού.

Και κατέληξε: "Εγώ δεν έπαψα μία στιγμή να σε σκέπτομαι. "Εσύ; Καμιά φορά με πιάνει ένας άλλόκοτος φόβος, όταν συλλογίζομαι τη Τζέννυ... Μά έχω τόσο έμπιστοσύνη σε σένα. Δεν σε φαντάζομαι λυγρό να θυσιάσεις μία αγάπη σαν τη δική μου, για το στιγμιαίο καπρίτσιο μιάς λης. Θέλω να μου το γράφεις κι' έσύ... Μου γράφεις στη διεύθυνσι μιάς φίλης μου. Θά παίρνω τα γράμματα άσφα-

ως του να την άγγιξει...

"Ενας χρόνος έφυγε

Χρόνε μη φεύγεις... Μία στιγμή έλα σιμά μ' άπόψε μόνη μου στο σουρουπάμα να γίνης συντροφιά. Στάσου για λίγο, μη τρᾶξες και τη κλωά σου (κόψε, αντίμα οι δυο να φέρομε ξεπίσω τα παλιά!...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν στερνά έρσας, τί να γίνης; Βαρύομαι στ' άχνόφεγγο τη στράτ' ακολουθῶς κι' όμως καλέ... συντροφία μου, ποιος τάχα θέ να (μείνι, σαν πως άλλοι θά με κερνῶ, σαν πως τάχα θά (πίνῃ, άφου στο κοιμητήρι σου και συ άγάλι πῆξῃ

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Χρόνε μη φεύγεις... Μία στιγμή έλα σιμά μ' άπόψε μιά ιστορί' άτέλειωτη να ζήσουμε ξανά. Γιατί μ' άφινεις; Μοναχός πῶς θέ να μείν' άπόψε; Έλα καλέ πού σε ποθα και το σεργιάνι κόψῃ, το παρᾶμυθι να μου πῆς μόνο πῶς άρχινῶς...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Χρόνε μη φεύγεις... Κι' αν ζητάς όπνο γλυκό να νοιώσης έλα στ' άργιο καλύδι μου, όπου σε λαχταρῶ, μ' άπόκομο ναούρισμα τη λησμονιά να νοιώσης, θά νάναι το τραγούδι μου —χρόνε μη μου θυμῶ (οψ— σκοπός παλῆς, που ξεχάσες στης λήθης τα φτερά...

Τὰ μάτια τῆς Μάννας

Μιά φορά κι' έναν καιρό τὰ πουλιά ἀποφάσισαν νὰ πάρουν ἕνα δάσκαλο γιὰ νὰ μάθουν στὰ παιδιά τοὺς γράμματα. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ παιδιά ἦσαν κουτὰ καὶ δὲν ἔπαιρνε τὸ κεφάλι τοὺς γράμματα ὁ δάσκαλος γιὰ νὰ τὰ τιμωρήσῃ τὰ κλείδωσε στὸ σχολεῖο ἕνα μεσημέρι ἀφίνοντάς τα νηστικά.

Ὅταν τῶμαθε αὐτὸ ἡ Κουκουβάγια πῆρε ἕνα καλὰθὶ μὲ φαγώσιμα καὶ τράβηξε κατὰ τὸ σχολεῖο γιὰ νὰ πᾶν νὰ δώσῃ στὸ ἀγαπημένο της παιδάκι νὰ φάῃ.

Καθὼς πῆγαινε στὸ σχολεῖο, ἀπαντᾷ στὸν δρόμο τὴν Πέρδικα.

— Γιά ποὺ τῶμαλε, κυρὰ Κουκουβάγια; τὴν ρωτᾷ ἡ Πέρδικα.

— Γιά τὸ σχολεῖο. Πηγαίνω τοῦ παιδιοῦ μου φαί γιατί ὁ δάσκαλος τὸ τιμώρησε ἐπειδὴ δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ γράμματα.

Τότε ἡ Πέρδικα τῆς εἶπε:

— Πάρε κι' αὐτὸ τὸ ψωμί καὶ κάνε μου τὴν μεγάλη χάρι νὰ τὸ δώσῃς στὸ παιδί μου ποῦνε κλεισμένο κι' αὐτὸ μαζί μὲ τ' ἄλλα.

— Δὲν τὸ γνωρίζω, τῆς ἀπάντησε ἡ Κουκουβάγια.

— Τὸ πὶδ ὠμορφο παιδί ποὺ θὰ δῆς θάνε τὸ δικό μου, τῆς ἐξήγησεν ἡ Πέρδικα.

Ἡ Κουκουβάγια τράβηξε γιὰ τὸ σχολεῖο, ἔφτασε κι' ἔδωσε τὰ φαγώσιμα τοῦ παιδιοῦ τῆς. Κατόπι ζήτησε νὰ βρῇ καὶ τὸ παιδί τῆς Πέρδικας.

Κύτταξε ἀπὸ δῶ, κύτταξε ἀπὸ κεῖ, ἀλλὰ δὲν ἔβλεπε κανένα ἄλλο παιδί ὠμορφότερο ἀπ' τὸ δικό της.

Στὸ τέλος, ἀπελπίστηκε νὰ τὸ γυρεύῃ καὶ γύρισε πίσω στὴν Πέρδικα.

— Τὸ βρήκες; τὴν ρώτησε μὲ λαχτάρα ἡ Πέρδικα μόλις τὴν ἀντίκρουσε.

— Τὸ βρήκες τὸ παιδί μου; ξαναρώτησε ἡ Πέρδικα ἀδμονώνοντας.

— Πάρε τὸ ψωμί σου, κυρὰ μου, τῆς ἀπάντησε ἐν τέλει ἡ Κουκουβάγια, πάρτο γιατί ἐγὼ δὲν εἶδα στὸ σχολεῖο ἄλλο παιδί ὠμορφότερο ἀπ' τὸ δικό μου!

ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τὰ ἄνθη

Ἐχουν καὶ τ' ἄνθη γλῶσσα. — Καὶ χαρὶ (τοὺς, ὅσοι μποροῦν νὰ νοιώσουν τὴ λαλιά τους! Μικρούλα μιά ἀνθοδέσμη στὸ νερό μαραίνονται σιγὰ μὲς τ' ἀνθογιάλι. Σιμά της ἔν' Ἀμάραντο σκληρὸ τὴν κύτταζε λοξά, μ' ὀρθὸ κεφάλι:

— «Φτωχὰ λουλουδία! Ἐσεῖς θὰ μαραθῇτε σὲ μιά στιγμή, τοὺς εἶπε ὄλο καὶ σῦτε! Περνάτε σὰν ἀγέρι ἀπὸ κλαδί, καὶ, μιά ποὺ ζῆτε λίγο τὰ καυμένα καὶ κλείνετε τὸ μάτι, πρὶν νὰ ἰδῇ, κάλλιο ποτὲ μὴν εἴσθε γεννημένα!...

Καὶ τὰ μισοσθυσμένα λουλουδάκια τοῦ ἀπάντησαν μὲ γέλιο, δίχως κἀκίαι: — «Ἀδέρφι, τάχα τί νὰ σ' ὠφελῇ καὶ χαίρεσαι στὴ γῇ πὺς ζῆς αἰώνια; Μπορεῖ κανεὶς νὰ ζῇσι πρὶν πολλὸ σὲ μίαν ἡμέρα παρὰ δέκα χρόνια!

Ἐμεῖς τίς λίγες ὥρες, ὅπου ζοῦμε, σ' ἀγάπες καὶ σὲ χάρες τίς σκορποῦμε.

Καὶ τόχομε μεγάλη μας χαρὰ, πὺς εἶνε τέτοια ἡ μοῖρα κι' ἡ καρδιά μας: Μικραίνουμε τὰ νειάτα μας σκληρά, γιὰ νὰ μυρώνωντ' ἄλλοι ὀλόγουρα μας. Μὰ ἐσύ, ποὺ πάντα ζῆς σ' ἕνα καμάρι, μὲ δίχως μυρωδιά καὶ δίχως χάρι, μὴν ἔκαμες καὶ σὺ ποτὲ καλὸ;

Ποιὸς χάριξε ποτὲ τὴν εὐωδιά σου, καὶ ποῖον τρελλαίνει, σὲ παρακαλῶ, ἡ τόση ξεπασμένη λεβεντιά σου; Τί θγαίνει κι' ἂν κανέναν ζῇ πολὺ, μὰ γιὰ τὸν κόσμον ἀχρηστὸς καὶ ξένος! Κάλλιο ζῶν μικρούλα καὶ καλὴ, παρ' ἔτσι νᾶνε πάντα πεθαμένος.

ΡΑΤΙΣΜΠΟΝ

Γιὰ νὰ μαθαίνετε

— Πρέπει νὰ ξέρετε, παιδιά μου, ὅτι ὁ μεγαλύτερος καταρρόκτης τοῦ κόσμου δὲν εἶνε ὁ Νιαγάρας, ὅπως κακῶς σὲς τὸ ἔμαθαν ὡς σήμερα, ἀλλὰ ὁ Ἴγνασός, ὁ ὁποῖος βρίσκεται κοντὰ σὲ μιά διακλάδωσι τοῦ ποταμοῦ Παράνο τῆς Βραζιλίας. Ὁ ποταμὸς αὐτὸς εἶνε διπλάσιος ἀπὸ τὸν Νιαγάρα στὸ πλάτος, τὸ ὁποῖο φτάνει στὰ 4.734 μέτρα.

— Ἐνα ἄλλο πρᾶγμα ποὺ σὰς ἔμαθαν κακῶς εἶνε ὁ ἔφευρέτης τοῦ φωνογράφου εἶνε ὁ Ἐδισων. Αὐτὸ τὸ πιστεύει ὡς σήμερα πολλὸς κόσμος. Ὡστόσο, ἐσεῖς σὰν ἔξυπνα παιδιά ποὺ εἴσθε, πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ὁ πραγματικὸς ἐφευρέτης τοῦ φωνογράφου εἶνε ὁ γάλλος Κάρολος Κρός ποὺ πρῶτος παρουσίασε ἕνα μηχανήμα φωνογράφου στὴν Ἐπιστημονικὴ Ἀκαδημία τῶν Παρισίων πενήντα χρόνια προτοῦ ὁ Ἐδισων λανσάρῃ τὴν δική του ἐφεύρεσι.

— Ξέρετε ποῖο εἶνε τὸ ταχύτερο ζῶν; Ἡ λεοπαρδαλὶς. Μπορεῖ νὰ διανύσῃ 95 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Ὁ λαγὸς τρέχει μόλις 55 χιλιόμε. τὴν ὥρα! Ἀπ' τὰ πουλιά τὸ ταχύτερο εἶνε τὸ μπεκατόνι, ποὺ πετᾷ μὲ ταχύτητα 105 χιλιομέτρων τὴν ὥρα.

— Πόσα βιβλία νομίζετε πὺς ἔχουν τυπωθῇ ὡς σήμερα σ' ὄλο τὸν κόσμον ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἐφευρέθηκε ἡ τυπογραφία; Μόνο 16.000.000!

*

ΨΕΜΑΤΑ;

— Ἰππόλυτε, σοὺ λέγω μὲ λύπη μου ὅτι εἶσαι ὁ ὀκνηρότερος μαθητής. Δὲν πῆρες φέτος κανένα βραβεῖο...

— Καὶ ὅμως, πατέρα, πόσες φορὲς μοῦ ἔχετε πῇ πὺς ἡ πραγματικὴ ἀξία δὲν ἔχει ἀνάγκη ἐπιβραβεύσεως!

*

— Ὅταν νομίζῃ κανεὶς ὅτι τὰ ξέρεي ὅλα, παιδί μου, δὲν ξέρει τίποτε.

— Τότε δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ μὲ στέλνῃς στὸ σχολεῖο, μπαμπά.

Ἐνα γιγάντιο ἀνάγνωσμα, πάθους αἵματος καὶ φρίκης

Ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

Τὰ μάτια του τώρα πετοῦσαν ἀστρά- ὄργης. Τὸ πρόσωπό του εἶχε συσπα- ῖ ἀπαίσια. Μιά ἀφάνταστη σκληρότητα ἀποτυπώθη στὰ χαρακτηριστικά του. Δὲν ἔχεις ἄλλο τίποτε νὰ μοῦ πῆς; ἔφησε δειλὰ ἡ Ζερμαίν.

— Οχι. Πῆγαινε στὸ δωμάτιό σου καὶ σὲ δῶ σὲ λίγο. Σοὺ ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἡ δημιουργία μιᾶς σκηνῆς τῇ στιγμῇ θὰ ἀπέβαινε ἀσφαλῶς εἰς θάρος σου. Καὶ τώρα μπορεῖς νὰ πηγαίνῃς.

Ἡ Ζερμαίν δὲν ἐπέμεινε περισσότερο. Ἡ κλονιζόμενη, ἀπὸ τὴν συγκίνησι, θῆ- ῖ, βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο, ἀφί- ῖτας μόνους τὸν ἄνδρα τῆς καὶ τὴν λι- ῖθυμ νέα.

Ὁ Λωρραὶν ἔσκυψε ἐπάνω στὴν Μα- ῖλδ καὶ τῆς ἔδωσε νὰ υψώρῃ ἕνα μπου- ῖλακι μὲ ἄλατα ποὺ πῆρε ἀπὸ τὸ συρ- ῖρι τοῦ γραφείου του. Μὲ τίς πρῶτες σπινθεὶς ἡ νῆα συνήλθε.

— Λοιπὸν; ρώτησε ὁ Λωρραὶν. Εἶσαι κα- ῖτερα τώρα;

Ἡ Μαθίλδη δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Τὸν ῖταξε κατάματα καὶ τέλος τοῦ εἶπε:

— Ἦθελα νὰ μὴ μάθω τίποτε ἀπὸ αὐ- ῖα ποὺ ἔμαθα, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ σὲ ἀ- ῖπῶ πάντα. Τώρα ὅμως...

Προσπάθησε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴν πολυ- ῖθνα, ἀλλὰ ὁ Λωρραὶν προσπάθησε νὰ ῖ ἐμποδίσῃ.

— Κάθῃσε. Θὰ ἦταν καλύτερα νὰ ἀνα- ῖψῃς λίγο.

Ἡ Μαθίλδη ἐπέμεινε.

— Ἀφσέ με. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν περιποίησίς σου. Πρέπει ὅμως νὰ φύ- ῖ. Σοὺ εὐχομαι νὰ εἶσαι εὐτυ... χισμέν...

Δὲν μπόρεσε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι τῆς αὐτὴν ἐπνέσαν οἱ λυγμοί. Προχώρησε ῖως μὲ θῆμα σταθερὸ καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ γὰρ.

Ὅταν ἡ Μαργαρίτα τὴν εἶδε τὸσον ὡ- ῖ, ἀνησούχησε τρομερά.

— Πι σοὺ συνέβη; τὴν ρώτησε.

Δὲν εἶνε τίποτα.

— Μὰ ἐσύ τρέμεις. Εἶσαι κατακίτρινη...

Ἡ Μαθίλδη πίεσε τὸν ἑαυτὸ τῆς νὰ φα- ῖ σταθερώτερη.

— Νά, τώρα μοὺ πέρασε, εἶπε στὴ Μα- ῖρίτα. Εἶδες; Γελάω κι' ὅλας... Καὶ δὲν ῖαι πιά πολὺ κίτρινη. Ἐτσι δὲν εἶνε;

— Ἐνας θαυδὺς θῆχας τὴν ἔπιασε. Χωρὶς ῖμλήσουν πιά καθόλου οἱ δυὸ γυναῖ- ῖκες μῆλκαν στὸ ἀμάξι καὶ ἔδωσαν τὴν ῖθυσιν τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Μοντενά...

*

Ὅταν ἔμεινε μόνος ὁ Λωρραὶν ἄρχισε σκέπτεται. Δίσταζε νὰ πᾶν στὸ δωμά- ῖ τῆς Ζερμαίν. Τί θὰ τῆς εἶλεγε; Πὺς δικαιολογοῦσε τὴ σκηνὴ ἐκεῖνη;

Τέλος πῆρε μιά ἀπόφασιν.

— Θὰ πᾶω νὰ τὴν δῶ ἀμέσως, εἶπε. ῖνει πιά αὐτὴ ἡ τραγωδία, πρέπει νὰ

τελειώσωμε μιά γιὰ πάντα.

Ἀνέθηκε θιαστικά τις σκάλες καὶ μπῆ- ῖκε στὸ δωμάτιο τῆς Ζερμαίν. Ἐκεῖνη τὸν περιέμενε.

— Λοιπὸν, ἀγαπητή μου, εἶπε ψυχρὰ ὁ Λωρραὶν, εἶμαι στίς διαταγές σου. Προσ- ῖπάθησε μόνον νὰ φανῇ ἀνταξία τῆς θέ- ῖσεως τοῦ ἀνακριτοῦ, τὴν ὁποία πῆρες κατὰ τρόπον ἀρκετὰ παράξενον. Εἶμαι πρόθυμη νὰ ἀκούσω τίς ἐρωτήσεις σου.

Ὁ τρόπος τοῦ Λωρραὶν ἦταν κυνικῶ- ῖτατος. Ἡ Ζερμαίν ὅμως ἔδειξε πὺς δὲν κατὰλαθε τὴν κακὴ εἰρωνεία του.

— Ποιὰ ἦταν ἡ νῆα; τὸν ρώτησε.

Δὲν θλόπω σὲ τί μπορεῖ νὰ σὲ ἐνδια- ῖφῇ τὸ δνομά της, εἶπε ὁ Λωρραὶν. Μὲ εἶχε ἀγαπήσει. Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη, ἴσως, λεπτομέρεια ποὺ μπορεῖ νὰ σὲ ἐνδιαιφέρει.

— Τῆς εἶχες ὑποσχεθῇ νὰ τὴν παντρευ- ῖς;

— Ναι, κάτι τέτοιο συνέβη.

— Καὶ γιατί δὲν ἐξεπλήρωσες τὴν ὑπο- ῖχέωσί σου; Νομίζω πὺς δὲν ἦταν καθό- ῖλου τίμιο αὐτὸ ποὺ ἔκανες.

Δὲν μὲ ἐνδιαιφέρουν καθόλου οἱ ἀν- ῖτιλήψεις σου περὶ τιμιότητος, εἶπε πάλι ὁ Λωρραὶν. Ὅπωρδῆποτε ὅμως δὲν ἔχω ἀντίρρηση νὰ σοὺ ἐξηγήσω ὅτι ἠθέτησα τὴν ὑπόσχεσί μου ἀπὸ λόγους κρίσεως. Ἐκανα ἕνα εἶδος ἀπαλλοτριώσεως τῆς ἐλευθερίας μου.

— Καὶ γιατί τὰ ἔκανες ὅλα αὐτά;

— Ἀφορμὴ ἦταν ὁ ἔρωτας. Ἀγαποῦσα κι' ἀγαπῶ μιά γυναῖκα.

— Γιὰ μένα..., εἶπε ἡ Ζερμαίν.

Ὁ Λωρραὶν τὴν διέκοψε ἀπτότομα.

— Μὴν ἀνησυχῇς, τῆς εἶπε, γιατί δὲν πρόκειται γιὰ σένα.

Ἡ φράσις αὐτὴ, ἦταν προμερὴ θρυσία γιὰ τὴν αὐτὴν γυναῖκα. Ὡστόσο ὁ Λωρ- ῖραὶν, μὲ ἕνα σκληρὸ χαμόγελο στὰ χεῖ- ῖλη, ἐξηκολούθησε:

— Ὅταν ἐπρότεινα στὴν κόρη αὐτὴ νὰ τὴν παντρευτῶ, τὸ ἔκανα γιατί εἶχα με- ῖγαν ἀνάγκη νὰ πραγματοποιήσω αὐτὸν τὸν γάμον. Στὸ μεταῖ ὅμως εἶχα δημι- ῖουργήσει τεράστια χρεὴ τὰ ὁποῖα δὲν ἦ- ῖταν δυνατὸν νὰ καλυφθοῦν μὲ τὴν προί- ῖκα ποὺ θὰ ἔπαιρνα. Ἀπὸ τὸ δίλημμα ποὺ μοὺ παρουσιάστηκε μὲ ἔσωσε ὁ πατέρας τῆς συστήνοντάς μου νὰ κάνω τὸν ἐρω- ῖτευμένο μαζί σου. Καθὼς ξέρεῖς ἡ δου- ῖλειά αὐτὴ πέτυχε. Ἐγίνες γυναῖκα μου καὶ μὲ τὴν βοήθειά της μεγάλῃς σου προίκα κατάρθωσα νὰ φανῶ τίξεντλεμαν ἀπέναντι τῶν δανειστῶν μου. Δὲν συμφω- ῖνεῖς ὅτι ἔκανα ὅτι ἔπρεπε;

Ἡ Ζερμαίν ἀσθονάτων ὅτι θὰ λιποθυ- ῖμοσε.

Ἡ αἰσχυρὴ διαγωγή τοῦ Λωρραὶν τὴν ἐκμηδένισε τελείως. Ἐβλεπε τὸν ἄνθρω- ῖπο ποὺ ἀγαποῦσε τόσο ταπεινὸ ὥστε τὴν ἔπιασε πραγματικὸς ἱλιγγος. Μιά μεγὰ

λὴ ἀποστροφή γιὰ τὸν ἀπαίσιο ἐκεῖνον ἄνθρωπο πλημύριζε τὴν ψυχὴ τῆς.

Ὅλα αὐτὰ τὰ συναισθήματα διεκρί- ῖνοντο καθαρώτατα στὸ πρόσωπο τῆς Ζερ- ῖμαίν. Κι' ὁ Λωρραὶν δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ τὸ προσέξῃ αὐτό. Ὡστόσο, χωρὶς νὰ ταραχθῇ καθόλου, συνέχισε:

— Αὐτὸ, λοιπὸν, εἶνε τὸ περίφημο μυ- ῖστικό. Ἡ προίκα τῆς κόρης τοῦ Μοντε- ῖνά, ἦταν μικρότερη ἀπὸ τὴν προίκα τῆς κόρης τοῦ Μπρῦ Φερράν. Καὶ ἀναγκα- ῖστικῶς παντρεύτηκε τὴν κόρη τοῦ Μπρῦ Φερράν κάνοντας τὸν σωστότερον ὑπολο- ῖγισμό ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ κανεὶς.

Ἡ Ζερμαίν δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ περισσότερο.

— Κτῆνος! τοῦ φώναξε κατὰμουτρα.

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ νέο ἐπίθετο, εἶπε ὁ Λωρραὶν. Ἐπιτρέμῃ μου ὅμως νὰ σοὺ ἀναπτύξω ὅλες τίς σκέψεις μου. Σοὺ ἔ- ῖλεγα, λοιπὸν, ὅτι σὲ πῆρα γυναῖκα μου ἀπὸ καθαρὸ ὑπολογισμό. Ἐτσι εἶνε. Σοὺ ἔλεγα πὺς σὲ ἀγαπῶ, ἐνῶ οὔτε μιά στι- ῖγμὴ δὲν αἰσθάνθηκα τὴν παραμικρὴ κλί- ῖσι σ' ἐμένα. Στὴν ἀρχὴ δὲν διεμαρτυρή- ῖθηκα, θέβαια, γιὰ τίς ἡλθήεις υποχρεώ- ῖσεις ποὺ μοὺ δημιούργησε αὐτὸς ὁ γά- ῖμος. Ἦταν ἀνάγκη νὰ πάρω στὰ χεῖρα μου τὰ χρήματα καὶ νὰ ἐναρμονισθῶ κα- ῖτὰ ἕναν τρόπον μὲ τὸ κανονικοῦ περι- ῖβάλλον στὸ ὁποῖον ἔμπαينا.

Σταμάτησε γιὰ μιά στιγμή κι' ὕστερα ἐξακολούθησε:

— Σήμερα ὅμως δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος ποὺ νὰ μὲ υποχρεώῃ νὰ κρύβω- ῖμαι πίσω ἀπὸ τὸ δάχτυλό μου. Γι' αὐτὸ σοὺ λέω καὶ τίς πραγματικὰς μου ἀντι- ῖλήψεις ἐπάνω στοὺς δεσμούς μας. Σήμε- ῖρα, λοιπὸν, θέλω νὰ ἐπανακτήσω τὴν ἔ- ῖλευθερίά μου. Ἀγαπῶ μιά γυναῖκα καὶ θέλω νὰ τὴν ἀγαπῶ ἐλευθέρως. Δὲν πι- ῖστεύω νὰ τὸ θρίσκῃς παράλογον αὐτό.

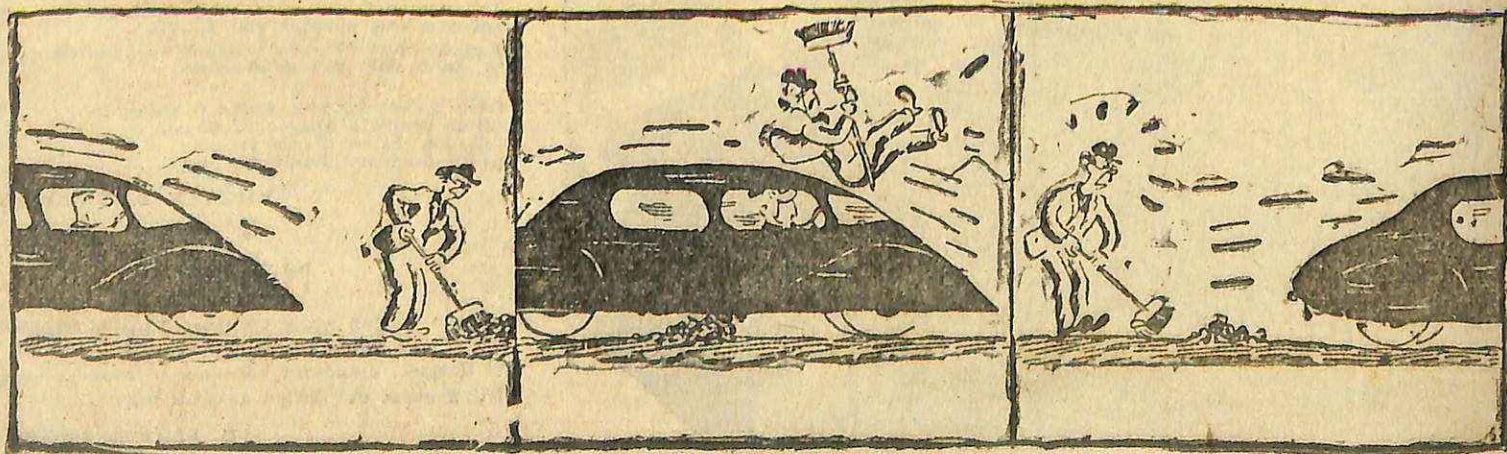
Θὰ σοὺ ἐπιτρέψω κι' ἐγὼ νὰ κάνῃς ὅτι θέλεις καὶ πρέπει καὶ σὺ νὰ κάνῃς τὸ ἴ- ῖδιο. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀπόφασίς μου, ἡ ὁποία, θέλω νὰ πιστέψῃς, εἶνε τελείως ἀμε- ῖτάκλητη. Προηγουμένως μὲ εἶπες κτῆνος. Δὲν σὲ ἀδικῶ γι' αὐτό. Ξέρω πὺς ἔχω πολλὰ ἐλαττώματα καὶ σὲ θεβαίνω πὺς δὲν σκέφθηκα οὔτε μιά στιγμή νὰ τὰ ἀ- ῖποκρύψω. Τὰ πρᾶγματα, λοιπὸν, θὰ ἀ- ῖκολουθήσουν τὸ δρόμο ποὺ ἐγὼ ἐχάρα- ῖξα. Θὰ εἶμαστε καὶ οἱ δυὸ ἐλεύθεροι νὰ κάνωμε ὅτι θέλομε. Κανεὶς δὲν θὰ μπο- ῖρῃ νὰ ἐλέγχῃ τίς πράξεις τοῦ ἄλλου. Αὐτὰ ἤθελα νὰ σοὺ πῶ. Καὶ τώρα σὲ ἀ- ῖφνω.

Χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε ἄλλο ὁ Λωρραὶν βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς γυ- ῖναίκας του. Ἡ Ζερμαίν γιὰ πολλὴ ὥρα ἀκόμη ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένη στὴ θέσι τῆς. Δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ γιὰ πρα- ῖγματικὴ τὴν τραγικὴ ἐκεῖνη σκηνή.

— Κι' ὅμως, ἔτσι εἶνε, μονολόγησε σὲ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΠΟΛΛΑ ΛΟΓΙΑ

Τὰ προίγματα προτερήματα τῶν ἀεροδυναμικῶν αὐτοκινήτων.

Λίγο. Αὐτὸς μοῦ μίλησε ἔτσι... Ὁ ἄνδρας μου... Ὁ μόνος ἄνδρας ποὺ ἀγάπησα στὴ ζωὴ μου...

Ἀπελπισμένη ἡ Ζερμαίν, ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ἦταν ἓνα δουδὸ κλάμμα γεμάτο ἀπὸ παράπονο.

Μέσα στὴν ἀπελπισία της ἡ Ζερμαίν σκέφθηκε μὴ πῆγαι. Τὴ καλύτερα ποὺ θὰ ἦταν ἔτσι! Τὴ δέξαι μποροῦσε πιά νὰ ἔχῃ γι' αὐτὴν ἡ ζωὴ; Τὰ καλύτερα ὄνειρα ποὺ εἶχε πλάσει μὲ τὴν νεανικὴ φαντασία της, σκορπιζόντουσαν τῶρα, σὰν μικρά-μικρά χαρτάκια ποὺ τὰ σκορπίζει τόσο εὐκόλα ἕνας δυνατὸς ἀέρας.

—Νὰ πεθάνῃ! Νὰ πεθάνῃ!

Ἡ σκέψις αὐτὴ δὲν ἄργησε νὰ κυριέψῃ τὸ λογικὸ της. Καὶ δὲν δίστασε οὔτε μιά στιγμὴ. Σηκώθηκε καὶ ἀνοίγοντας τὸ συρτάρι τῆς τουαλέτας της πήρε ἀπὸ μέσα μιά μακρὰ χρυσὴ καρφίτσα. Θὰ τὴν βύθιζε στὴν καρδιά της καὶ θὰ πέθαινε ἀμέσως χωρὶς νὰ ὑποφύρῃ ἀπὸ μεγάλῃ ἀγωνία.

Κάθισε στὸ κρεβάτι της καὶ ξεκούμπωσε τὸ φουστάνι της πρὸς τὸ ἀριστερὸ μέρος. Ἐκεῖ ἀκριβῶς θὰ βύθιζε τὴ μεγάλη χρυσὴ καρφίτσα. Μιά μικρὴ πείσις κι' ὕστερα...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ Ζερμαίν ἔβγαλε μιά φωνὴ καὶ ἄφησε τὴν καρφίτσα νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια της. Ἐνας τρομερὸς πόνος εἶχε διατρέξῃ ὁλόκληρο τὸ σῶμα της.

Ἡ Ζερμαίν δὲν μπόρεσε νὰ ἀνθέξῃ. Γονάτισε στὸ χάλι στενάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο.

—Θεέ μου, μουρμούρισε, συγχώρεσέ με. Δὲν ἤθελα νὰ τὸ κάνω αὐτὸ τὸ ἔγκλημα. Δὲν ἔξερα ὅτι θὰ γινόμουν...

Ἐνας δυνατώτερος πόνος τὴν ἔκανε νὰ σωριαστῇ κάτω λιπόθυμη. Ἐκεῖ τὴν ὄρθη ὕστερα ἀπὸ λίγο ἡ καμαριέρα της ὅταν θέλησε νὰ τὴ ρωτήσῃ γιὰ τὸ πρόγευμα.

Ἐφώναζαν ἀμέσως τὸ γιατρό. Ἐκεῖνος τὴν ἐξήτασε προσεκτικὰ καὶ τῆς εἶπε.

—Τὰ συγχαρητήριά μου, κυρία μου. Θὰ τὸ καταλάβετε καὶ σεῖς φαντάζομαι.

—Ναί, τὸ κατάλαβα, εἶπε ἡ Ζερμαίν.

—Σὲ λίγες ἡμέρες, εἶπε πάλι ὁ γιατρός, θὰ γίνετε μητέρα.

XII

Ὡστερα ἀπὸ τὴ τρομερὴ ἐκείνη ἡμέρα μιά ἀλλόκοτη ζωὴ ἄρχισε γιὰ τὴν Ζερμαίν. Τὸν ἄνδρα της δὲν τὸν ἔβλεπε πιαρὰ σὲ ἀραιότατα διαστήματα καὶ τότε πάλι μιλοῦσαν πολὺ λίγο καὶ γιὰ πράγματα ποὺ δὲν εἶχαν καμμιά σχέσι μὲ τὴν συζυγικὴ τους ζωὴ.

Ἡ κατάσταση αὐτὴ ποὺ κατ' ὀρθὴν δὲν δημιουργήσῃ ὁ Λωρραίν, τοῦ ἔδωσε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιδοθῇ ἀπερίσκεπτα στοὺς ἔρωτες του. Ἀρχισε νὰ ζῇ ὅπως καὶ πρῶτα. Ἐπανελάβε τίς σχέσεις τοῦ μὲ τὴν Ναθαλία καὶ ἐξανέστη ἐρωμένη του τὴν ὁμορφὴ κόρη τῆς Χρυσομαλλοῦσας. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ἡ ζωὴ του κυλοῦσε ἀνάμεσα σὲ ἀφάνταστα ὄργανα.

Ὅλα αὐτὰ τὰ μάθαινε ἡ Ζερμαίν γιὰ τὴν ὁ Λωρραίν δὲν φρόντιζε νὰ κρύβεται καθόλου. Στὴν ἀρχὴ ἡ ἄτυχη γυναίκα σκέφτηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Παρίσι καὶ νὰ ζήσει κοντὰ στὴν κόμησσαν ντὲ Μπρὺ Φερράν.

Δὲν πραγματοποιήθηκε ὁμως τὴ σκέψις αὐτὴ, γιὰ τὴν φόβον τὸ σκάνδαλο, ποὺ θὰ ἐσοῦσε ἀφ' ὅπου ἂν ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι της. Ἐπειτα εἶχε ὑποχρῶσαι ἀπέναντι τοῦ παιδιοῦ ποὺ θὰ γεννοῦσε νὰ διατηρήσῃ ἐντελὸς ἀσπίλη τὴν ὑπόληψί της. Ὅλα αὐτὰ ἀνάγκασαν τὴν δυστυχισμένη Ζερμαίν νὰ μείνῃ στὸ Παρίσι κοντὰ στὸν ἄνθρωπο ποὺ μὲ τὴν χυδαίότητα κατέστρεψε τὰ καλύτερα ὄνειρά της.

Ἐνα πρᾶγμα τὴν ἀνησυχοῦσε μονάχα. Τὸ ζήτημα τῆς περιουσίας της. Ἡ τυφλὴ ἐμπιστοσύνη ποὺ ἔτρεφε στὴν ἀρχὴ στὸν Λωρραίν τὴν εἶχε κάνει νὰ γράψῃ ὅτι εἶχε στὸ ὄνομά του. Καὶ τῶρα ἀκόμη ὁ Λωρραίν ἦταν ἐντελὸς ἐλεύθερος

νὰ ξεκοκκαλίσῃ τὴν προικὰ τῆς γυναίκας του χωρὶς κανέναν ἀπολύτως ἔλεγχο.

Ἡ Ζερμαίν φοβόταν περισσότερο γιὰ τὸ παιδί της. Ὅπως πῆγαιναν τὰ πράγματα δὲν ἀπεκλείετο τὸ δυστυχισμένο παιδί νὰ ἀντιμετωπίσῃ καὶ τὸ φᾶσμα τῆς πείνης ἀκόμη. Ἡ Ζερμαίν ἀπεφάσισε νὰ παραιτηθῇ τῶν δικαιωμάτων της ἐπὶ τῆς ἀκινήτου περιουσίας τοῦ παιδιοῦ γιὰ νὰ τοῦ ἐξασφαλίσῃ ἔτσι κάποιο πόρο ζωῆς.

Δὲν πέρασε πολλὸς καιρὸς πρὶν γεννηθῇ τὸ παιδί. Ἦταν ἀγόρι. Ὁ πατέρας του ἀπασχολημένος στὴν ἀγκάλῃ τῶν δύο ἐρωμένων του δὲν βρῆκε καιρὸ νὰ τὸ ἰδῇ καν. Συνηθισμένη πιά στὸν κακὸ τρόπο τοῦ συζύγου της δὲν ἐφάνερωσε καμμιά ἐκπλήξι γιὰ τὴν νέα του κακοήθεια.

Σὲ λίγους μῆνες σὲ στενότερο κύκλο ἔγινε ἡ βάπτισις τοῦ μικροῦ, στὸν ὁποῖον ἡ μητέρα του ἔδωσε τὸ ὄνομα Ζεράρ.

Ἡ γέννησις τοῦ παιδιοῦ δημιούργησε ἕναν εὐτυχὴ ἀντιπερισπασμὸ στὴ ζωὴ τῆς Ζερμαίν. Τῶρα δὲν ἦταν πιά ὁλομόναχη. Διπλασιάζοντας τίς περιποιήσεις της πρὸς τὸ παιδί της, ξεχνοῦσε τὸ μαρτύριο τῆς ζωῆς της.

Ἐτοί ἐπέρασαν τρία ὁλόκληρα χρόνια. Ὁ Λωρραίν ἐξακολουθοῦσε τὴν ὀργισμένη ζωὴ του. Ἡ Ζερμαίν ἐξανεμιζόταν μὲ τὸν πῶ ἀπονο τρόπο. Ἐνα ὁλόκληρο ἑκατομῦριο φράγκα εἶχε διαλυθῇ κάτω ἀπὸ τὰ φλογερὰ βλέμματα τῆς κόρης τῆς Χρυσομαλλοῦσας καὶ δὲν ἦταν λιγώτερα τὰ ποσὰ ποὺ ἐξόδευε γιὰ νὰ συντηρῇ τὸν ἐρώτα του μὲ τὴν Ναθαλία. Εἶχε γίνῃ σωστὸ ἀνθρώπινο κουρέλι στὰ χέρια τῶν δύο αὐτῶν γυναικῶν. Καμμιά πρωτοβουλία δὲν τοῦ εἶχαν ἀφήσει. Προσπαθοῦσαν κι' οἱ δύο νὰ τοῦ ρουφήξουν ὅσα περισσότερα μπορούσαν.

(Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ)

Γρίστιχα

1
Τόσο εἶν' ἡ μέρα λιγοστή κι' ἡ νύχτα
(δὲν τελειώνει!...
Φουρτουνιασμέν' ἡ θάλασσα τὴν κυβερ-
(νοῦν οἱ πόνοι
καὶ τὸ καράβι ἐμέθυσε καὶ πάει χωρὶς
(τιμὸν).

2
Τὶ κλαίτε, ὄνειρα στῆς πόρτας μου
(τὸ σκαλοπάτι;
Τάχα δὲν ξέρω πὼς μακρὺ, στενὸ εἶν'
(τὸ μονοπάτι
Καὶ πὼς δεξιά-ξερθὰ του ὁμοῦν ξε-
(ραγκαθιὲς καὶ βᾶτοι;

3
Κάποτε ἡ λάμψι 'ναι πολλὴ καὶ τόσοι
(ἀστράφτου ἥλιοι,
ποῦ ὁ νοῦς, ζητώντας ἐντρομος στὶς
(φλόγες ἀντιστοίλι
βλέπει ν' ἀνοίγεται πλατεία τῶν οὐρα-
(νῶν ἢ Πύλη).

4
Κίνησα γ' ὅ ἀπ' ἀνατολὴ κι' ἦρθες καὶ
(σὺ ἀπ' τὴ δύσι
καὶ στὸ γεφύρι ἐσιμίζαμε ποῦ ἡ μοῖρα
(τῶχε στήσῃ
πάνω ἀπ' τὸ μαῦρον ἐγκρεμὸ ποῦ σκά-
(ψανε τὰ μίσῃ

5
'Απόψε τόσο πόνεσες, ποῦ τάειδες, ὦ
(καρδιά μου,
τὰ ρόδα τοῦ 'Ηλιογάβαλου νὰ πέφτουν
(στὴν ποδιά μου
καὶ τὴν αἰωνιότητα νὰ σβύνῃ ὁλόγου-
(ρά μου

ΑΙΜΙΛΙΑ ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Πρωτοχρονιά

Καινούργιος χρόνος... τί χαρά, τί εὐτυχία πάλι
ὅλοι βαστοῦνε κάτι τι καὶ εἰς τὰ δυὸ των χέρια!
ὅλοι χαρούμενοι κτυποῦν στὸν τοῖχο τὸ κεφάλι
καὶ βλέπουν τοὺς λογαριασμοὺς καὶ τὰ παλὰ τε-
(φτέρια.

Βλέπω κι' ὁ δύστυχος ἐγὼ σ' ἓνα παλὸ τεφτέρι
κανεῖς σ' ἐμένα δὲν χρωστᾷ, σ' ὅλους ἐγὼ χρωστᾷ,
βλέπω δυὸ ἐπιτόμια εἰς ἓνα καρποτέρη
καὶ δώδεκα ἐξάστιχα στὸν 'Ἰησοῦν Χριστῷ.

'Ανοίγω ἄλλο δεύτερο καὶ βλέπω παρ' ἐλπίδα
εἰς πράξεις δεκατέσσαρες ἓνα φρικτὸ μου δράμα,
σὲ μιά κοτυθ' γεϊτόνισσα θερμὴ ἀκροστιχίδα
κι' ἓνα πρὸ χρόνων ἑμμετρον ἐρωτικὸν μου γράμ-
(μα.

'Ανοίγω τρίτον καὶ ἰδοὺ ἐμπρὸς μου ἐλεγείον
σ' ἓνα πτωχὸν ἀπόμαχον κι' ἀρχαῖον θυρωρὸν,
κεραυνοβόλον σάτυραν εἰς ἓνα ὑπουργεῖον
καὶ στοὺς Κινέζους θούριον μακρὺ καὶ φλογερὸν.

'Ανοίγω τὰ ντουλάπια μου γιὰ νὰ τὰ καθαρίσω,
νὰ δῶ τί ἐπείσσειν ἀπὸ τὸν ἄλλον χρόνον,
ἀλλὰ τὰ βλέπω ἀδείαντα καὶ μόνον πίσω-πίσω
ἐρίσκω σὲ κίτρινο χαρτί κόνιν ἐντομοκτόνον.

'Ανοίγω καὶ τὴν κάσσα μου νὰ δῶ τί ἀπομένει
καὶ γιὰ νὰ δῶ καλύτερα καὶ τὰ γυαλιὰ φορᾷ,
ἀλλὰ τὰ βλέπω ἀδείαντα καὶ μόνον πίσω-πίσω
ἐρίσκω μιά τοῦ 'Ὁθωνος δεκάρα σκουριασμένη
καὶ δυὸ ἀπολυτήρια ἀπ' τὸν παλὸν καιρὸ.

Σφαλῶ καὶ τὰ ντουλάπια μου, σφαλῶ καὶ τὰ τε-
(φτέρια
φιλῶ καὶ τὴ φαμίλια μου, μ' ἀγάπη καὶ λατρεία
καὶ ψάλλω μ' ἤχον πλάγιον, σταυρώνοντας τὰ
(χέρια:
'Αἰ Βασίλει ἐρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρείαν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ

Χιοῦμορ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ

—'Α, δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ ἀρνηθῇς πε-
νῆντα φράγκα δανεικὰ, σ' ἐμένα, ποῦ εἶ-
μαι σὰν νὰ ἦσουν σὺ ὁ ἴδιος.

—Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, φίλε μου, σοῦ ἀρ-
νοῦμαι. Γνωρίζω καλὰ τὸν... ἐαυτὸν μου!

ΔΕΝ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΒΓΗ!

Εἶνε νύχτα. Σὲ μιά γωνιά κάποιος χον-
δρὸς κύριος βιαστικὸς σκοντάφτει ἐπ' ἄ-
νω σ' ἓνα ἄλλο διαβάτι ποῦ περπατᾷ σι-
γὰ-σιγὰ καὶ ποῦ τοῦ λέει:

—Προσέχετε, κύριε. Δὲν βλέπετε μπρο-
στά σας;

—Ἐσὺ δὲν βλέπεις;
—Εγώ; Εἶμαι τυφλὸς, κύριε.
—Μ' ἀφοῦ εἶσαι τυφλὸς χρῆστινάνέ μου
τί θέλεις καὶ βγαίνεις ἔξω τὴν νύχτα!

ΤΙΜΙΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Ὁ διευθυντής. — Μὰ γιατί σὲ τρο-
μάζει αὐτὸ, Λιλή μου; Θὰ ἔχῃς ὅλη τὴν
ὑποστήριξί μου.

Ἡ δακτυλογράφος. — Μὴν ἐπι-
μένετε, κύριε διευθυντά. Εἶμαι τίμιο κο-
ρίτσι καὶ δὲν θὰ γίνω μαϊτρέσσα σας πα-
ρὰ μόνον μετὰ ἔξη μῆνας ποῦ πρόκειται
νὰ παντρευθῶ.

ΠΟΙΟΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΝ

Ὁ μπαμπᾶς τσακώνει τὸν μπεμπέ νὰ
μουντζουρώνῃ τὸ ἐπιστολόχαρτό του.

—Τί καίμεις ἐκεῖ;
—Σοῦ γράφω.

—Μὰ δὲν ξέρεις νὰ γράφῃς.
—Ἐξέρω.

—Τότε διάβασέ μου τί μοῦ γράφεις.
'Ὁ μπεμπές μένει γιὰ λίγο στενοχωρη-
μένος, ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς
λέει:

—Μπαμπᾶ, ἐκείνοι ποὺ νράφουν τίς ἐ-
πιστολὲς δὲν τίς διαβάζουν, ἀλλ' ἐκείνοι
ποῦ τίς παίρνουν. Διάβασέ τὴν λοιπὸν μό-
νος σου.

Δραματικὸ διήγημα

ΜΙΑ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Ἡ Ρακέλε, ἓνα νόστιμο ἐργατικὸ καὶ
τίμιο κορίτσι τοῦ χωριοῦ, περίμενε χρό-
νια ὁλόκληρα τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς
Γκιουζέππε Γκόμερ, ποὺ εἶχε πάει μετα-
νάστης στὴν Χαθάνα γιὰ νὰ κἀνῃ περιου-
σία.

Τὰ χρόνια ὅμως περνοῦσαν χωρὶς νὰ
γυρίσῃ ὁ Γκιουζέππε κι' ἡ Ρακέλε, παρ'
ὅλη τὴν ἀγάπῃ ποὺ τοῦ εἶχε, βλέποντας
νὰ περνοῦν τὰ χρόνια της καὶ νὰ μὴν
μόνη αὐτὴ ἀνύπαντρη ἀπ' τὰ ἄλλα κορί-
τσια τοῦ χωριοῦ, ἀναγκάστηκε νὰ παν-
τρευτῇ τὸν γέρω Λά Σάλα, ἕναν ἐργάτη,
καμμιά τριακταπενταριά χρόνων, πολὺ
πιο μεγάλῳ ἀπ' αὐτήν.

Εἶχαν ἓνα χρόνο παντρεμένοι καὶ ζοῦ-
σαν στὸ σπίτι τοῦ Λά Σάλα μὲ τὴν μη-
τέρα του, μιά γρηῃ γκρινιάρη, ἀδύνατη
καὶ ἀρρωστήτρια.

Ὁ ἄντρας τῆς Ρακέλε ζήλευε τρομερᾶ
τὴν γυναῖκα του καὶ γι' αὐτὸ διαρκῶς
τὴν τυραννοῦσε. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφτανε
αὐτό, καὶ ἡ γρηῃ μητέρα τοῦ Λά Σάλα
ἐπαίρνε τὸ μέρος τοῦ γιου τοῦ καὶ τὴν
ἐβρίζε καὶ τὴν κακομεταχειρίζονταν.

Ἡ Ρακέλε ὑπέμενε καρτερικὰ τὴν μαρ-
τυρικὴ αὐτὴ ζωὴ, χωρὶς ποτὲ στὰ χεῖλι
τῆς ν' ἀνεβρῇ τὸ παραμικρὸ παράπονο.

Ἐνα χρόνο μετὰ τὸν γάμο της, γύρισε
ἀπ' τὴν Χαθάνα ὁ Γκιουζέππε Γκόμερ. Τὸ
πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ἔκανε μόλις ἔφτασε
στὸ χωριό, ἦταν νὰ ρωτήσῃ γιὰ τὴν Ρα-
κέλε, ποῦ τὴν ἀγαποῦσε πάντα σὰν πρῶ-
τα, κι' ἀφοῦ ἔμαθε τὸ γάμο της, νὰ προ-
παθήσῃ νὰ τὴν ξαναφέρῃ στὴν παλιὰ του
ἀγάπη.

Τὸ ἴδιο θρόδυ ποὺ ἔφτασε, ὁ Γκιουζέπ-
πε παραμόνεψε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι της τὴν
ὥρα ποὺ ἔλειπε ὁ ἄντρας της καὶ, σὲ μιά
στιγμὴ ποὺ βγήκε ἔξω, τὴν σταμάτησε
καὶ τῆς μίλησε. Τὴν ἴδια ὅμως ὥρα, ὁ
διάβολος τάφερε νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ Λά Σά-
λα καὶ νὰ τοὺς πιάσῃ νὰ κουδεντίζον.

Ὁ νέος παρακαλοῦσε τὴν πρώτην ἀρ-
ραβωνιαστικίαν του ν' ἀφήσῃ τὸν ἄντρα
της καὶ νὰ φύγῃ μαζί του. Μὰ ἡ Ρακέλε,
ποῦ ἦταν κορίτσι τίμιον καὶ ἠθικόν, ἀρνιῶ-
ταν νὰ δεχτῇ τὴν πρότασι τοῦ ἀγαπημέ-
νου της καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ φύγῃ.

Ὁ Λά Σάλα, οὐδ' ὅμως καὶ ὁ Γκόμερ
καθὼς ἦταν, ὥρμησε ἐπάνω στοὺς δύο
ἐνόχους γιὰ νὰ τοὺς χτυπήσῃ. Δὲν πρό-
φτασε ὥστόσο νὰ κἀνῃ οὔτε δυὸ θήματα
καὶ σωριάστηκε χάμω νεκρός. Ὁ δυστυ-
χῆς ἦταν καρδιακὸς καὶ ἡ υπερβολικὴ
τοῦ ἐξαιψις τοῦ ἔφερε τὴν ἀποπληξία. Ὁ
Γκιουζέππε, φοβούμενος τίς συνέπειες,
χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι ἀμέσως. Ἡ Ρα-
κέλε τότε φώναξε μερικοὺς γεϊτόνους καὶ
μὲ τὴ βοήθειά τους μετέφερε τὸ πτώμα
στὸ σπίτι της.

Ὁ νόμος τοῦ τόπου — ἓνας πολὺ πα-
λὸς, μὰ καὶ πρακτικὸς νόμος — ὥριζε,
πὼς ὅσοι πέθαιναν ἀπὸ ἀποπληξία, δὲν
ἔπρεπε νὰ θάβωνται ἀμέσως, ἀλλὰ τὸ
πτώμα τους νὰ μεταφέρεται σ' ἓναν ἄλλο
εἰδικὸν κοντὰ στὸ δωμάτιο τοῦ νεκροθά-
φτη κι' ἐκεῖ νὰ μὴν 48 ὥρες μὲ τὰ χέρια
δεμένα μ' ἓνα σπάγγο, ποὺ κατέληγε σ'
ἓνα μεγάλῳ κουδοῦνι.

Ἀν συνέβαινε ὁ θάνατος νὰ εἶνε ἀπλὴ
νεκροφάνεια καὶ ὁ νεκρὸς συνερχόταν ἀ-
πὸ τὸν λήθαργό του, τότε μὲ τὴν παρα-
μικρὴ κίνησι θὰ χτυποῦσε τὸ κουδοῦνι,
εἰδοποιῶντας τὸν νεκροθάφτη.

Νεκροθάφτης τοῦ χωριοῦ ἦταν ὁ πατέ-
ρας τοῦ Γκιουζέππε, ὁ Γιαννάγγελος Γκό-
μερ. Ὁ Γκιουζέππε, γυρίζοντας ἀπ' τὴν
Χαθάνα ἔμεινε μαζί μὲ τὸν πατέρα του
στὸ φυλάκιο τοῦ νεκροταφείου. Μέσα ἀ-
πὸ κεῖ εἶδε τὴν νεκρικὴ συνοδείαν νὰ με-
ταφέρῃ τὸ πτώμα τοῦ Λά Σάλα καὶ μαζί
μὲ ὅλους εἶδε καὶ τὴν μαυροφορεμένην χή-
ρα, τὴν ἀγαπημένην του Ρακέλε. Μακάρι-
ζε τὸ Θεὸ γιὰ τὸν ξαφνικὸ αὐτὸ θάνατο

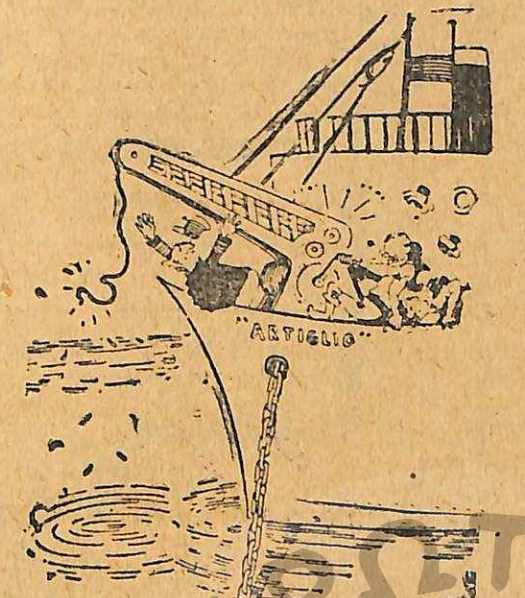
τοῦ ἀντιζήλου του, ποὺ εἶχε δώσει τὴν ἐ-
λευθερίαν στὴν Ρακέλε, ποὺ σκόπευε σὲ
λίγον καιρὸ νὰ τὴν κἀνῃ δική του πάλι.
Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ χαρῇ γιὰ πολὺ.

Τὸ ἴδιο ἐκείνο θρόδυ, ὅταν ἡ Ρακέλε
γύρισε ἀπ' τὸ νεκροταφεῖο στὸ σπίτι τοῦ
ἀνδρός της, ὄρθη τὴν γρηῃ πεθερά της
—ποῦ μὲ μίαν ὑπέρτατη προσπάθεια εἶχε
κατορθώσει νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὸ κρεβάτι
ποῦ κοιτόταν χρόνια— νὰ στέκεται ὄρθη,
γαντζωμένη μὲ ἀπελπισία στὰ σίδερα τοῦ
κρεβάτιου.

Ἡ δυστυχισμένη νέα, μόλις τὴν ἀντί-
κρουσε, κέρωσε. Στὸ πρόσωπό της εἶδε

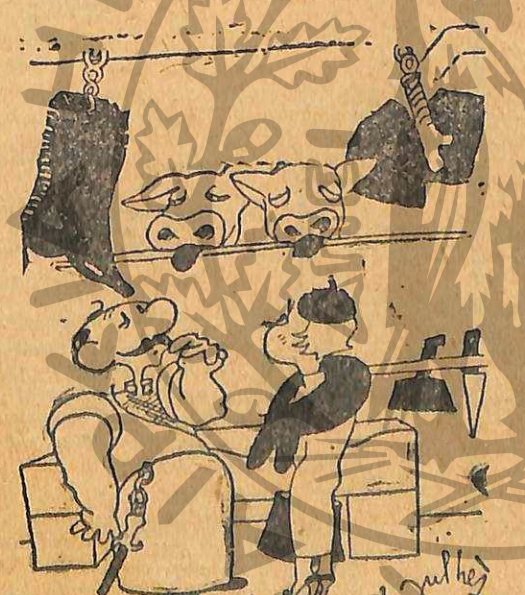
Ἡ ξένη γελοιογραφία

ΑΠΟ ΠΟΥ ΕΦΥΓΕ;

Ὁ πλοίαρχος τοῦ πλοίου ποὺ ἀνασύ-
ρει θησαυροὺς. Αὐτὸς ὁ δύτης φαίνεται
πὼς ἔδωσε χερί στὸν θησαυρὸ καὶ τῶ-
σκασε!...

ΠΡΟΤΙΜΗΣΙΣ

Ὁ χασάπης: Καὶ τὰ δυὸ γου-
ρουνόποια ἔχουν τὸ ἴδιο θάρος.

Ἡ πελάτις: Τότε, δόστε μου ἐ-
κείνο ποὺ ἔχει... γαλανὰ μάτια!...

μὴν ἐκφράσι ἀπαίσια.
—Ἐσὺ τὸν σκότωσες! τῆς φώναξε ἡ
γρηῃ. Ἐσὺ τὸν σκότωσες!... καὶ ἐστρίψ-
γλίψε.

Ἡ Ρακέλε προσπάθησε νὰ τὴν καθυ-
πάσῃ, νὰ τῆς ἐξηγήσῃ τὴν ἀλήθειαν, μὰ ἡ
γρηῃ ἦταν ἀμετάπειστη.

Ἀγρία, σκληρὴ, μὲ τὸ ἀπαίσιο πρόσ-
ωπό της, τὴν κύτταξε, σὰν νὰ θέλε νὰ τὴν
πνίξῃ καὶ διαρκῶς ἀπλωνε ἀπειλητικὰ τὰ
κοκκαλιάρικα χέρια της σ' αὐτήν.

Ἡ Ρακέλε δὲν μπόρεσε νὰ ὑπομείνῃ
περισσότερο τὸ μαρτύριο αὐτὸ καὶ ὅγῃ
κε ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἐξω εἶχε ξεσπάσει μιά δυνατὴ μπόρα.
Ὁ ἀέρας μανιασμένος ἐσπάζε τὰ κλαδιά
ἐρριζώνοντας τὰ δέντρα, γκρέμιζε. Ὁ
δρόμος εἶχαν ἐρημώσῃ... Ἡ δύστυχὴ Ρα-
κέλε τρέμοντας ἀπ' τὴν ἀγωνία κι' ἀπ' τὸ
κρύο, μόνη μέσα στὰ μαινόμενα στοιχεῖα
τῆς φύσεως, προχωροῦσε σὰν τρελλή. Ἐ-
τρεχε, ζητώντας ἓνα ἄσυλο, μιά παρηγο-
ριά. Σὲ λίγο θρυσκόταν στὸ νεκροταφεῖο.
Ἐκεῖ θάβρισκε τοῦλάχιστον τὸν πατέρα
τοῦ Γκιουζέππε, τὸν Γιαννάγγελο Γκόμερ.
Μήκε ἀποφασιστικὰ μέσα. Ὁ Γιαννάγγε-
λος ὅμως εἶχε φύγει γιὰ κάποια δουλειά
τοῦ σ' ἓνα κοντινὸ χωριό, κι' ἄφησε τὸν
γιὸ τοῦ ἀντικαταστάτη.

Ἐτοί, ὁ Γκιουζέππε, μόλις ἀνοίξε τὴν
πόρτα, δέχτηκε κατάπληκτος στὴν ἀγκα-
λιά του τὴν μισολυπόθυμην Ρακέλε. Ἦταν
βρεμένη, ἐξαλλισμένη, ἐξάλλη ἀπ' τὴν
φοβή. Δὲν μπορούσε ν' ἀρρωστήσῃ λέει.
Νόμιζε πὼς τὴν κυνηγοῦσαν χίλια φαντά-
σματα μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν νεκρὸ ἄντρα
της ποὺ εἶχε ἀναστήθῃ...

Ὁ Γκιουζέππε τὴν πήρε στὴν ἀγκαλιά
του, τὴν περιποιήθηκε ὅσο μπορούσε κα-
λύτερα καὶ προσπάθησε νὰ τὴν καθυ-
πάσῃ.

Ξαφνικά, σὲ μιά στιγμὴ ποὺ ἡ θύελλα
ἔξω δυνάμεισε περισσότερο, τὸ μικρὸ πα-
ραθυράκι στὸ νεκροταφεῖο, ἀνοίξε διὰ
πλατὰ μὲ θόρυβο. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκού-
στηκε καὶ τὸ κουδοῦνι τοῦ κινδύνου νὰ
χτυπᾷ τρεῖς φορές.

Χωρίς Γραμματόσημο

Η αποστελλομένη συνεργασία των Νέων Λογοτεχνών πρέπει να γράφεται επί της μίας μόνον πλευράς του χάρτου και να είναι ευανάγνωστος. Μεγάλα διηγήματα και πεζοτράγουδα δεν γίνονται δεκτά. Η εγκρινομένη συνεργασία δημοσιεύεται ως κανονική ύλη του περιοδικού. Τα δικαιώματα κρίσεως των αποστελλομένων έργων δίδονται ως εξής:

Ποιήματα δραχ. 5.—
 Διηγήματα (μικρά) » 10.—
 Άνευ δικαιώματος κρίσεως γίνονται δεκτά άνεκδοτα, άσχετά, γνωμικά, παραδόσεις κλπ., τα οποία θά υπογράφονται με τό όνομα του αποστολέως των. Τα αποστελλόμενα χωρίς δικαίωμα κρίσεως ποιήματα και διηγήματα, θά απορρίπτονται. Τα χειρόγραφα δημοσιεύόμενα ή μη έπ' ούδενί λόγω επιστρέφονται.

ΓΙΟΥΛΙΑΝ ΠΑΜΑΝ.—Η νέα Διεύθυνσις της «Ατλαντίδος» άγνοεί την συνεργασίαν που έστάλη πρό του 38ου τεύχους. Πεζοτράγουδο δεν θά δημοσιεύσεται.

ΣΤ. ΜΟΣΧΟΛΙΟΝ.—Ταυτότης θά αποσταλή. Για τό ενδιαφέρον σας και τά καλά σας λόγω σας εύχαριστούμε θερμότατα.

ΣΤ. ΤΖΑΝΝΗΝ.—Πεζοτράγουδα δεν δημοσιεύομεν.

Α. ΛΑΜΠΡΙΝΟΝ.—Τό ίδιο έχομε να ποήμε και σέ σας.

Δ. ΤΕΤΡΑΔΗΝ.—Τό ποιήμά σας όχι έπιτυχημένο.

ΧΡ. ΚΑΡΜΙΟΝ.—Τό πραγματάκι που μās στείλατε θά ήταν καταλλήλο για ένα πολύ σοβαρό φιλολογικό περιοδικό. Στείλτε μας τίποτε πύ άπλό.

Ι. ΚΑΔΗΜΗΝ.—Τά ποιήματά σας όχι έπιτυχημένα. Καλύτερα να είνε λιγώτερο αυθόρμητα και περισσότερο άρτια τεχνικάς.

Ε. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΝ.—Αυστυχώς όχι δημοσιεύσιμο.

ΑΠ. ΧΡΗΣΤΙΑΝΗ.—Άπεστάλη.

Χ. ΟΛΥΜΠΙΟΝ.—Καλό. Δημοσιεύεται σ' αυτό τό φύλλο.

Γ. ΣΑΡΡΗΝ.—Αυστυχώς όχι δημοσιεύσιμα. Για τίς εύχες εύχαριστούμε.

ΛΩΡΗΝ ΑΔΗΝ.—Όχι καλό. Έχει τόν τρομερό πεσσιμισμό που διακρίνει και τό... ψευδώνυμό σας.

Μ. ΚΑΡΑΜΑΛΗΝ.—Όχι καλό. Δεν εγκρίνεται.

Β. ΓΟΓΟΛΗΝ.—Πεζοτράγουδα δεν δημοσιεύονται.

Ι. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ.—Τό ζήτημα για τό όποιο μās γράφετε δεν πρόφασε άκόμη να τό μελετήσῃ ή νέα Διεύθυνσις. Τά παράπονά σας τά ερίσκουμε πολύ δικαιολογημένα και σας ζητούμε έκ μέρους της «Ατλαντίδος» συγγνώμην. Τό πεζοτράγουδο δεν θά δημοσιευθῇ, γιατί δεν δημοσιεύομε πιά πεζοτράγουδα. Στείλτε μας ποιήμα ή διήγημα.

Κ. ΝΑΝΟΝ.—Πεζοτράγουδα δεν δημοσιεύονται. Την συνεργασία που έστάλη πριν από τό 38ο τεύχος την άγνοεί ή νέα Διεύθυνσις.

Ν. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΝ.—Ταυτότης αποστέλλεται. Για τό ενδιαφέρον εύχαριστούμε.

Τ. ΠΑΝΑΓΗΝ.—Οί λόγοι της καθιέρωσης του δικαιώματος κρίσεως, τούς όποιους ανεπτυξαμε, νομίζομε ότι δεν δικαιολογούν τά παράπονά σας. Τό διήγημα όχι καλό.

Δ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΝ.—Άφού σας ενδιέφερε τόσο πολύ τό τμή Κόξ, θά έπρεπε να είχατε προσέξει ότι στο 24ο φύλλο... πέθανε. Τί λέτε, να τόν... άναστήσωμε;

Α. ΜΑΡΙΝΟΝ.—Τό ποιήμά σας όχι έπιτυχημένο.

Γ. ΣΟΥΖΑΝΗΝ.—Πεζοτράγουδα δεν δημοσιεύομε. Στείλτε τίποτε άλλο.

ΘΕΟΤ. ΚΑΡΑΤΣΙΑΝΗ.—Άποστείλατε δικαίωμα κρίσεως.

Σ. ΦΟΥΝΤΟΥΚΑΚΗΝ.—Εύχαριστούμε για τά καλά σας λόγια. Τό ποιήμα όχι έπιτυχημένο.

ΕΥ. ΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΝ.—Τό ποιήμα σας ανεπτυχέ.

Μ. ΚΑΡΟΛΗΝ.—Όχι καλά και τά τρία διηγήματα. Είνε πολύ προχειρογραμμένα.

ΧΡ. ΤΣΑΚΜΑΚΗΝ.—Τό πεζό σας όχι έπιτυχημένο. Τό θέμα του πολύ κοινό και ή άνάπτυξις της έπίσης πολύ συνηθισμένη.

Χ. ΟΛΥΜΠΙΟΝ.—Τό ποιήμα «Χριστός Γεννάται» καλό. Δημοσιεύεται.

Σ. Κ.—Τό ποιήμα «Ψάρας» δημοσιεύεται.

ΚΑΙ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΤΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ
 ΤΗΣ ΑCΑΔΕΜΙΕ DE ΒΕΛΥΤΕ
 Μ^η ΚΕΤΤΥ, εις την τελευταίαν Διεθνή Έκθεσιν των Παρισίων (της Έφηρμομένης Υγιεινής) έθραβεύθησαν και πάλιν, διά Χρυσού Μεταλλίου και έκριθησαν συγχρόνως, μεταξύ τώων άλλων, ως Άσυναγώνιστα (hors concours) χάρις εις την άγνόητά των. Άθήναι. Έρμου 35 Τηλέφ. 22-088.

Ένα καινούργιο φόρεμα

Τό κερδίζετε αν βάψετε μόνη σας ένα περσιό Σας με τās Γερμανικάς Βαφάς ΑΡΤΙ, αί όποιαι κάθε παλινό φόρεμα τό μεταβάλλουν σε καινούργιο. Δεν είνε ρεκλάμα, είνε πραγματικότητα. Δοκιμάσατε για να πεισθῇτε. Αί Βαφαί ΑΡΤΙ πωλούνται στο Φαρμακεία και Έμπορικά.

ΚΥΡΙΕΣ εάν θέλετε να έχετε γρήγορα κατάσπρα και γυαλιστερὰ δόντια ακολουθήσατε τή συμβουλή μου.

Μεταχειρίζεσθε αυτή την ειδική όδοντόκρεμα ή όποια αφαιρεί τις κίτρινες κηλίδες.

Σεις που φοβείσθε να γελάσετε, μάθετε ότι τά θαμνά και κίτρινα όδοντα μετασχηματίζονται άμέσως σε κατάσπρα και γυαλιστερά, αληθινά μαργαριάρια, χάρις εις την ΚΟΛΥΝΟΣ.

Τ' αποτελέσματα είνε άπροσδόκητα. Ένα μόνο βούρτσισμα με ΚΟΛΥΝΟΣ επί ξηράς ψηκτρως θά σας πείσῃ περί της σπουδαιότητος της άντισηπτικής αυτής κρέμας. Η ΚΟΛΥΝΟΣ χρησιμοποιεί συστατικά πρώτης ποιότητος μη λαμβάνουσα υπ' όφιν την τιμήν αυτών.

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ, ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 8 - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΕΣ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ, ΖΩΝΕΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

Δοκιμάσατε τά άρώματά μās ΔΩΡΕΑΝ

Διαθέτομεν προσωπικόν ειδικώς μορφωθέν εις Γαλλικούς οίκους και παρασκευάζομεν τά άρώματά μās με πρώτας ύλας (essences), φυσικάς πάντοτε, εκ Γαλλίας. Είτε εις χύμα, είτε εις φιαλίδια εξαιρετικού γούστου, εύρίσκετε όλα τά άρώματα και τās λοσιόν έφάμιλλα τών καλλιτέρων Εύρωπαϊκών Οίκων. Επίσης Κολώνιες εξαίρετικές Athenia, Superba κτλ.

ΒΕΡΝΙΚΙΑ ΟΝΥΧΩΝ

Εις όλας τās αποχρώσεις (Perles après le crime, Naturel κτλ. διαρκείας και στιλπνότητος.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΤΩΣΙΝ ΤΩΝ ΤΡΙΧΩΝ

Πυτιρίδα και έπαναφοράν εις τόν φυσικόν τους χρωματισμόν.

Συνιστώμεν την υπέροχον λοσιόν μās «Regénerateur» δοκιμασμένην από έτών και πωλούμενην εις χύμα.

ΦΩΤΟ - ΟΠΤΙΚΑ

Εις τό Φωτο-οπτικόν τμήμα του φαρμακείου μās υπάρχει πλουσιωτάτη συλλογή από όμματα όφθαλμικών των σχημάτων. Δίοπτρα θεάτρου πρισματικά, ως και πλάκας κλπ. Επιμελεστάτη έκτέλεσις υπό ειδικού τεχνίτου πάσης οπτικής εργασίας. Έμφανίσεις — Έκτυπώσεις — Μεγεθυνώσεις.

Πλουσιωτάτη συλλογή φωτογραφικών μηχανών και εις τιμάς ευκαρίας από 85 δραχμάς και άνω.

ΔΙ' ΟΣΟΥΣ ΥΠΟΦΕΡΟΥΝ ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥΣ

Τό φαρμακείον μās, αντιπροσωπεύον τόν μοναδικόν εις τόν κόσμον οίκον

Dr Scholl's Foot Comfort Service

Ίδρυσε τμήμα Chiropratie, υπό την διεύθυνσιν και επίβλεψιν του κ. William Falk μέλους του Έθνικού Ίνστιτούτου Χειροποιδικής του Λονδίνου μετά της κυρίας του ειδικώς άπεσταλμένων εκ Λονδίνου, διά την εγκαθίδρυσιν του τμήματός μās από τών οίκον Dr Scholl.

Διά κάλους, πλατυπόδιαν, σκληρόν σεις και έν γένει τās ανωμαλίας και παθήσεις των ποδών.

Όλα τά Accessoires του οίκου Dr Scholl, ως και κάθε συμβουλή και οδηγία δίδεται εις τό Φαρμακείον μās. Ωρα 10 — 1 και 5 — 8.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΙΔΡΩΤΑ ΚΑΙ ΔΥΣΟΣΜΙΑΝ

Συνιστώμεν τό εξαίρετον όγρόν ΟΔΟΡΑΕΣ αποτελεσματικόν κατά του ιδρώτος και της δυσοσμίας. Προστατεύει τά φορέματα. Πωλείται εις νύκας εις τό Φαρμακείον μās.

Έλαφρές σαν πούπουλο. = Έφαρμόζουν σαν γάντι. = Έντελώς αδιόρατες και χωρίς μπανέλες είνε τά Νέα Μοντέλα Πλαστικών Ζώνων του περιφήμου Οίκου ΜΠΑΡΡΕΡ των Παρισίων.

ΠΛΑΣΤΙΚΕΣ ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΜΑΓΙΩ - ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ

και ζώνες υγείας του περιφήμου οίκου BARRERE τών Παρισίων. Διά πτώσιν στομάχου, νεφρών, ευτοκίας, κλπ. Ειδικός τεχνίτης και προσωπικόν άρτιον θά είνε εις την διάθεσιν σας

Εις τό Φαρμακείον ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ με καλās συστάσεις παραδίδει μαθήματα γαλλικής. Γράψατε Δθα Α. ΜΑΛΕΠΗ όδός Φυλής 233

Ιατρος της χαλάρωσης
Κ. ΤΟΤΟΥΛΑ.—Τα καλλυντικά αυτά δεν είναι έβραια εφευρέματα των ευρωπαϊκών, αλλά, όπως ήδη είναι αποδεδειγμένα. Για τα μαλλιά να θραύονται ταί της Κίνης και να ρίξετε στο νερό ένα ποτηράκι οινόπνευμα καθαρό. Μ' αυτό να πλύνετε συχνά τα μαλλιά. Για το καθαρίσμα των ματιών κατάλληλος είναι οι ενσταλάξεις με χυμό λεμονιού. Οι ελεφασίνες δυνάμεινες με την Αζουρίνη την οποία μπορείτε να προμηθευθείτε από ένα φαρμακείο των Αθηνών κάνοντας ειδική παραγγελία. Για τα μπιμπίκια δώστε στο φαρμακείο να σας φτιάσουν την εξής συνταγή:

100 gr. Alcool
0,10 > Sublimé
1 > Resorcine
2 > Chloral

Μ' αυτό το υγρό τρίβετε τα μπιμπίκια κάθε βράδυ με ένα βαμβάκι. Αφού στεγνώσει το υγρό, πλένετε το πρόσωπό σας με χλιαρό νερό και χρησιμοποιείτε την κρέμα Ρέα. Για τις άλλες παθήσεις απευθυνθείτε στους ειδικούς γιατρούς.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΜΠΟΥΜΠΟΥΚΙ.—Δοκιμάστε πάλι τις εντριβές χωρίς τις κομπρέσες και γράψτε μου για το αποτέλεσμα.

ΚΑΡΛΟΤΑΝ.—Θα ερέχετε τα μαλλιά σας με το υγρό αυτό και θα τυλίγετε το κεφάλι σας με ένα υγρό περιμένοντας να στεγνώσει. Όσο για τη Ρέα γράψτε στο Φαρμακείο Κανάρογλου (δ-δός Ιπποκράτους) να σας τη στείλουν.

ΜΑΥΡΟΜΑΤΑΝ ΤΣΙΓΓΑΝΑΝ.—Πολύ φαί και καθασιό χρειάζεται για να παχύνεται. Για τα τσίγαντα χρησιμοποιήστε την Αζουρίνη. Για την επιδερμίδα χρησιμοποιήστε κρέμα και πούδρα Ρέα.

ΔΙΑΝΗ.—Για την περίπτωση σας συνιστάται το λουσίμο με νερό στο οποίο να έχετε θράσει κυδωνοκούκισσα. Γράψτε μου πάλι.
ΜΑΛΒΑ

Τελειοποιήσεις εις την Περμαντάντ δια νεωτάτης μεθόδου και διδασκαλίας των διαλύσεων όλων των ευρωπαϊκών φαρμάκων.

Τιμαί ευκαιρίας όλων των τεχνικών μέσων της μισανπλίσ: Μπιγκουτί έλαστικά 12 δραχ. 40. Μπιγκουτί έξ αλουμινίου 12 δρ. 84. Μπιγκουτί έξ αλουμινίου μεγαλύτερου μεγέθους 12 δραχ. 120.

Πένες νικελέ έξ αλουμινίου οι 12 δραχ. 60.

Πένες νικελέ γερανικές οι 12 δρ. 84. Πένες έξ αλουμινίου μεγαλύτερου μεγέθους δραχ. 120.

ΚΟΜΜΟΤΗΡΙΟΝ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Χαλκοκονδύλη 11 Έναντι Θεάτρου Αλάμπρας.

Τα φορέματά σας μόνον αν τα βάψετε με: **ARTI** δεν ξεβάφουν ποτέ.

Προϊστάμενος Τυπογραφείου
ΣΥΛΛΕΓΟΣ ΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ Σ.

ΩΡΑΙΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟΤΕΡΟΝ ΣΑΣ ΚΟΣΜΗΜΑ

Έλαφρά έπάλειψις κάθε πρωί με την ORELIA και θα έχετε συντόμως μεγάλα πυκνά και έκφραστικά ματόκλαδα. Διά το θάψιμο των ταινιών σας μεταχειρίζεσθε την υγράν βαφήν ORELIA ή την ORELIA COMPACT, ή οποία άντέχει εις τὰ θαλάσσια λουτρά και τόν ιδρώτα. Πωλείται εις όλα τα μυροπωλεία.

Γεν. Αντ. Ι. ΣΥΜΕΩΝΟΓΛΟΥ

Εμμανουήλ Μπενάκη 8,

ORELIA
SEVE CILIAIRE - FARD LIQUIDE

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Του προσώπου και οπουδήποτε μέρους του σώματος χρησιμοποιήσατε το παγκοσμίον φήμησ αποτριχωτικόν RAPIDENTH, το όποιον εξαλείφει διά παντός με την ορίζαν το περιττόν τρίχωμα. Συγχρόνως δέ λόγω των έκλεκτών του καλλυντικών συστατικών προσδίδει εις το δέρμα την απαλότητα θελούδου.

Αποκλειστική πώλησις διά την Ελλάδα

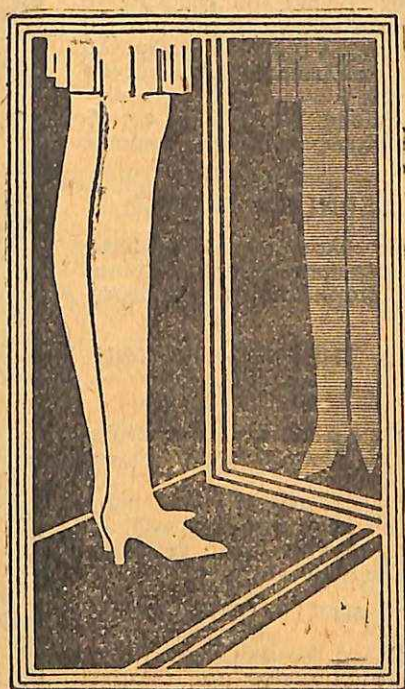
ERMAN MARX

Στοά Φέξη 59 (Πρώτος όροφος) Αθήναι.

**ΛΟΓΩ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ
ΜΕΓΑΛΑΙ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑΙ
ΚΑΙ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ**
150)0 - 250)0

Σε όλα τα είδη Κρύσταλλα, Μαχαίροπύρωνα, Σερβίς Κρυστάλλινα, Έπάργυρα είδη, Είδη για δώρα, Γάμους και έορτάς.

Λ. ΝΗΣΙΩΤΗΣ

ELBEO

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΠΟΔΙ ΣΑΣ ΠΙΟ ΑΔΥΝΑΤΟ;

Τότε δεν πρέπει να μεταχειρίζεσθε μία συνηθισμένη κάλσα, αλλά μία λεπτή κάλσα ELBEO από φυσική μετάξα που κάμνει το πόδι αδύνατο. Ζητήσατέ την εις όλα τα καλά καταστήματα.

Όπως επίσης καλτσάκια παιδικά άφθάστου στερεότητος.

ΑΠΟΘΗΚΗ

Μητροπόλεως 46. Τηλ. 21318
ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ & ΠΕΤΣΙΑ-ΒΑΣ Α. Ε.

9Η ΩΡΑ. Πρωί...

... και δεν χρειάζομαι πούδρα-ριζομα σήμερα!

Οι άνδρες αντιπαθούν να βλέπουν την γυναίκα να πούδραρεται συνεχώς. Άλλά άλλες σκέπτονται ότι δεν υπάρχει άλλος όπος για να εμποδίσουν τη μύτη τους να γίνεται λιπαρά και γυαλιστερή. Έν αυτοις παρετήρησα ότι όταν η καλή πούδρα είναι αναμειγμένη με mousse de creme, όπως συμβαίνει με την πούδρα OKALON, με mousse de creme κρατά την την ημέραν, παρά τον άνεμον, την ροχήν ή την παραμονήν εις υπερθερμαινωμένην αίθουσαν χοροῦ. Η πούδρα OKALON με την mousse de creme είναι φραγτός και συγχρόνως ένα θαυμασίον καλλυντικόν της επιδερμίδος, που ζωογονεί τους ιστούς χωρίς να σφαλά τους πόρους. Τώρα έχω διαρκώς ένα χρώμα αμυγδαλέο, λεπτό και διαγυγές που θαυμάζεται από τους άνδρας και φθονείται από τα κορίτσια. Ο άνδρας που τελευταίως με ήχησεν εις νόμον, λέγει ότι η επιδερμίδα μου και το θαυμάσιον χρώμα της τού έλξαν με μίαν.

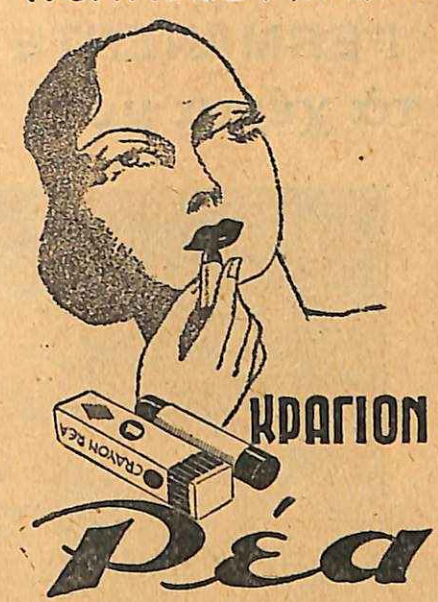
Γεν. Αντιπρόσωπος:
Α. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΣ
Πραξιτέλους 42. Αθήναι.

Ο ΧΕΙΜΩΝΕΡΧΕΤΑΙ ! ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ

Και πρώτα απ' όλα βάψατε μόνιμα τα περσινά Σας φορέματα με τας νέας Γερμανικάς Βαφάς ARTI και γίνουιν καινούργια και μεδέρνα και έσπετε θα διακρίνυνται ως βαμμένα. Έν εις εν ερεκλάμα, εις εν βαγματοκίτης. Δοκιμάσατε και θα πεισθίτε. Αί Βαφαί ARTI ούδε-τε ξεβάφουν, ούτε και επιφέρουν στο έμα την παραμικράν φθοράν. Όταν φοράητε βαφάς ARTI, να προσέχητε πακετίδιον που σας δίδουν ν' άντι-βάλη την λέξιν ARTI. Ουδέποτε να χεσθε να σας δίδουν βαφάς χύμα με δικαιολογίαν ότι και αυτά εις έρκας ARTI, διότι Βαφαί ARTI χύμα ν' υπάρχουν, παρά μόνον εις πακετί-τι με την Μάρκα ARTI και πωλούνται ε Φαρμακεία και Έμπορία. Αντι-προσωπεία: Αθήναι, έδδς Λέκκα 21 α, τσαλονίκη έδδς Έρμου 16.

*Ιατρός	*Ιατρός
Α. Μ. Σφακιανάκης, Σακράτους 30 Αθήναι Ποσήματα Έσωτερικά Ποσήματα παιδών.	Χρήστος Δρακάκης Χαθρίου 2, Αθήναι Δερματικά, Αφροδίσια Γυναικολογικά.

ΑΦΟΡΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ...

ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

Διαλέξατε τα πρακτικώτερα Δώρα από

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΚΡΟΠΟΛ

*Ητοι:

Κουβέρτες καμηλό αξίας από δρχ. 600 — 1000 κατ' έκλογήν δρχ. 500.
Τραπεζομάνδηλα τσαγιού δρχ. 125.
Σερβίτσια φαγητού διά 6 άτομα δρχ. 175.
Σερβίτσια φαγητού διά 12 άτομα δρχ. 350.
Μανδήλια μεταξωτά λαιμού δρχ. 125 — 150.
Εσάρπες μεταξωτές δρχ. 75—100.
Κασκορές μάλλινα Ευρώπης δρ. 125.
Κυλόττες βαμβακερές έτρα δρ. 69.
Κυλόττες μεταξωτές από δρ. 75.
Γάντια βαμβακερά δρ. 40.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ
ΤΙΜΑΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

Κάλτσες βαμβακερές από δρ. 20 — 25 — 30 — 40 — 50 — 60.
Μεταξωτές από δρ. 58 — 60 — 75 — 85 — 100 — 120 — 145 κλπ.
Ιδιαίτέρως σας συνιστάμεν την λεπτήν και στερεάν κάλτσαν ALMA τών 195 δρ. με 150, της οποίας είμεθα Γενικοί Αντι-πρόσωποι.
Παρελήφθησαν μοντέρνα μεταξωτά εις πλούσιαν συλλογήν καθώς και μεγάλη ποικιλία εις λευκά διά τουαλέττας.
Φορέματα μεταξωτά κρέπ ντε σιν πήχ. 5 δρ. 240.
Φορέματα μεταξωτά Ζωρζέτ πήχ. 5 δρ. 325.
Φορέματα μεταξωτά Μαροκέν πήχ. 5 δρ. 500.
Φορέματα μάλλινα πήχ. 5 δρ. 175 — 200 — 250 κλπ.
Παλτά Σπόρ και Τουαλέττας πήχ 5 δρ. 200—400 μονά.
Παλτά Σπόρ διπλόφαρδα πήχ. 4 δρ. 280 — 360 — 400.
Παλτά Τουαλέττας διπλόφαρδα πήχ. 4 δρ. 48—600.

ΡΕΤΑΛΙΑ

Μεταξωτά — Μάλλινα — Βαμβακερά θα πωληθούν εις τας πλέον χαμηλάς τι-μας.

*Όλοι διά τα δώρα σας εις το
Κατάστημα ΑΚΡΟΠΟΛ
ΕΡΜΟΥ 18Α

Ο Γάλλος Χημικός Α. Thoma- sen, Σύμβουλος των μεγαλύτερων εργοστασίων, έδωκε την τελευταίαν εφευρέσιν του σχετικώς με την κα-τασκευήν των κραγιόν χειλέων εις την Αρωματοποιίαν «Cana».

Σήμερον το Κραγιόν ΡΕΑ κατα-σκευάζεται με ό,τι τελειότερον ή έπιστήμη έχει να μάς επιδείξη.

Εύρίσκεται εις 3 σταθερούς χρω-ματισμούς: όταν το φορήτε τα χείλη σας δεν φαίνονται ότι είναι βαμμένα. Τόσον εύκολος είναι ο συντονισμός του με το χρώμα του προσώπου σας.

Επί πλέον κρατά εις τα χείλη σας 4-8 ολόκληρες ώρες, πράγμα που σας κάμνει να αποφεύγετε το συχνό βάψιμο.

Δοκιμάσατε και θα ιδήτε γιατί κάθε γυναίκα με γούστο είναι πάντα έφωδιασμένη με το Κραγιόν ΡΕΑ.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ

ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

Έξεδόθη εις 7ην έκδοσιν συμ-πληρωθείσα με πλείστας νέας συν-ταγάς Μαγειρικής και ζαχαροπλα-στικής και πλουτισθείσα με πληθύν-σαν χρωματιστών πινάκων και νέων εικόνων.

Πωλείται εις όλα τα βιβλιοπω-λεία πολυτελώς δεμένη δρχ. 180.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ - ΜΑΓΕΡ 23 α. — Τη-λέφωνον 25.532. — 9 — 2, 5 — 8. ΙΔΙ-ΑΙΤΕΡΟΝ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΔΙ' ΕΚΑΣΤΟΝ ΑΣΘΕΝΗ.

Τρεῖς ὠμορφες κομμώσεις
 μέ ONTULATION PERMANENTE
 βγαλμένες ἀπ' τὰ χέρια μας

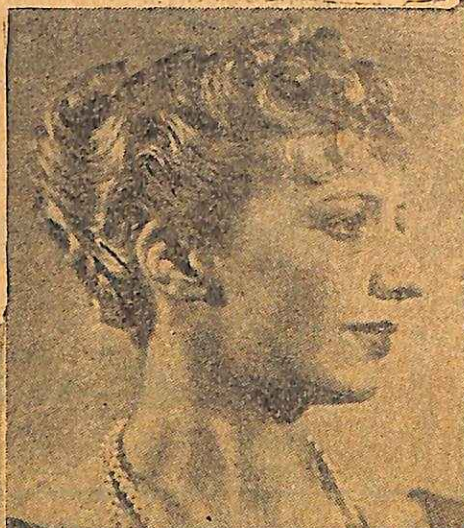
Κυρίες μου
Μὴ σᾶς γελοῦν

Κανένας δὲν μπορεῖ
 νὰ ἀποδώσῃ τὴν φυ-
 σικότητα στὴν Ὀν-
 τουλασιὸν Περμα-
 νάντ σὰν καὶ μᾶς

γιατὶ τὴν Περμανάντ ἔμεῖς τὴν ἔχομε μέσ
 τὴν ψυχὴ μας.

Χαμαράκης Σταδίου 37

„(ΣΤΟΑ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ Τ.Τ. 23-20).“

Χριστίς

ΙΩΑΝΝΑ Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

